

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ

**Η ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ
ΣΤΗΝ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ
ΕΙΝΑΙ ΠΑΝΤΟΥ**

ΣΕΛ. 8-9, 30-31

Αγώνας για ζωή, ειρήνη, ελευθερία

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗ ΒΑΡΒΑΡΟΤΗΤΑ ΤΟΥ «ΠΟΛΕΜΙΚΟΥ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΥ»

Ένα μήνα μετά την κατάπαυση του πυρός στην Ινδική Χερσόνησο, που έβαλε τέλος στην σύρραξη Ινδίας-Πακιστάν, το Κράτος του Ισραήλ εξαπέλυσε βομβαρδισμούς κατά του Ιράν, προκαλώντας τα ιρανικά αντίποινα και τον «πόλεμο των 12 ημερών», που ολοκληρώθηκε (προσωρινά;) με τον αμερικανικό βομβαρδισμό του Ιράν.

Ο πόλεμος αυτός ήταν του Νετανιάχου και υπενθυμίζει τους κινδύνους που φέρνει στους λαούς της περιοχής του δόγμα του «διαρκούς πολέμου» που έχει κυριαρχήσει στο σιωνιστικό κράτος. Στην καρδιά αυτού του δόγματος βρίσκεται ασφαλώς η γενοκτονία στη Γάζα που φτάνει σε νέα ύψη απανθρωπιάς και η καταστροφή της Δυτικής Όχθης που συνεχίζεται «σιωπηλά» αλλά συστηματικά.

(συνέχεια σελ.2)

ΤΟ ΣΚΑΝΔΑΛΟ ΟΠΕΚΕΠΕ, ΤΟ Ν/Σ ΚΕΡΑΜΕΩΣ & Η ΕΤΟΙΜΟΡΡΟΠΗ ΠΑΡΑΓΚΑ ΤΟΥ ΜΗΤΣΟΤΑΚΗ

Έχουμε ισχυριστεί από παλιότερα ότι όταν μια κυβέρνηση κι ένα κόμμα «πάρει την κατηφόρα», τότε κινδυνεύει σε κάθε στιγμή, μπροστά σε κάποια σοβαρή δοκιμασία, να χάσει τον έλεγχο και να οδηγηθεί σε συνθήκες κατάρρευσης.

Το σκάνδαλο του ΟΠΕΚΕΠΕ που ξέσπασε

κατακαλόκαιρα μπορεί να αποδειχθεί σαν αυτή η κρίσιμη «δοκιμασία» για τον αρχηγό της νεοφιλελεύθερης πτέρυγας της ΝΔ.

Όμως η κύρια αιτία της αποδυνάμωσης του Μητσοτάκη είναι η αταλάντευτη προσήλωση της κυβέρνησής του στις νεοφιλελεύθερες αντιμεταρρυθμίσεις.

ΣΕΛ. 3, 4-5, 10

της σύνταξης...

(συνέχεια από σελ.1)

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ πράξη αυτού του πολέμου είχε την υπογραφή του Ντόναλντ Τραμπ, που έκανε επίδειξη (και δοκιμή...) της αμερικανικής πολεμικής τεχνολογίας, για να πείσει ότι οι απειλές του δεν είναι μπλόφα, ενώ τραβούσε το «χειρόφρενο» μπροστά σε μια κλιμάκωση που θα είχε αβέβαιη έκβαση.

Η ΡΩΣΙΚΗ χερσαία εισβολή στην Ουκρανία, η διάθεση πυραύλων μεγάλου βεληνεκούς στον ουκρανικό στρατό από νατοϊκές δυνάμεις, οι αερομαχίες στην Ινδική Χερσόνησο, η πρώτη απευθείας πολεμική αντιπαράθεση Ιράν-Ισραήλ στην ιστορία και ο αμερικανικός βομβαρδισμός των πυρηνικών εγκαταστάσεων της Τχεράνης, υπενθυμίζει ότι τα τελευταία 3 χρόνια, σπάνε διαδοχικά «ταμπού» όσον αφορά τη χρήση όπλων στις διακρατικές σχέσεις και τους ανταγωνισμούς.

ΣΕ ΑΥΤΟ το φόντο, η απόφαση της Συνόδου του ΝΑΤΟ στη Χάγη για αύξηση των πολεμικών δαπανών στο 5% του ΑΕΠ κάθε κράτους-μέλους, σε συνέχεια της εξαγγελίας του ReArm Europe από την Ευρωπαϊκή Ένωση, προειδοποιούν για τον «πολεμικό καπιταλισμό» της εποχής μας.

Η ΑΝΟΔΟΣ του милитарισμού αποτελεί μια πολύπλευρη απειλή. Προφανώς βάζει σε κίνδυνο την ειρήνη, σε πείσμα της οργουελικής αντιστροφής της πραγματικότητας που επιχειρεί η καθεστωτική προπαγάνδα. Σε έναν κόσμο που φλέγεται από ενεργά μέτωπα αντιπαράθεσης, κανείς δεν μπορεί να είναι σίγουρος ότι όλες οι κρίσεις θα εκτονώνονται, όλες οι συρράξεις θα περιορίζονται χρονικά και γεωγραφικά, όλες οι απειλές χρήσης ένοπλης βίας ή οι μεμονωμένες-επιδεικτικές χρήσεις τέτοιας ένοπλης βίας θα αποτελούν το «τέλος» της έντασης κι όχι το προλούδιο μιας διολίσθησης προς την κλιμάκωσή της.

Η ΑΝΟΔΟΣ της «πολεμικής οικονομίας» αποτελεί απειλή για το βιοτικό επίπεδο και τα εργατικά δικαιώματα. Ακόμα και ο Σάντσεθ, που έχει δηλώσει την θετική ανταπόκριση του Ισπανικού Κράτους στο ReArm Europe και που υπενθυμίζει στους Συμμάχους ότι η κυβέρνησή του έχει «πράξει τα δέοντα» σε στρατιωτικές δαπάνες όλα αυτά τα χρόνια, προειδοποιεί ότι το 5% θα είναι εξουθενωτικό οικονομικά. Οι πρόθυμοι να βαδίσουν σε αυτόν το στόχο, βάζουν ωμά στο στόχαστρο τη δημόσια υγεία ως τον τομέα που θα υποστεί τις συνέπειες της αύξησης των πολεμικών δαπανών και

του αυξημένου χρέους που αυτή θα προκαλέσει. Όπως έλεγαν οι Ιταλοί σύντροφοι στην κορύφωση της πανδημίας Covid, συγκρίνοντας τις πολεμικές δαπάνες με την ανεπάρκεια του ιταλικού ΕΣΥ, «τα όπλα σκοτώνουν και σε καιρό ειρήνης!». Πέρα από το ζήτημα της κατεύθυνσης των κοινωνικών πόρων, η «πολεμική οικονομία» απειλεί και τον ταξικό συσχετισμό. Στα ζητήματα «εθνικής ασφάλειας», δεν χωράνε «περιορισμοί» στην επιχειρηματική δράση της πολεμικής βιομηχανίας (και των κλάδων που συνδέονται με αυτήν), ούτε «πολυτέλειες» όπως το σταθερό-ανθρώπινο ωράριο και οι ασφαλείς συνθήκες εργασίας για τους εργαζόμενους.

Η ΑΝΟΔΟΣ του милитарισμού απειλεί τα δημοκρατικά δικαιώματα και τις ελευθερίες. Η anti-woke υστερία της ακροδεξιάς συμπληρώνεται σήμερα από την προώθηση του «πνεύματος του στρατώνα» από κυβερνήσεις κάθε ιδεολογικής απόχρωσης. Οι κραυγές ενάντια στη «θηλυκοποίηση των κοινωνιών» ήταν κάποτε αποκλειστικό προνόμιο κάποιων Γάλλων ακροδεξιών διανοουμένων που καλλιεργούσαν συστηματικά τη φαντασίωση/απειλή ενός ερχόμενου «εμφυλίου πολέμου με τους Ισλαμιστές», τον οποίο η Ευρώπη –λέει– θα έχανε γιατί είχε απωλέσει τις παραδοσιακές αξίες. Με λιγότερο «Αποκαλυπτικούς» όρους, παρόμοιες αντιδραστικές θεωρίες γίνονται πλέον mainstream στην Ευρώπη, προαναγγέλοντας μια κλιμάκωση του πολέμου κατά των μεταναστών, μια σεξιστική αντεπίθεση ανάσχεσης της φεμινιστικής διεκδικητικότητας, μια νέα επίθεση στα ΛΟΑΤΚΙ άτομα, τα δικαιώματα και την ορατότητά τους.

ΑΥΤΗ Η διεθνής τάση είχε ήδη εγκατασταθεί στην Ελλάδα –με τις εξοπλιστικές δαπάνες σταθερά ψηλές, με τη διάλυση του κοινωνικού κράτους και των εργατικών δικαιωμάτων επί μνημονίων, με τις «επαναπροωθήσεις» στο Αιγαίο και στον Έβρο, με τις προσπάθειες του Κ. Μητσοτάκη να κρατά ικανοποιημένη την ακροδεξιά πτέρυγα της ΝΔ. Αναμένεται να κλιμακωθεί. Το εξοπλιστικό πρόγραμμα της ΝΔ και οι ονειρώξεις των μεγάλων Ομίλων, το νομοσχέδιο της Κεραμέως, τα σχέδια του Δένδια για την «πολεμική ετοιμότητα» της χώρας, η αντικατάσταση του έκπτωτου Μ. Βορίδη με τον... Θ. Πλεύρη στο υπουργείο Μετανάστευσης, οι ιδεολογικές-στρατηγικές «παρεμβάσεις» του Αντώνη Σαμαρά, η ντροπιαστική επιμονή στη στρατηγική σύ-

μπλευση με το Κράτος-Δολοφόνο και τον Νετανιάχου και η προώθηση νέων ντιλς μαζί του προειδοποιούν.

ΤΗΝ ΠΟΛΛΑΠΛΗ αυτή επίθεση καθοδηγεί μια τραυματισμένη κυβέρνηση που τρεκλίζει στο φόντο των αποκαλύψεων για τον ΟΠΕΚΕΠΕ. Θα χρειαστεί να κλιμακώσουμε τις αντιστάσεις μας απέναντί της.

Η ΕΞΑΠΛΩΣΗ της αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη αποτελεί μια πολύ σημαντική εξέλιξη σε αυτήν την κορυφαία διαχωριστική γραμμή της εποχής μας. Απέναντι στην κυβέρνηση, απέναντι σε μια στρατηγική επιλογή της ελληνικής άρχουσας τάξης, απέναντι σε όσους εργάζονται για έναν κόσμο που τα εγκλήματα στη Γάζα είναι το «νέο κανονικό».

Η ΝΙΚΗ της 1οήμερης απεργίας των ναυτεργατών της γραμμής Αδριατικής έδειξε ότι με τις σωστές προϋποθέσεις –οργάνωσης, αποφασιστικότητας, αλληλεγγύης– το εργατικό κίνημα διατηρεί τη δύναμη απέναντι και στους πιο σκληρούς αντιπάλους.

ΔΙΕΘΝΩΣ, οι επίμονες κινητοποιήσεις στη Σερβία, η λαοθάλασσα που πλημμύρισε τη Βουδαπέστη σε ένα κρατικά απαγορευμένο Pride, η άνοδος της αντίστασης απέναντι στην επικίνδυνη κλιμάκωση του αυταρχισμού από τον Τραμπ, υπενθυμίζουν ότι η φορά των εξελίξεων παραμένει ανοιχτή ακόμα και στις πιο «σκληρές» συνθήκες.

Η ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ Μητσοτάκη έχει την τύχη να αντιμετωπίζει ψοφοδεείς κοινοβουλευτικές αντιπολιτεύσεις. Αλλά η επέτειος των Ιουλιανών του 1965 θυμίζει τη δυνατότητα του πεζοδρομίου να «κάνει πολιτική», και την αναγκαιότητα μιας τέτοιας παρέμβασης των «από κάτω» σήμερα.

ΟΙ ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ μάχες χρειάζονται και την Αριστερά τους. Ο διάλογος για την πλούσια εμπειρία και την κατάληξη του 2010-15 είναι χρήσιμος. Όσες δυνάμεις μπορέσουν και θελήσουν να αξιοποιήσουν δημιουργικά τα συμπεράσματα εκείνης της εποχής, θα διαθέτουν εφόδια για να αντιμετωπίσουν τις προκλήσεις που έρχονται.

ΟΙ ΣΥΖΗΤΗΣΕΙΣ στο Αντιρατσιστικό Φεστιβάλ της Αθήνας (4-6 Ιούλη), στο Camping Resist.Reclaim.Revolt (3ο Ιούλη-5 Αυγούστου), στο Φεμινιστικό Φεστιβάλ (27-28 Σεπτέμβρη) είναι μέρος της προετοιμασίας του κόσμου μας να αντιμετωπίσει ενιαία κι ενωτικά όλα τα μέτωπα που ανοίγει αυτή η εποχή των όπλων. Με αγώνα για την ζωή, για την ειρήνη, για την ελευθερία.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ: Κλαζομένων 1-3, Τ.Κ. 10440, ΑΘΗΝΑ
ΕΚΤΥΠΩΣΗ: IRIS AEBE
ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ: Τηλ.: 210-3306286, e-mail: sidaxi@dea.org.gr

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΑΠΟ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΚΑΤΑ ΤΟ ΝΟΜΟ:
Αντώνης Νταβανέλος

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ - ΕΚΔΟΣΗ:
«ΔΙΕΘΝΙΣΤΙΚΗ ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ»
Αστική Μν Κερδοσκοπική Εταιρεία

Κυκλοφορεί την πρώτη Τετάρτη κάθε μήνα

ΓΙΝΕ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΗΣ

- Ηλεκτρονική έκδοση 30 ευρώ
- Έντυπη & ηλεκτρονική: 50 ευρώ
- Έντυπη Εξωτερικού 70 ευρώ
- Μπορείτε να καταθέσετε τη συνδρομή σας στο λογαριασμό 064/754747-11 της Εθνικής Τράπεζας.
- Υπεύθυνος Γρηγόρης Δεμέστιχας, τηλ 6976564624

Η ετοιμόρροπη παράγκα του Μητσοτάκη

Της Μαρίας Μπόλαρη

Εχουμε ισχυριστεί από παλιότερα ότι όταν μια κυβέρνηση κι ένα κόμμα «πάρει την κατηφόρα», τότε κινδυνεύει σε κάθε στιγμή, μπροστά σε κάποια σοβαρή δοκιμασία, να χάσει τον έλεγχο και να οδηγηθεί σε συνθήκες κατάρρευσης.

Το σκάνδαλο του ΟΠΕΚΕΠΕ που ξέσπασε κατακαλόκαιρα μπορεί να αποδειχθεί σαν αυτή η κρίσιμη «δοκιμασία» για τον αρχηγό της νεοφιλελεύθερης πτέρυγας της ΝΔ.

Γιατί σε αντίθεση με τις αόριστες ηθικολογίες του Μητσοτάκη, το σκάνδαλο ήρθε στην επιφάνεια μέσω των ερευνών της Ευρωπαϊκής Εισαγγελίας και σε κόντρα με την αγωνιώδη προσπάθεια του κυβερνητικού μηχανισμού να συγκαλύψει τα ασυμμάζευτα. Γιατί το σκάνδαλο αφορά προκλητικό πλουτισμό γαλάζιων πολιτευτάρων, την ώρα που εκατοντάδες χιλιάδες πραγματικοί αγρότες έπαιρναν τις νόμιμες επιδοτήσεις που δικαιούνταν με το σταγονόμετρο. Γιατί το σκάνδαλο αποκαλύπτει (για το μόνο πτυχή...) για το πώς συγκροτούνται οι «πλειοψηφίες» του κυβερνητικού κόμματος σε διάφορες αγροτικές περιοχές της χώρας.

Κυρίως όμως, γιατί το σκάνδαλο του ΟΠΕΚΕΠΕ δεν είναι το... πρώτο! Έχει προηγηθεί το σκάνδαλο των παρακολουθήσεων της ΕΥΠ, όπου η κυβέρνηση άντεξε τις συνέπειες, κυρίως λόγω των ανεπαρειών της αντιπολίτευσης. Ακολούθησε το σκάνδαλο της απόπειρας συγκάλυψης του εγκλήματος στα Τέμπη, όπου η κυβέρνηση κατόρθωσε μεν να ελέγξει τις διαδικασίες «μέσα στους θεσμούς», αλλά υποχρεώθηκε να πληρώσει βαρύ πολιτικό αντίτιμο.

Στο υπόβαθρο ήταν η συσσώρευση πικρών εμπειριών από την πραγματική ακραία νεοφιλελεύθερη πολιτική της κυβέρνησης που κλάδευε την εκλογική επιρροή της ΝΔ και εκτόξευε τη δημοσκοπική προτίμηση στον «κανένα».

Με τον ανασχηματισμό του περασμένου Μάρτη, ο Μητσοτάκης υποσχέθηκε ότι θα «ανατάξει» αυτήν την πορεία και ότι θα επαναφέρει τη ΝΔ στην τροχιά της αυτοδύναμης διεκδίκησης της κυβερνητικής εξουσίας στις εκλογές που, υπό κανονικές συνθήκες, προγραμματίζονταν για το 2027.

Την ώρα που γράφονται αυτές οι γραμμές, η πραγματική εκλογική επιρροή της ΝΔ, μετρημένη ως πρόθεση ψήφου, κυμαίνεται μεταξύ 22% (MetronAnalysis) και 23% (MRB). Αυτή η πολιτική αποτυχία, έχει ως παρενέργεια την ανάδειξη της αδυναμίας πλέον του Μητσοτάκη να υπερασπίζει τους ανθρώπους του, τα στελέχη της κυβέρνησης που κάνουν τη «βρώμικη δουλειά» της πολιτικής του. Δεν μπορεί να εγγυηθεί ούτε ότι -αν γίνει η στραβή- θα πέσουν στα μαλακά, όπως έγινε με τον Καραμανλή των Τεμπών.

Παραιτήσεις

Και έτσι το σκάνδαλο του ΟΠΕΚΕΠΕ αποκτά πρόσθετη εκρηκτικότητα. Ο Βορίδης παραιτήθηκε για να υπερασπίσει, λέει, με αυτόνομες δραστηριότητες «την τιμή και την υπόληψή του». Κατά τον Τύπο, στους άλλους τέσσερις παραιτηθέντες, η ανάγκη παραίτησης υποδείχθηκε από το Μέγαρο Μαξίμου. Κανείς τους δεν είναι «τυχαίος»: Ο Τ. Χατζηβασιλείου (υφυπ. Εξωτερικών) υπήρξε στενός συνεργάτης του Μητσοτάκη στον ευαίσθητο τομέα που λέγεται «ευρωπαϊκά θέματα». Ο Δ. Σταμενίτης (υφυπ. Αγροτικής Ανάπτυξης) υπήρξε πρωτοπαλίκarlo του Αντ. Σαμαρά από την εποχή της Πολιτικής

Ανοίξης. Ο Χρ. Μπουκώρος (υφυπ. Ψηφιακής Διακυβέρνησης) είναι εκ των υποστηρικτών της «σουβερινιστικής» Δεξιάς και φίλος του Ν. Δένδια. Ο Γ. Στρατάκος (γ.γ. Αγροτικής Ανάπτυξης) αναδείχθηκε επί Μ. Βορίδη. Η εικόνα που προκύπτει είναι ότι η ΝΔ θα δυσκολευτεί να κρατήσει τη συνοχή της, εάν και εφόσον χρειαστεί να αφήσει τους τέσσερις να πέσουν χωρίς αλεξίπτωτο.

Προφανώς ο Μάκης Βορίδης είναι ξεχωριστό κεφάλαιο. Ως ο ακροδεξιός «πυλώνας στήριξης» της νεοφιλελεύθερης φράξιας του Μητσοτάκη είχε ως τον περασμένο Μάρτη κομβικό ρόλο στο Μαξίμου, ενώ στη συνέχεια είχε κατοχυρώσει το δικαίωμα να εκπροσωπεί την κυβέρνηση «αντί του Μητσοτάκη» όποτε ήταν αναγκαίο. Ξέρει καλά όλα τα «άπλυτα» της διακυβέρνησης μετά το 2019, και η απειλητική δήλωσή του ότι δεν προτίθεται ως αποδιοπομπαίος τράγος «να φτάσει στο Ειδικό Δικαστήριο» είναι μια προειδοποίηση ότι το σκάνδαλο του ΟΠΕΚΕΠΕ μπορεί να έχει εκρηκτικές συνέχειες.

Παρά από την (όχι δευτερεύουσα) ποινική διερεύνηση που ακολουθεί, η «απελευθέρωση» του Βορίδη από την επιλογή-υποχρέωση να λειτουργεί ως ακροδεξιό αμορτισέρ του Μητσοτάκη, μέσα σε συνθήκες αυτονομίας του Αντ. Σαμαρά, μπορεί να αποδειχθεί σημείο καμπής για τις ανεξάρτητες επιλογές της «δεξιάς πτέρυγας» της ΝΔ απέναντι στην πορεία του Μητσοτάκη.

Η αποδυνάμωση της πτέρυγας που ελέγχει την κυβέρνηση και το κόμμα της ΝΔ είναι, μέσα από τη συνολική εξέλιξη, προφανής. Ο Μητσοτάκης επέλεξε να αντικαταστήσει τον Βορίδη στο υπουργείο Μετανάστευσης με τον Θάνο Πλεύρη, τον άλλο «κορυφαίο» ακροδεξιό που έχει στη δούλεψή του, παρότι ο Πλεύρης συνοδεύεται με τη φοβερή δήλωση για την ανάγκη να

υπάρξουν νεκροί μετανάστες στα σύνορα, ώστε να είναι καθαρό το μήνυμα σκληρύνσης της αντιμεταναστευτικής πολιτικής.

Όμως σχεδόν ακαριαία η κυβέρνηση διαπίστωσε ότι η αποδυνάμωση αφορά τη δυνατότητα για πολιτικές και όχι μόνο τις εφεδρείες στα πρόσωπα.

Στόλος στη Λιβύη

Αντιδρώντας στην τουρκολιβυκή συμφωνία να διατεθούν θαλάσσια «οικόπεδα» προς εξορύξεις μέσα στα χωρικά ύδατα της Λιβύης, η κυβέρνηση έστειλε το Πολεμικό Ναυτικό να περιπολεί στα διεθνή ύδατα γύρω από τη Λιβύη, σε μια προφανή επίδειξη πρόθεσης «δυναμικής» αντιμετώπισης του τουρκολιβυκού συμφώνου για τις ΑΟΖ. Πρόσχημα για αυτό το νταηλικό ήταν ο «έλεγχος των μεταναστευτικών ροών» που εμφανίζεται, λέει, αυξημένος προς την Κρήτη. Η «αύξηση» αφορά τις περίπου 2.500 ψυχές που συνολικά έχουν φτάσει στην Κρήτη. Και αυτό θεωρείται αζεπέραστο πρόβλημα, σε μια χώρα που υποδέχεται κάθε χρόνο πάνω από... 35 εκατομμύρια τουρίστες! Σε βαθμό μάλιστα που να οδηγεί σε κυβερνητική εντολή να βγουν τα πολεμικά πλοία από τους ναύσταθμους και να εγκατασταθούν σε μόνιμη περιπολία στα διεθνή ύδατα, σαν να είμαστε σε παραμονή κήρυξης πολέμου στη Λιβύη.

Την επόμενη στιγμή, ο υπεράνω κάθε υποψίας για αντιρατσισμό Δημήτρης Αβραμόπουλος ουσιαστικά κατήγγειλε την κυβερνητική απόφαση, κάνοντας λόγο για «πολιτική τύπου Ορμπάν» και για ανεύθυνη εμπλοκή του Πολεμικού Ναυτικού σε «παιχνίδια» όπου μπορούν να προκύψουν «βαριές, δικές μας ευθύνες». Τα φτηνά πυροτεχνήματα, γρήγορα καίγονται...

(συνέχεια σελ. 4)

Η ετοιμότητα παράγκα του Μητσοτάκη

(συνέχεια από σελ. 3)

ΟΙ ΕΛΛΗΝΟΤΟΥΡΚΙΚΕΣ σχέσεις θα αποδειχθούν γενικότερος πονοκέφαλος για τον Μητσοτάκη. Μετά τις αποφάσεις του ΝΑΤΟ στη Χάγη και τις ευρωπαϊκές αποφάσεις σχετικά με το ReArmEurope, γίνεται σαφές ότι η Δύση θα εντείνει την προσπάθεια για σταθερότερη επανασύνδεση της Τουρκίας με τη δική της πολιτική. Αυτή η επιλογή, υπαγορευμένη από τη γεωγραφία και τα πληθυσμιακά δεδομένα, είναι υπέρτερη των προτιμήσεων της Δύσης στον περιφερειακό ελληνοτουρκικό ανταγωνισμό στο Αιγαίο και στην Ανατολική Μεσόγειο. Και αυτό αφήνει εκτεθειμένη τη μέχρι σήμερα κυβερνητική πολιτική στην κατηγορία ότι εξακολουθεί να κινείται με εκτιμήσεις που ίσχυαν στην προηγούμενη συγκυρία, ενώ γύρω όλα αλλάζουν με ρυμή. Όποιος παρακολουθεί σοβαρά τον καθεστωτικό Τύπο, θα έχει καταλάβει ότι πληθαίνουν οι φωνές των ειδικευμένων στελεχών του ελληνικού κράτους που καλούν σε σταθερότερη «συνεννόηση» με την Τουρκία, μέσα στις νέες συνθήκες στο ΝΑΤΟ και στην ΕΕ μετά την αμερικανο-ιρανική σύγκρουση. Και αυτήν την «αναπροσαρμογή», ο Μητσοτάκης θα έχει να την κάνει σε συνθήκες αποσταθεροποίησης των σχέσεων με την ακροδεξιά πτέρυγα του κόμματός του, αποστασιοποίησης των παραδοσιακών στελεχών της «κυριαρχικής» Δεξιάς και τρανταγμούς από τις συνέχειες των διανοητικών σκανδάλων.

Όμως η κύρια αιτία της αποδυναμώσης του Μητσοτάκη είναι η αταλάντευτη προσήλωση της κυβέρνησής του στις νεοφιλελεύθερες αντιμεταρρυθμίσεις.

Νεοφιλελεύθερη επίθεση

Την επομένη του σκανδάλου του ΟΠΕΚΕΠΕ, η κυβέρνηση διέρρηξε στον Τύπο την «εκτίμηση» ότι πλέον θεωρεί απολύτως απίθανο να τηρηθεί η πρωθυπουργική δέσμευση για μέσο μισθό των εργαζομένων στα 1.500 ευρώ μικτά το 2027. Πρόκειται για έμμεση αναγγελία πολιτικής παγώματος των μισθών, παρά τη γενικευμένη ακρίβεια και τις απώλειες από τον «επίμονο» πληθωρισμό.

Σε αυτές τις συνθήκες, η Ν. Κεραμέως εξήγγειλε το νέο εργασιακό νομοσχέδιο. Πρόκειται για μια ακραία «ελαστικοποίηση» του χρόνου εργασίας και για συσκότιση κάθε δυνατότητας πραγματικού υπολογισμού του (δυνατότητα 13 ωρών ημερήσιας απασχόλησης σε έναν εργοδότη, θεσμοθέτηση fasttrackπροσλήψεων αλλά και απολύσεων, θεσμοθέτηση 24ωρης ή 48ωρης «σύμβασης», εβδομαδιαία «διευθέτηση» χρόνου εργασίας κ.ά.).

Πρόκειται επίσης για μια «αντιγραφειοκρατική» τομή που κάνει τους εργοδότες πλήρως ανεξέλεγκτους (πρόσληψη και απόλυση δια τηλεφώνου με SMS, κατάργηση υποχρέωσης Ετήσιου Πίνακα Προσωπικού και Πίνακα Αδειών, δυνατότητα ευέλικτης προέλευσης στην εργασία με απόκλιση 120 λεπτών, κατάτμηση των αδειών σε περισσότερα από δύο τμήματα με διευθυντική απόφαση κ.ά.). Πρόκειται, ακόμα, για μια σειρά δώρα προς τους εργοδότες με άμεσο οικονομικό αντίκτυπο: Πχ οι προσαυξήσεις των υπερωριών «απαλλάσσονται» από ασφαλιστικές εισφορές για να γίνουν φτηνότερες, ενώ επίσης απαλλάσσεται από ασφαλιστικές εισφορές το τμήμα των αυξήσεων στους μισθούς που παραχωρείται «οικειοθελώς» από την επιχείρηση (μέτρο που θα οδηγήσει μεγάλο τμήμα εργαζομένων προς τον κατώτατο μισθό, με στόχο το υπόλοιπο της αμοιβής να θεωρηθεί «οικειοθελής» αύξηση και να απαλλαγεί από εργοδοτική ασφαλιστική εισφορά). Σαλπίζοντας αυτήν την ακραία «απορρύθμιση», η Κεραμέως με τον Μητσοτάκη στέλνουν μήνυμα «στις αγορές» να υλοποιήσουν αυτήν την πολιτική με τον ακόμα πιο ακραίο τρόπο που έχουν κατοχυρώσει στην ανεξέλεγκτη καθημερινή δράση.

Αυτές τις «άγριες» αλλαγές, το εργατικό κίνημα και η Αριστερά έχουμε να τις ανατρέψουμε στην πράξη. Όμως είναι σίγουρο ότι η ΝΔ και ο Μητσοτάκης θα τις βρουν μπροστά τους, στην επόμενη δημοσκόπηση ή στην κάλπη, μέσα από τη μεγαλύτερη αποστασιοποίηση της εργατικής οργής απέναντι στα νεοφιλελεύθερα ιδεολογήματα του σαλονιού.

Το σκάνδαλο του ΟΠΕΚΕΠΕ σηματοδοτεί την οριστική αδυναμία του Μητσοτάκη να οδηγήσει τη ΝΔ στην ανάκαμψη από τη φθορά που έχει επιφέρει η αντεργατική-αντιλαϊκή πολιτική της. Η στρατηγική της αυτοδυναμίας της ΝΔ υπό τον Μητσοτάκη είναι πολιτικά νεκρή. Και αυτή είναι η μόνη στρατηγική που διαθέτει σήμερα η ηγεσία της Δεξιάς. Η καταγραφή αυτού του συμπεράσματος κάνει πιθανή κάθε «επιτάχυνση» των πολιτικών εξελίξεων (από το άνοιγμα θέματος ηγεσίας στη ΝΔ μέχρι την πρόωρη καταφυγή στις κάλπες). Αυτήν την αδυναμία του αντιπάλου το εργατικό κίνημα και οι κοινωνικές αντιστάσεις οφείλουν να την αξιοποιήσουν επιδιώκοντας εδώ και τώρα συγκεκριμένες νίκες και κατακτήσεις. Και η ριζοσπαστική αντικαπιταλιστική Αριστερά οφείλει να προετοιμάσει τις δικές της απαντήσεις για τις πολιτικές αναμετρήσεις που αναπόφευκτα έρχονται.

ΟΠΕΚΕΠΕ: Δεν είναι Είναι οι ιδιωτικοποι

Της Κατερίνας Γιαννούλια
(Ταμίας της ΠΕΓΔΥ – Μέλος ΓΣ της ΠΟΓΕΔΥ)

Η «κατάσταση» στον ΟΠΕΚΕΠΕ είναι γνωστή τουλάχιστον από το 2020. Εσωτερικοί έλεγχοι γίνονταν και η Ευρωπαϊκή Εισαγγελία ήταν εδώ! Και όμως συνέχιζαν με τον ίδιο τρόπο! Οι υπουργοί Αγροτικής Ανάπτυξης και Τροφίμων και η ηγεσία του ΟΠΕΚΕΠΕ άλλαζαν ανά ένα έτος περίπου.

Και ποια είναι η «κατάσταση»: Πολιτικές ηγεσίες σε ΥΠΑΑΤ και ΟΠΕΚΕΠΕ, τοπικοί κομματάρχες της ΝΔ και οι ιδιώτες του ΟΠΕΚΕΠΕ (σε κεντρικό και τοπικό επίπεδο), έχοντας την απόλυτη και μονοπωλιακή πρόσβαση σε όλα τα δεδομένα του ΟΠΕΚΕΠΕ, μπορούσαν να δηλώνουν ό,τι ήθελαν, να διεκδικούν όσες ενισχύσεις ήθελαν και να απαιτούν να μη γίνονται έλεγχοι όπου δεν ήθελαν. Δεν πρόκειται για απάτη κάποιων «τυχαίων», αλλά για οργανωμένο σύστημα μεταξύ συγκεκριμένων πλευρών. Δεν το λέμε εμείς, η Ευρωπαϊκή Εισαγγελία τα γράφει: «Η φερόμενη ως δόλια κατανομή δικαιωμάτων πληρωμής από το εθνικό απόθεμα οργανώθηκε με συστηματικό τρόπο και σε ιδιαίτερα μεγάλη κλίμακα από εγκληματικές ομάδες που περιελάμβαναν μέλη του Διοικητικού Συμβουλίου και άλλα στελέχη του ΟΠΕΚΕΠΕ, στελέχη του Υπουργείου Αγροτικής Ανάπτυξης και Τροφίμων, υπαλλήλους του Τεχνικού Συμβούλου του ΟΠΕΚΕΠΕ, καθώς και ιδιοκτήτες Κέντρων Υποδοχής Δηλώσεων, μέσω των οποίων υποβάλλονται αιτήσεις για επιδοτήσεις».

Γιατί;

Για τον πλουτισμό ιδιωτών. Εικοσιπέντε εκατομμύρια ευρώ έχει δώσει την τελευταία δεκαετία ο ΟΠΕΚΕΠΕ στη Neugorpublic, εταιρεία πληροφορικής που από το 2009 λειτουργεί ως αποκλειστικός τεχνικός διαχειριστής του πληροφοριακού συστήματος του οργανισμού.

Για «εξυπηρετήσεις» στους ημετέρους, μιας και το χρήμα είναι θελκτικό και... απαραίτητο στον καπιταλισμό!

Για να διατηρείται το πελατειακό και χωρίς κανόνες, κράτος. Για να εκβιάζονται ακόμα κι όσες-οι δεν ήθελαν κάτι περισσότερο από αυτό που δικαιούνταν, να απευθύνονται σε κάποιο κοινό, για να βγάλουν άκρη. Για να υπάρχει σκόπιμο μπάχαλο και

να έχεις ανάγκη... φραπέδες και χασάπηδες, θέλοντας και μη!

Ο ρόλος των ιδιωτικοποιήσεων

Μπορούσε να γίνει τόσο μεγάλη, ελεγχόμενη και συστηματική «κακοδιαχείριση» αν δεν εμπλέκονταν ιδιωτικές εταιρείες; Όχι!

Δεν θα ισχυριστεί καμία και κανείς ότι και στα «παλιά τα χρόνια», πριν τον ανάδοχο και τη συμμαχία του, όλα ήταν αγγελικά πλασμένα, χωρίς ίχνος διαφθοράς! Οι συνεταιρισμοί, στο καπιταλιστικό περιβάλλον που κινούνται, έχουν τις «αμαρτίες» τους. Γνωστό! Αλλά άλλης κλίμακας αυτό και όχι τόσο μονοκομματικό...

Όμως, η ιδιωτικοποίηση με τον ιδιώτη μηχανογράφο να έχει αποκλειστικά όλη την πληροφορία ανά την Ελλάδα στα χέρια του από το 2009 έως το 2021 και από το 2023 μέχρι τώρα, έδωσε τεράστιες δυνατότητες για να ξέρουν τα βοσκοτόπια, τους ελαιώνες και κάθε σπιθαμή γης από το Γράμμο, ως τη Νάξο και το Λιβυκό Πέλαγος.

Η πληροφορία αυτή μπορούσε να διαχυθεί σε όσους έπρεπε και ψήφιζαν και «σωστά» δια των τοπικών, ιδιωτικής διαχείρισης παραρτημάτων του ΟΠΕΚΕΠΕ, που από το 2014 δέχονται δηλώσεις αγροτών, αλλά παράλληλα είναι και μέσα στο σύστημα των εγκρίσεων επιδοτήσεων, δια της πασίγνωστης σύμπραξης που έχει επίσημη πρόσβαση στο κέντρο του ΟΠΕΚΕΠΕ, την ισχυρή συμμαχία που επιχειρεί στην αγροτική Γαία (όπως την αναφέρουν οι ίδιοι στην ιστοσελίδα τους) μεταξύ του πρωτογενούς, του τραπεζικού και του τεχνολογικού τομέα!

Οι ιδιώτες στο κέντρο και τοπικά πρόσφεραν οργάνωση, συστηματικότητα, εξυπηρέτηση σε «μεγάλους» και στοχευμένους παίκτες, μικρότερα «δώρα» και πολιτική δέσμευση σε «μικρότερους» και περισσότερους «πελάτες». Όμορφος κόσμος... ιδιωτικά πλασμένος!

Οι έλεγχοι

Είναι γενικότερη επιλογή και προσπάθεια χρόνων της ΕΕ και των ελληνικών κυβερνήσεων, οι έλεγχοι να μειώνονται, να γίνονται δειγματοληπτικά (με risk analysis) και ακόμα... καλύτερα γι' αυτούς, να γίνονται από ιδιώτες. Όχι μόνο του ΟΠΕΚΕΠΕ, αλλά όλο και περισσότεροι.

Ιδιώτες να ελέγχουν ιδιώτες. Έχει πάρει μορφή κατακλυσμού η εκχώρηση του δικαιώματος των ελέγχων

απλό σκάνδαλο...

Ποιήσεις στην καρδιά του Δημοσίου

από το Δημόσιο, σε ιδιώτες.

«Για να μην αναγκάζονται οι διευθυντές και οι διευθύντριες να στέλνουν μέλη σε υπαλλήλους με εντολή να μην αναφέρουν όσα βλέπουν!!! Για να διευρυνθεί η λειτουργία 'τύπου ΟΠΕΚΕΠΕ' παντού και να μη βγάζει άκρη κανένας 'κανονικός' άνθρωπος, όπως ακριβώς με τα πορίσματα για τα Τέμπη! Η αγορά δεν σηκώνει ελέγχους!», όπως αναφέρεται στην κοινή ανακοίνωση των σχημάτων ΑΓΩΝΕΣ Γεω Δ.Υ. και Αριστερή Αγωνιστική Ενότητα Εργαζομένων ΥΠΑΑΤ, σε ΠΕΓΔΥ-ΠΟΓΕΔΥ-Ενιαίο Σύλλογο Εργαζομένων Υπ. Γεωργίας.

Ακόμα κι όσες-οι θέλουν να υποστηρίξουν ότι οι Δ.Υ. του ΟΠΕΚΕΠΕ, του ΥΠΑΑΤ και γενικότερα (όπως θα ήθελε ο Μητροτάκης) εμπλέκονται εξίσου στα πλοκάμια της διαφθοράς, οι διάλογοι και οι ισχυρές απαιτήσεις από τους τοπικούς κομματάρχες με τους Υπουργούς, τους Γ.Γ. ΥΠΑΑΤ, τους προέδρους κι αντιπροέδρους του ΟΠΕΚΕΠΕ, να μη γίνουν έλεγχοι ή να βγουν από το δείγμα ελέγχων τα «δικά τους αγροτικά παιδιά», δείχνει ότι οι χαμηλόβαθμοι υπάλληλοι του ΟΠΕΚΕΠΕ, με όσα μέσα διέθεταν και μέσα στο τρομοκρατικό κλίμα που δούλευαν και ζούσαν, προσπαθούσαν να κάνουν τη δουλειά τους!

Ο ρόλος της ΕΕ και της ΚΑΠ

Η ΕΕ, μέσω της ΚΑΠ και άλλων «εργαλείων» εξαρχής είχε στόχο τον έλεγχο της πρωτογενούς παραγωγής και τη συγκέντρωση της αγροτικής γης στα χέρια λίγων, ώστε το κέρδος να είναι όλο για τις αγροβιομηχανίες. Η προστασία του περιβάλλοντος, η διατήρηση της αειφορίας και της βιοποικιλότητας, η παραγωγή φτηνών, ασφαλών και ποιοτικών τροφίμων για τους λα-

ούς, ουδόλως την απασχολούν!

Η αρχή των επιδοτήσεων στην Ελλάδα είναι αξέχαστη και εντυπωσιακή: επιδοτούσαν το ξερίζωμα ελιάς και αμπέλων! Για να καταλαβαίνουμε τους σκοπούς με πολύ ενδεικτικά παραδείγματα.

Όσο για τα βοσκοτόπια και ήξεραν και οργάνωναν. Η ΕΕ ενέκρινε μέσω του ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΥ (ΕΕ) 2017/2393 -που άλλαξε τον ορισμό του βοσκότοπου και μπήκαν και οι μεσογειακοί βοσκότοποι- την «αύξηση» των βοσκοτόπων κατά 1.206.360 (!!!) στρέμματα.

Η αρχή των επιδοτήσεων στην Ελλάδα είναι αξέχαστη και εντυπωσιακή: επιδοτούσαν το ξερίζωμα ελιάς και αμπέλων!

Η «Τεχνική Λύση» θεσμοθετήθηκε το 2015 (ενώ από το 2014 είχε ήδη συμφωνηθεί με την ΕΕ, εν όψει της νέας τότε ΚΑΠ) ως μια μεθοδολογία που υποκαθιστούσε το ελλιπές κτηματολόγιο και την απουσία κυρωμένων δασικών χαρτών και διαχειριστικών σχεδίων βόσκησης, κατανέμοντας βοσκοτόπια εικονικά, χωρίς σύνδεση με την πραγματική γεωγραφία της εκμετάλλευσης δηλαδή με τυχαία «κρατική» δήλωση βοσκοτόπων οπουδήποτε στην Ελλάδα μέσω αλγορίθμου!

Τα πρόστιμα της ΕΕ (αποκλεισμός από τη χρηματοδότηση της ΕΕ, ορισμένων δαπανών που πραγματοποιήθηκαν από τα Κράτη-Μέλη) αναδεικνύ-

ουν τη συνεργασία.

Ποινές λόγω της καθυστερημένης επικαιροποίησης του συστήματος αναγνώρισης αγροτεμαχίων, λόγω λαθών στους διοικητικούς ελέγχους για τις ενισχύσεις, λόγω λανθασμένων χαρακτηρισμών αγροτεμαχίων ως βοσκοτόπων, διοικητικών αδυναμιών στους ελέγχους επιλεξιμότητας αγροτεμαχίων και ανεπαρκών διασταυρωτικών με κανονιστικές απαιτήσεις διαχείρισης και περιβαλλοντικά πρότυπα.

Από το 2018 και μετά οι αποκλεισμοί αγγίζουν τα 600 εκατομμύρια ευρώ, με το μεγαλύτερο να είναι τα 415 εκατομμύρια ευρώ, το τελευταίο.

Αυτά είναι πρόστιμα ανεξαρτήτως του τωρινού «σκανδάλου ΟΠΕΚΕΠΕ». Είναι πρόστιμα που πληρώνει ο ελληνικός λαός από τους ταξικά άδικους φόρους του, ακριβώς για να υπάρχουν οι δυνατότητες των «σκανδάλων».

Γιατί τώρα;

Εύλογα δημιουργείται το ερώτημα, γιατί τώρα η ΕΕ προχώρησε ένα βήμα πέρα από τα πρόστιμα και θέτει θέμα ποινικών ευθυνών σε υπουργούς, Γ.Γ., μεγαλοστελέχη της κυβέρνησης;

Καταρχάς βγήκαν εκτός ορίων. Μοναχοφάδες στην κυβέρνηση! Η ΕΕ θέλει να ρίχνει και στους «άλλους» κάποια ψίχουλα για να κρατιούνται οι ισορροπίες. Και σε άλλα Κράτη-Μέλη έχουν επιβληθεί ποινές, αλλά η Ελλάδα είναι... μακράν μπροστά!

Όμως, υπάρχει και μια άλλη πλευρά:

Η νέα ΚΑΠ που ετοιμάζεται θα έχει δραστικές περικοπές κονδυλίων για τις αγροτικές επιδοτήσεις, όπως και για τον αριθμό των δικαιούχων!

Με το Reamr Europe είναι προφανής, ο ούτως ή άλλως δεδηλωμένος στόχος της μετατροπής του welfare state (κοινωνικό κράτος) σε warfare state (πολεμικό κράτος) κι έτσι, τα λεφτά θα κατευθύνονται προς τις πολεμικές δαπάνες και τους εξοπλισμούς! Η ΕΕ και οι κυβερνήσεις τα δίνουν όλα για τον πόλεμο. Δεν περισσεύουν για τις αγροτικές επιδοτήσεις και οι λαμογιές της ΝΔ είναι μια καλή ευκαιρία για να δικαιολογηθούν οι περικοπές!

Η υπόθεση ΟΠΕΚΕΠΕ δεν είναι απλό σκάνδαλο για την κυβέρνηση. Είναι μοντέλο διακυβέρνησης!

Έτσι θέλουν να ελέγχουν την κοινωνία, τους/τις εργαζόμενους-ες, να μην υπάρχουν κανόνες, να μην υπάρχει μονιμότητα στο Δημόσιο, ούτε νομιμότητα, να εξαρτόμαστε όλες-οι από τις διαθέσεις των κομματάρχων και στελεχών της, να μη μιλάμε, να αξιολογούμε από αυτούς που πιάστηκαν...

χωρίς τη γίδα, να σερνόμαστε στα πειθαρχικά, να εκβιαζόμαστε να βάζουμε την υπογραφή μας σε ό,τι μας ζητήσουν, να μοιράζεται ο πλούτος στους ιδιώτες, να ζούμε στη ζούγκλα των αγορών και να μη σηκώνουμε κεφάλι! Επιτελικό κράτος το λένε, χωρίς κανόνες και ίσους όρους για όλες-ους το λέμε εμείς!

Τι να γίνει

Μπορεί να χαϊρόμαστε ιδιαίτερα με τις καρατομήσεις Βορίδη και υφυπουργών κ.ά., μπορεί να εκπλησσόμαστε ή και όχι, με τους διαλόγους που μαθαίνουμε και τους βλέπουμε... κρεμάμενους στα μανταλάκια, αλλά η σοβαρή αντιστροφή της σάπιας και σιχαμένης αυτής κατάστασης, που σίγουρα δεν περιορίζεται στον ΟΠΕΚΕΠΕ (π.χ. δεν ξέρουμε τι γίνεται στο Ταμείο Ανάκαμψης), χρειάζεται αντιμετώπιση των ιδιωτικοποιήσεων καταρχάς. Να μη μετατοπιστεί το βάρος στη συγκάλυψη (στην προκειμένη περίπτωση πάει να γίνει μέσω ΑΑΔΕ), όπως έγινε στο έγκλημα των Τεμπών, που έχει κρυφτεί το πρόβλημα της ιδιωτικοποίησης και της Hellenic Train.

Η μεταφορά του ΟΠΕΚΕΠΕ στην ΑΑΔΕ αντιστοιχεί στο μπάζωμα των Τεμπών και στην κλασική πρακτική του ιδιωτικού τομέα «κλείνω την εταιρία και την ξανανοίγω με άλλο ΑΦΜ» για να εξαφανίσω τις ατασθαλίες...

Προφανώς πρέπει να επιστραφούν τα χρήματα από όσους-ες τα πήραν παράνομα και προφανώς πρέπει να διερευνηθεί κάθε ποινική ευθύνη.

Για να μην ξανασυμβούν τα ίδια, μεταφέρουμε και πάλι από την ανακοίνωση των σχημάτων μας σε ΠΕΓΔΥ-ΠΟΓΕΔΥ-Ενιαίο Σύλλογο:

-ο ΟΠΕΚΕΠΕ να μη μεταφερθεί στην ΑΑΔΕ, να επιστρέψει σε πλήρη λειτουργία στο Δημόσιο, όπως και οι ΔΑΟΚ, για μια κάθετη δημόσια οργάνωση του ΥΠΑΑΤ. Η ΑΑΔΕ είναι «Ανεξέλεγκτη Αρχή», με πιο αδιαφανείς κι απρόσιτες διαδικασίες!

-καμία ιδιωτικοποιημένη υπηρεσία, ούτε στον ΟΠΕΚΕΠΕ, ούτε στο ΥΠΑΑΤ, ούτε πουθενά- να επιστρέψουν στο Δημόσιο όλες οι υπηρεσίες που έχουν «φύγει»

-όχι στην ιδιωτικοποίηση των ελέγχων -όχι στη μείωση των ελέγχων

-στελέχωση των οργανισμών και των κεντρικών υπηρεσιών, με προσλήψεις σε μόνιμες θέσεις εργασίας

-χρηματοδότηση των δημοσίων υπηρεσιών και διευκόλυνση-υποστήριξη των εργαζομένων για να διενεργούν χωρίς προσκόμματα τους ελέγχους που απαιτούνται.

Αυξάνονται οι κίνδυνοι από την ελληνική εμπλοκή και Μαζική αντιπολεμική π

Του Σπύρου Αντωνίου

Ολο και πιο ενεργά στο βάλτο των πολεμικών εκστρατειών του δυτικού ιμπεριαλισμού, εμπλέκεται η Ελλάδα. Με την κυβέρνηση Μητσοτάκη να στηρίζει τις δολοφονικές πρακτικές των Ισραήλ-ΗΠΑ και να επιδιώκει ρόλο μπροστάρη του ΝΑΤΟ στη ΝΑ Μεσόγειο, φέρνει ακόμα πιο κοντά τη φωτιά του πολέμου. Την ίδια ώρα, πέρα από το προκλητικό εξοπλιστικό πρόγραμμα και τη στροφή στην πολεμική οικονομία, γενικεύεται το κλίμα στρατιωτικοποίησης της κοινωνίας.

Η συνδρομή της βάσης της Σούδας στον πόλεμο που ξεκίνησε το Ισραήλ εναντίον του Ιράν, με την υποστήριξη του Τραμπ, ανέδειξε τους κινδύνους. Δημοσιεύματα ανέφεραν ιπτάμενα τάνκερ των Αμερικανών που απογειώνονταν από τη Σούδα και κατευθύνονταν προς Ιορδανία και Ιράκ, στο πλαίσιο ανεφοδιασμού στον αέρα μαχητικών του Ισραήλ και των ΗΠΑ, που επιχειρούσαν κατά του Ιράν. Το δημοσίευμα της «Καθημερινής» για μεταφορά συστοιχιών πυραύλων Patriot με στόχο την αντιβαλλιστική προστασία της ΝΑΤΟϊκής βάσης, που θα μπορούσε να βρεθεί στο στόχαστρο αντιποίνων, είναι ενδεικτικό. Η Κρήτη θα μπορούσε θεωρητικά να αποτελέσει στόχο των Ιρανικών δυνάμεων εφόσον επέλεγαν να πλήξουν αμερικανικές δυνάμεις που μετασταθμεύουν ή ανεφοδιάζονται στην ευρύτερη περιοχή.

Επιπλέον, η Ελλάδα έχει αποστείλει μια πυροβολαρχία Patriot στην Σαουδική Αραβία (πέρα από τις φρεγάτες στην Ερυθρά θάλασσα και ανοιχτά του Λιβάνου) για την προστασία πετρελαϊκών εγκαταστάσεων από τις επιθέσεις των ανταρτών Χούθι. Υποτίθεται για δύο χρόνια, αλλά βρισκόμαστε στον τρίτο και ακόμη δεν έχουν επιστρέψει. Σταθερή παραμένει και η υποστήριξη με πολεμικό υλικό (και φυσικά την Αλεξανδρούπολη) στην Ουκρανία, όπως και η συμμετοχή σε πολυεθνικές επιχειρήσεις, που στο στόχαστρο έχουν τη Μόσχα.

«3+1»

Η ελληνική συμμετοχή στα ιμπεριαλιστικά σχέδια και η στενή συμμαχία με το κράτος-δολοφόνο του Ισραήλ, προφανώς έχει ως σκοπό διάφορα ανταλλάγματα, με κυριότερο την υποστήριξη της Ελλάδας στον αντιδραστικό ελληνοτουρκικό ανταγωνισμό.

Στο πλαίσιο πρόσφατης συνόδου του Μακρόν για τις συνεργασίες και τις επενδύσεις σε έργα διασυνδεσιμότητας στη Μεσόγειο, στο περιθώριο της Διάσκεψης για τους Ωκεανούς, ο Μητσοτάκης χαρακτήρισε «ζωτικό κρίκο στην αλυσίδα της ευρωπαϊκής αγοράς ενέργειας» το καλώδιο Ελλάδας-Κύπρου-Ισραήλ (Great Sea Interconnector - GSI). Επιπλέον, αναφέρθηκε στον GREGY Interconnector, την ηλεκτρική διασύνδεση Αιγύπτου και Ευρώπης μέσω Ελλάδας.

Παράλληλα, πρόταξε τις συγκριμένες μπιζνες ως έργα «στρατηγικής σημασίας» για την ΕΕ, ενώ επανέλαβε τη στήριξη της Ελλάδας στον οικονομικό διάδρομο IMEC (Ινδίας-Μέσης Ανατολής-Ευρώπης), που ενδιαφέρει ιδιαίτερα και τις ΗΠΑ. Για αυτό και το ποινικό νταρτισμα του ελληνικού κράτους στη ντροπισατική συνεργασία «3+1» μεταξύ Ελλάδας, Κύπρου, Ισραήλ και ΗΠΑ. Με στόχο κέρδη για το διεθνές και ντόπιο κεφάλαιο και γεωπολιτικά οφέλη, μέσω της αναβάθμισης του ελληνικού καπιταλισμού, σε βάρος της Τουρκίας.

Άρα κάνοντας ορατό το ενδεχόμενο κάποιου θερμού επεισοδίου στο Αιγαίο, σε μια εποχή γενικευμένης πολεμικής ανάφλεξης. Σε αυτή την μεγαλύτερη βολή στρατηγική εντάσσεται και η πρωτοβουλία δημιουργίας των θαλάσσιων πάρκων, στο πλαίσιο της «αύξησης των προστατευόμενων περιοχών στο 30% των χωρικών υδάτων», που ήδη έχει επιφέρει την τουρκική

αντίδραση.

Είναι γνωστό όμως, ότι η «υψηλή» διπλωματία θέλει και ισχυρούς στρατούς από πίσω της. Ειδικά σε μια εποχή που ο επανεξοπλισμός της Ευρώπης αποτελεί το βασικό εργαλείο για την αναπτυξιακή διέξοδο από την οικονομική στασιμότητα. Χρειάζεται να απορρίψουμε κατηγορηματικά την ιδέα ότι το ReArm Europe οδηγεί σε μεγαλύτερη «ασφάλεια», οπότε οι θυσίες είναι αναγκαίες. Στην πραγματικότητα, φέρνει το αντίθετο αποτέλεσμα. Όταν τα κράτη αποθηκεύουν όπλα σε μια προσπάθεια να «προστατευτούν», άλλα κράτη αντιλαμβάνονται μια απειλή και αντιδρούν αυξάνοντας τις δικές τους στρατιωτικές δαπάνες. Αυτός ο φαύλος κύκλος κλιμάκωσης ενισχύει το ενδεχόμενο ενός πολέμου και προαναγγέλλει φέρετρα φτωχών.

Ακολουθώντας τον «πνιγρό» διεθνή άνεμο η ελληνική κυβέρνηση έχει κυριευτεί από εξοπλιστικό πυρετό. Τα Rafale και τα F35, οι 3 νέες φρεγάτες Belharra, οι πύραυλοι Exocet (μέρος του περίφημου «σιδερένιου θόλου», αντιαεροπορικής, αντιβαλλιστικής, anti-drone άμυνας, που όπως αποδείχθηκε στα αντίποινα του Ιράν δεν είναι άτρωτος) και τα υπόλοιπα συστήματα καταστροφής θα κοστίσουν δισεκατομμύρια, φέρνοντας ακόμα ένα γύρο σκληρής λιτότητας για τους εργαζόμενους. Ο νέος πολεμικός δανεισμός είναι δεδομένο ότι θα φορτώσει νέα βάρη στο κρατικό χρέος. Από τα 800

δισ. ευρώ που θέλουν να κινητοποιήσουν οι ευρωηγεσίες για την πολεμική οικονομία, τα 650 δισ. ευρώ θα προέλθουν από περικοπές τωρινών κονδυλίων (κυρίως κοινωνικής πολιτικής) και τα 150 από νέο δανεισμό.

Όπως κι αν χρηματοδοτηθούν τα σχέδια επανεξοπλισμού της ΕΕ θα ωφεληθούν μόνο τους μεγάλους καπιταλιστές, τους εμπόρους θανάτου που ήδη τρίβουν τα χέρια τους καθώς ανεβαίνει η αξία των μετοχών τους. Μερίδιο από το «φαγοπότι» των εξοπλισμών, διεκδικεί τολμηρά και το ελληνικό κεφάλαιο. Η Theon, η Metlen, η Intracom Defence, η Scytalys και άλλες εταιρείες της «αμυντικής» βιομηχανίας αυξάνουν κατακόρυφα τα μερίδια αγοράς τους στην Ευρώπη και όχι μόνο. Πρόκειται για έναν τομέα με τον οποίο φλερτάρουν όλο και περισσότεροι εγχώριοι επιχειρηματικοί όμιλοι, από διαφορετικές αφετηρίες, όπως η Infoquest αλλά και η ΓΕΚ ΤΕΡΝΑ. Η πολεμική προετοιμασία απαιτεί άλλωστε μια μεγάλη γκάμα υποστηρικτικών δομών, ειδικά στον κλάδο των νέων τεχνολογιών, όπως δορυφορικά συστήματα, υπηρεσίες πληροφοριών και μέσα μεταφορών.

Για να περικόψει όμως η κυβέρνηση ζωτικές κοινωνικές δαπάνες, ώστε να αγοράσει επιθετικά οπτικά συστήματα, χρειάζεται όλους ο πληθυσμός να μπει στη λογική του «πάμε πόλεμο» και να εμπεδωθεί η εικόνα μιας «κοινωνίας-στρατώνας». Όπως ήδη κάνει

τον εξοπλιστικό πυρετό άλη τώρα!

η ΕΕ και όλα τα ισχυρά καπιταλιστικά κράτη. Το ίδιο και για να κατασταλεί κάθε φωνή αντίρρησης στη συρρίκνωση του κοινωνικού κράτους και την περιστολή κοινωνικών δικαιωμάτων και δημοκρατικών ελευθεριών. Ή για να στιγματιστούν ως «εσωτερικός εχθρός» όσοι/ες δεν χωρούν στο αρρενωπό πρότυπο του πολεμιστή.

Μιλταρισμός

Τα στοιχεία που επαληθεύουν το παραπάνω συμπέρασμα και αναδεικνύουν μια ζοφερή προοπτική για το μέλλον, πυκνώνουν καθημερινά. Σε αυτή την κατεύθυνση, σχεδιάζεται η αυστηροποίηση του θεσμικού πλαισίου αναβολών και απαλλαγών στράτευσης, το οποίο σήμερα είναι ελαστικό. Εκτός από αυτό προωθούνται αλλαγές στην εφεδρεία, με τον συμπληρωματικό θεσμό του ενεργού εφέδρου (κατά τα πρότυπα του Ισραήλ). Στόχος είναι μέχρι το 2030 να υπάρχει μια δύναμη 150.000 ενεργών εφέδρων, που να μπορούν να καλύψουν άμεσα επιχειρησιακές ανάγκες, όπως έχει ανακοινώσει ο Δένδιας.

Συνεχίζεται επίσης ο σχεδιασμός της εθελοντικής θητείας γυναικών, η εφαρμογή της οποίας θα αποτελέσει μία μεγάλη οπισθοδρόμηση και χρειάζεται να βρει δυναμική αντίθεση. Μετά τις «προμήθειες επιβίωσης» 72 ωρών, στα ΜΜΕ πληθαίνουν τα ρεπορτάζ για το που βρίσκονται τα καταφύγια της Αθήνας, αν είναι λειτουργικά και πώς πρέπει να εκπαιδεύει ο πληθυσμός στη χρήση τους. Στρατιωτικοί «αναλυτές», θλιβεροί απολογητές των εγκλημάτων των Ισραήλ και έξαλλοι τουρκοφάγοι, έχουν πλέον μόνιμο στασίδι στα τηλεοπτικά τραπέζια. Πολύ περισσότερο διάφορα μιλιταριστικά δίκτυα, ισχυροποιούνται εντός του κρατικού μηχανισμού.

Συγχρόνως, ενώ τα «δημοσιονομικά όρια» -δήθεν- δεν αντέχουν την επαναφορά του 13ου και 14ου μισθού και η στεγαστική κρίση έχει μετατρέψει την κατοικία σε πολυτέλεια, 200 εκατομμύρια ευρώ προορίζονται για την κατασκευή 1.500 κατοικιών στα νησιά του Ανατολικού Αιγαίου και στο Νομό Έβρου, για τα στελέχη των ενόπλων δυνάμεων. Ο στόχος είναι η κάλυψη του 35% των υφιστάμενων στεγαστικών αιτημάτων έως το 2027, με τελικό ορίζοντα τον αριθμό των 4.000 διαμερισμάτων (!) σε όλη την επικράτεια έως το 2030.

Η στροφή στον μιλιταρισμό εξυπηρετεί και εκλογικούς σκοπούς, στο πλαίσιο της προσπάθειας της ΝΔ να

κρατήσει τους δεσμούς με τις παραδοσιακές δεξαμενές των ενόπλων δυνάμεων (αυξήσεις σε σπουδαστές στρατιωτικών σχολών και νέο μισθολόγιο) και να συγκρατήσει τα συντηρητικά ακροατήρια, που έλκονται από τα ακροδεξιά κόμματα ή την εθνικιστική κριτική Σαμαρά.

Εναντίωση

Ένα αιματοκύλισμα στη ΝΑ Μεσόγειο των ΑΟΖ και των αγωγών, των ανοιχτών πολεμικών μετώπων και των βρώμικων συναλλαγών με τους δολοφόνους του Ισραήλ και του ΝΑΤΟ, δεν είναι πλέον ένα ακραίο σενάριο. Ειδικά σε ένα περιβάλλον πολέμων και όξυνσης των ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών. Αν θέλουμε την ειρήνη, πρέπει να σταματήσουμε να προετοιμαζόμαστε για πόλεμο. Ο αδιάλλακτος αντιμιλιταρισμός, των παραδόσεων του Λίμπκνεχτ και της Λούξεμπουργκ, των Παλαιών Πολεμιστών στην Ελλάδα του μεσοπολέμου, αποκτά κομβικό χαρακτήρα για την ταξική πάλη σήμερα.

Η ενωτική-μαχητική εναντίωση στην εξοπλιστική φρενίτιδα που εξαπλώνεται στη γηραιά ήπειρο, ξεκινώντας από την πάλη ενάντια στο εξοπλιστικό πρόγραμμα Μητσοτάκη και στα τυχοδιωκτικά σχέδια του ελληνικού κράτους στη ΝΑ Μεσόγειο, είναι το πρώτο απαραίτητο αντιπολεμικό βήμα. Ο μαζικός αγώνας για να διακοπεί τώρα κάθε συνεργασία με το Ισραήλ, για να σπάσει ο άξονας συνεργασίας Ελλάδας -Ισραήλ -Κύπρος-Αίγυπτος -ΗΠΑ, να κλείσουν οι βάσεις και να πάψουν οι διευκολύνσεις στο ΝΑΤΟ, να σταματήσει η γενοκτονία στην Παλαιστίνη και οι πολεμικοί τυχοδιωκτισμοί στην ευρύτερη Μέση Ανατολή, χρειάζεται να αναβαθμιστεί άμεσα, ώστε η απάντηση να αντιστοιχεί στις σημερινές προκλήσεις.

Σε αυτές τις κρίσιμες στιγμές γίνεται ακόμα πιο επιτακτική η πάλη ενάντια στην πολεμική προετοιμασία και την εμπλοκή της Ελλάδας στις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις, η ρήξη με το ΝΑΤΟ και την ΕΕ. Απέναντι στην υπεράσπιση των «κυριαρχικών δικαιωμάτων» και τη στοίχιση πίσω από «εθνικούς στόχους» που εξυπηρετούν μόνο την αστική τάξη, να αντιτάξουμε τον διεθνισμό και την αλληλεγγύη των λαών. Μια πολιτική δηλαδή που θα συμβάλει στο να υπερασπιστούμε αποφασιστικά το υπέρτατο αγαθό της ειρήνης, τις ζωές μας και το περιβάλλον, αλλά και τα εργατικά και δημοκρατικά δικαιώματα.

ΝΕΟ «ΠΛΥΝΤΗΡΙΟ»

Με την κοινοβουλευτική παρωδία της προανακριτικής για τον Καραμανλή, η κυβερνητική πλειοψηφία επιχειρεί να αφήσει πίσω της το έγκλημα των Τεμπών. Η πρόταση της Νέας Δημοκρατίας, που παραπέμπει τον πρώην υπουργό Μεταφορών σε έλεγχο για το πλημμέλημα της παράβασης καθήκοντος, εγκρίθηκε, όπως αναμενόταν (με 2 διαρροές ψήφων). Η προκλητική παρουσία του πρώην υπουργού και η κυνική αλαζονεία Μητσοτάκη στη σχετική συζήτηση, μαρτυρούν ότι ο Καραμανλής θα πέσει στα μαλακά και η κυβέρνηση αποποιείται ευθυνών της. Τόσο για τα 57 θύματα, όσο και για τα χάλια του σιδηρόδρομου και τις πράξεις συγκάλυψης. Υπενθυμίζεται ότι από τη στιγμή που δεν πέρασαν οι προτάσεις για αδικήματα κακούργηματικού χαρακτήρα εναντίον των συγκεκριμένων πολιτικών προσώπων, δεν υπάρχει η δυνατότητα υποβολής αντίστοιχου αιτήματος για σύσταση προανακριτικής ούτε στην τρέχουσα κοινοβουλευτική περίοδο ούτε στην επόμενη, εκτός εάν εμφανιστούν νέα στοιχεία. Βοήθησαν βέβαια σε αυτό και οι καιροσκοπισμοί του Κασσελάκη και της Κωνσταντοπούλου, που μάζευαν υπογραφές μαζί με την ακροδεξιά, εκμεταλλευόμενοι την αγωνία των συγγενών να βρουν πολιτική στήριξη και δικαιοσύνη.

ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟ

Μέσα στα πυκνά γεγονότα των ημερών, σχεδόν απαρατήρητο πέρασε το 50 Συνέδριο του ΣΥΡΙΖΑ. Ένα κόμμα που μοιάζει εντελώς διαλυμένο, με μια διαδικασία χωρίς σοβαρή πολιτική συζήτηση και κανένα πολιτικό σχέδιο, πέρα από τη διάσωση της κοινοβουλευτικής του παρουσίας. Ένα κόμμα που δεν αφορά παρά μόνον τα ίδια τα στελέχη του, που δημοσκοπικά κινείται πια γύρω στο 4-5%. Η χαμηλή προσέλευση στις προσυνεδριακές διαδικασίες, όπου οι τοπικές οργανώσεις έψαχναν συνέδρους για να στείλουν, ανάγκασε την Κουμουνδούρου να εκλέξει τη νέα ΚΕ και με ηλεκτρονική ψηφοφορία. Μάλιστα μια σειρά στελέχη παραιτήθηκαν ή δεν ήταν εκ νέου υποψήφιοι για την ΚΕ (Βασιλειάδης, Τεμπονέρας, Σπίρτζης, Φλαμπουράρης). Στην ουσία «πηδούν από το καράβι», καθώς αυτό οδηγείται στα βράχια, πιέζοντας εμμέσως την κατάσταση για να πάρει πιο γρήγορα τις αποφάσεις του ο Τσίπρας. Το ναυάγιο στη

συμπόρευση με τη ΝΕ.ΑΡ. χρεώθηκε στο Φάμμελο, που προσπαθεί να κρατήσει ισορροπίες με την ομάδα του Π. Πολάκη και τον Ν. Παππά (η τριανδρία που διέσωσε τον Κασσελάκη τον Φλεβάρη του 2023). Οι δύο τελευταίοι έστειλαν τα βέλη τους στον ιστορικό ηγέτη του ΣΥΡΙΖΑ, καθώς ξέρουν ότι στο νέο φορέα των «προοδευτικών», δεν έχουν θέση. Η φράση του προέδρου του ΣΥΡΙΖΑ «να είμαστε σε μετάβαση, αλλά όχι σε αδράνεια και ομηρεία», ειπώθηκε στη σκιά και των πρωτοβουλιών Τσίπρα, στις οποίες έχει στηρίξει τις ελπίδες της ένα μεγάλο μέρος της κεντροαριστεράς (και ορισμένοι ολιγάρχες...). Μήπως και αντιστραφεί η εικόνα κατακερματισμού και ανυποληψίας του συγκεκριμένου πολιτικού χώρου.

ΜΕΣΣΙΑΣ

Και αν ο ΣΥΡΙΖΑ οδεύει προς απόσυρση, το νέο πολιτικό σχήμα με πρωταγωνιστικό ρόλο του Τσίπρα δεν φαίνεται να ανακοινώνεται σύντομα. Ο αρχικός σχεδιασμός θέλει κάτι τέτοιο να γίνεται μετά τις εθνικές εκλογές. Άλλα σενάρια βέβαια, θέλουν τον πρώην πρωθυπουργό να επισπεύδει τις αποφάσεις του, λόγω της ραγδαίας αποδυνάμωσης του ΣΥΡΙΖΑ. Και κόμμα μόνο με πρόεδρο δεν φτάνεις. Κάπου πρέπει να στηριχτεί οργανωτικά (και οικονομικά). Όσο για την πολιτική πλατφόρμα που κατέθεσε στην πρόσφατη ομιλία του, στην ημερίδα του Ινστιτούτου Α. Τσίπρας, όλα δείχνουν ότι ο «σωτήρας» επιστρέφει με ακόμα πιο δεξιές θέσεις. «Ενας νέος πατριωτισμός απέναντι στην ολιγαρχία και τη κλεptoκρατία. Από τη μια η πατρίδα μας από την άλλη τα πλούτη τους», μας είπε για τη διαχωριστική γραμμή της περιόδου επιχειρώντας να απευθυνθεί έξω από τα παραδοσιακά ακροατήρια της Αριστεράς, κλέβοντας από τη ρητορική ακροδεξιών δημαγωγών. Και φυσικά, κατά τον Τσίπρα, δεν φταίει το καπιταλιστικό σύστημα για τις ανισότητες και τους πολέμους, αλλά «ένα μοντέλο αυταρχικού καπιταλισμού και ένα μοντέλο ακραία νεοφιλελεύθερου καπιταλισμού, απέναντι στον δημοκρατικό καπιταλισμό». Αν δεν είσαι καριέριστας που αναζητάς μια θεοούλα στη βουλή ή έστω μέλος της «υγιούς» επιχειρηματικότητας και ακουμπήσεις τις ελπίδες σου στην επιστροφή του... μεσοσία, η απογοήτευση είναι δεδομένη.

με κόκκινα μελάνι

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ:
ΣΠΥΡΟΣ ΑΝΤΩΝΙΟΥ

Η αλληλεγγύη στην Παλαιστίνη

Του Πάνου Πέτρου

Η αυξημένη ενεργοποίηση και διαθεσιμότητα του κόσμου που στέκεται στο πλευρό του Παλαιστινιακού λαού έχει αναβαθμίσει τη δράση αλληλεγγύης στην Ελλάδα, η οποία πλέον απλώνεται και πιο πέρα από τους «συνήθεις υπόπτους» -ενός τμήματος της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς που σήκωσε δυσανάλογα μεγάλο βάρος στους μήνες μετά την 7η Οκτώβρη του 2023 μέχρι και την πρόσφατη κινηματική ανάταση.

Να σπάσει ο αποκλεισμός

Με τη μετατροπή της πείνας και της διανομής βοήθειας σε όπλο από το Κράτος του Ισραήλ (βλ. σελ. 30-31), το ενδιαφέρον στράφηκε στις διεθνείς συμβολικές απόπειρες να αμφισβητηθεί ο αποκλεισμός της Γάζας. Ιδιαίτερα η προσπάθεια του πλοίου «Μαντλίν», η κατάληψή του από τον Ισραηλινό Στρατό και η κράτηση των διεθνών ακτιβιστριών και ακτιβιστών έγινε αντικείμενο διεθνούς αντιπαράθεσης (με την αμερικάνικη Δεξιά να επιτίθεται στην Γκρέτα Τούνμπεργκ, το γαλλικό κίνημα να καταγγέλει τη «χαλαρότητα» με την οποία αντιμετώπισε ο Μακρόν την σύλληψη/κράτηση της ευρωβουλευτίρας Ρίμα Χα-σάν κ.ο.κ.). Τις ίδιες περίπου μέρες, η διεθνής πρωτοβουλία March to Gaza ξεκινούσε «από αέρος» για το Κάιρο, από όπου θα επιχειρούσε να προσεγγίσει τα αιγυπτιακά σύνορα με τη Ράφα, ενώ το αραβικό καράβι «Σουμούντ» ξεκινούσε «από τη ξηρά», για να διασχίσει την Τυνησία, τη Λιβύη και να αποπειραθεί να περάσει μέσα από την Αίγυπτο.

Αντιμετώπισαν την κάθετη άρνηση του καθεστώτος και τη διαρκή αυταρχική πίεση των Αιγυπτιακών Αρχών, που επιβεβαίωσε πόσο «αφιλόξενη» είναι η Αίγυπτος του Σίσι για συμβολικές δράσεις αλληλεγγύης στον Παλαιστινιακό λαό, ακόμα και στο Κάιρο. Έχοντας ήδη συντρίψει κάθε ανεξάρτητη φωνή και «φιλόξενη» (στο διεθνές κίνημα) οργάνωση στο εσωτερικό της χώρας, ο Αιγύπτιος δικτάτορας αντιμετώπισε ως «ανεπιθύμητη απειλή» και τις διεθνείς αποστολές.

Όμως ο συμβολισμός του March to Gaza «επικοινωνήσε» με τις πλατιές διαθέσεις ανθρώπων του κινήματος στην Ελλάδα να αναπτύξουν τη δράση τους εδώ, σε μια οριακή στιγμή. Όπως γράφτηκε εύστοχα, το πέρασμα της Ράφα είναι «το στόμιο που συνδέει... το "όχι ακόμη" της διεθνούς κοινότητας με το "τώρα ή ποτέ"

των αποκλεισμένων της Γάζας».

Έχοντας αποκτήσει ένα «ορόσημο» (τις μέρες του ταξιδιού στην Αίγυπτο), εκατοντάδες άνθρωποι και δεκάδες ομάδες και συλλογικότητες προχώρησαν σε τοπικές δράσεις, εκδηλώσεις, πολιτιστικά δρώμενα για να «συνοδεύσουν» πολιτικά τους ανθρώπους που επιχειρούσαν το ταξίδι και για να μετατρέψουν το διεθνή συμβολισμό σε έμπρακτη κλιμάκωση της δράσης του κινήματος στη χώρα.

Αυτή η αυξημένη διαθεσιμότητα είχε ήδη εκδηλωθεί από νωρίτερα (βλ. προηγούμενο φύλλο της «Ε.Α.», για την κινηματική ανάταση του Μάη), υπογραμμίζοντας ότι έχει μεγαλύτερο κοινωνικό βάθος.

Η Παλαιστίνη στο δημόσιο χώρο

Όταν στο Μεταξουργείο οι κάτοικοι μαθαίνουν να ράβουν σημαίες για να «στολίσουν» τη γειτονιά τους με τα χρώματα της Παλαιστίνης, όταν αυτή η ιδέα περνά και στα Εξάρχεια, με τους ανθρώπους που τις ράβουν να τις διανέμουν στη λαϊκή αγορά της Καλλιδρομίου, όταν αρχίζουν νέα «εργαστήρια ραπτικής» στου Γκύζη και στα Πετράλωνα, όταν μια βόλτα στους δρόμους του κέντρου αρκεί για να δει κανείς αφίσες, αυτοκόλλητα, στένσιλ, συνθήματα από κάθε είδους συλλογικότητα, γίνεται σαφές ότι ένας κρίσιμος όγκος ανθρώπων θέλει να στείλει μήνυμα ότι «η Παλαιστίνη είναι παντού».

Ένα παρόμοιο μήνυμα έρχεται από την κατασκήνωση με τίτλο «Η Γάζα είναι στην Αθήνα». Έχοντας επιλέξει

επί μέρες να ζουν «στο δρόμο, όπως οι οικογένειές μας», Παλαιστίνιοι από τη Γάζα επιμένουν στην παρουσία τους στο Σύνταγμα, αν και έχουν αντιμετωπίσει ήδη μία προσαγωγή (αφέθηκαν ελεύθεροι γιατί δεν υπήρχε κανένας λόγος δίωξης) και ζητούν από τον καθένα και τη καθεμιά την παραμικρή βοήθεια ή μια σύντομη παρουσία.

Γυρνώντας στις προσπάθειες πολλών ανθρώπων και συλλογικοτήτων να «γεμίσουν» το δημόσιο χώρο με Παλαιστίνη, αυτές επιχειρούν να στείλουν σαφές μήνυμα και σε Ισραηλινούς τουρίστες που στηρίζουν τη γενοκτονία και το αποδεικνύουν με την επιθετικότητα και το θράσος με το οποίο αντιμετωπίζουν το παραμικρό σύμβολο στήριξης στον Παλαιστινιακό λαό. Επιχειρείται να τους γίνει σαφές ότι η φιλόξενη διάθεση της κυβέρνησης και των επιχειρηματιών του τουρισμού δεν σημαίνει και κοινωνική ανοχή σε εγκληματίες πολέμου ή σε όσους τους στηρίζουν. Η τουριστική σεζόν άλλωστε είχε ήδη ανοίξει με κινητοποιήσεις σε μια σειρά από λιμάνια, που «υποδέχονται» τα κρουαζιερόπλοια με Παλαιστινιακές σημαίες.

Ο γύρος εκδηλώσεων (σε Αθήνα, Πάτρα κλπ) «Τι Είδα στη Γάζα», με τις μαρτυρίες του Χρήστου Γεωργαλά, χειρουργού που πέρασε 2 μήνες σε νοσοκομείο στη Γάζα, οργανωμένες σε ανοιχτούς δημόσιους χώρους υπήρξε άλλη μια σημαντική πτυχή αυτού του κοινωνικού και γεωγραφικού «απλώματος» της πάλης ενάντια στη γενοκτονία.

Μεγάλα γεγονότα

Αυτή η διαθεσιμότητα ενισχύει πλέον και «κεντρικά» γεγονότα. Όταν καταλήφθηκε το «Μαντλίν», κινητοποιήθηκε (μέσα σε μια μέρα) προς την Ισραηλινή Πρεσβεία ένα πλήθος κόσμου που δεν είχαμε καταφέρει να κινητοποιήσουμε σε πολύ πιο έγκαιρα προγραμματισμένες και δημοσιευμένες διαδηλώσεις.

Η Διεθνής Μέρα Δράσης που είχε καλέσει το March to Gaza για τις 15 Ιούνη, υπήρξε μια νέα κινηματική κορύφωση. Το πλήθος στο Σύνταγμα ήταν αντίστοιχο της κορυφαίας διαδήλωσης της 21ης Μάη και συμπληρωνόταν από τα «πήγαινελα» πολλών ανθρώπων που κινούνταν στο κάτω μέρος της πλατείας ή στους γύρω δρόμους φορώντας κουφίγιες, κρατώντας παλαιστινιακές σημαίες κ.ο.κ. Αυτή η μαζική ανταπόκριση επέβαλλε και την αναδίπλωση μιας Αστυνομίας που -στην αρχή της συγκέντρωσης- για πρώτη φορά έστελνε με πολλαπλούς τρόπους σήματα «μηδενικής ανοχής» ή έστω «ασφυκτικής πίεσης» στο σώμα των συγκεντρωμένων. Η 15η Ιούνη είχε ένα νέο ποιοτικό χαρακτηριστικό: την πανελλαδικότητα της κινητοποίησης. Κάθε μέρα που περνούσε, η λίστα με τα ραντεβού σε μικρές και μεγάλες πόλεις, σε νησιά, αυξανόταν διαρκώς.

Η τάση συσπείρωσης και συμμετοχής γύρω από «μεγάλα» γεγονότα επιβεβαιώθηκε και στη συναυλία που οργανώθηκε στις 18 Ιούνη στην Τεχνόπολη από το Πανελλήνιο Σωματείο Ελλήνων Τραγουδιστών και

η είναι παντού

ο Πανελλήνιος Μουσικός Σύλλογος, στην οποία ανταποκρίθηκαν πολλές χιλιάδες άνθρωποι, για να ενώσουν τις φωνές τους με τις καλλιτέχνιδες και τους καλλιτέχνες: Ο Παλαιστινιακός Λαός δεν είναι μόνος.

Διάχυση της δράσης

Εξίσου ελπιδοφόρα είναι η διάχυση της δράσης αλληλεγγύης σε διάφορους κοινωνικούς χώρους ή «θεματικές».

Είναι καλοδεχούμενο το κείμενο των πανεπιστημιακών και ερευνητών-τριών που ζητούν το τέλος της συνεργασίας των ελληνικών πανεπιστημίων με ισραηλινούς φορείς. Συγκέντρωσε γρήγορα 1.200 υπογραφές και δηλώνει ότι «το ψήφισμα αυτό είναι η πρώτη από τις πολλές κινήσεις που θα κάνουμε προκειμένου να μπούκοτά-ρουμε αποτελεσματικά κάθε σχέση με το κράτος-απαρτχάιντ του Ισραήλ, και να αναγκάσουμε την ελληνική κυβέρνηση να αλλάξει στάση».

Είναι σημαντική η πρωτοβουλία της Πόλης Ανάποδα να καταθέσει ψήφισμα που ζητά να μην εξυπηρετεί ο ΟΛΘ πλοία που εμπλέκονται με οποιοδήποτε τρόπο στη διακίνηση οπλισμού, την αναστολή της αδελφοποίησης του Δήμου Θεσσαλονίκης με το Τελ Αβίβ, την αποφυγή οικονομικών συνεργασιών των υπηρεσιών του Δήμου με κρατικές υπηρεσίες του Ισραήλ ή εταιρίες που συνεργάζονται με αυτό, να μην προσκληθούν/συμμετέχουν κρατικές αποστολές από το Ισραήλ στην 89η ΔΕΘ.

Τέτοιες πρωτοβουλίες χρειάζεται να επεκταθούν και σε άλλους κοινωνικούς χώρους, και σε άλλους κλάδους, και σε άλλους Δήμους.

No Pride in Genocide

Αξίζει ιδιαίτερη αναφορά και η περίπτωση του Athens Pride, που συμπεκνώνει τις αλλαγές. Πριν αρκετά χρόνια, κάποιες και κάποιες πορευτήκαμε με μια μεγάλη Παλαιστινιακή σημαία, ως ελάχιστη απάντηση στην «χαλαρότητα» με την οποία αντιμετωπιζόταν τότε η στήριξη της Πρεσβείας του Ισραήλ σε ένα Pride που απέφευγε την πολιτικοποίηση. Πέρσι, όταν η Συνέλευση 8 Μάρτη πορεύθηκε με το πανώ «No Pride in Genocide», μαζί με άλλες ριζοσπαστικές συλλογικότητες που επίσης κατέβηκαν με αναφορά στην Παλαιστίνη, διαπίστωσε ότι το πλήθος των ΛΟΑΤΚΙ ατόμων που είχαν αποφασίσει «αυθόρμητα» να πορευτούν φέτος με την ίδια διάθεση ήταν πολύ μεγαλύτερο από αυτό των οργανωμένων φιλοπαλαιστινιακών μπλοκ. Βαμμένα πρόσωπα και σώματα, αυτοσχέδια χαρτόνια επιβεβαίω-

ναν –και στην Ελλάδα– ότι η κουίρ νεολαία αποτελεί έναν από τους πιο θερμούς συμμάχους της Παλαιστινιακής Αντίστασης. Η ίδια εικόνα επιβεβαιώθηκε και φέτος –και αυτή η νέα πραγματικότητα ώθησε και το «θεσμικό» Athens Pride να δηλώσει φέτος στήριξη στο March to Gaza ενώ οι παλαιστινιακές σημαίες βρήκαν φιλόξενο χώρο πάνω στα άρματα. Όπως έγραφε ένα από τα πολλά αυτοσχέδια χαρτόνια φέτος: «Αν δεν είναι Πολιτικό, Δεν είναι Περήφανο».

Σωματεία

Για τη συνέχεια και τα ερωτήματα της κλιμάκωσης, θα είναι κρίσιμο να ενεργοποιηθούν σε παρόμοια κατεύθυνση τα εργατικά σωματεία. Η προσπάθεια δημοσιογράφων να απαιτήσουν από την ΕΣΗΕΑ να πάρει θέση, η τοποθέτηση της ΟΕΝΓΕ, η στάση του ΣΕΡΠΕΤΕ είναι κάποια δείγματα που πρέπει να βρουν συνέχεια, αλλά και να επεκταθούν (στο βαθμό που είναι δυνατόν) και σε κρίσιμους κλάδους. Η εκδήλωση που οργάνωσε το Radical IT, για να συζητηθεί συγκεκριμένα ο ρόλος του κλάδου της τεχνολογίας στη γενοκτονία αλλά και στην πολεμική οικονομία, για να στείλει το μήνυμα «Δεν Δουλεύουμε για την Πολεμική Μηχανή» δείχνει μια κατεύθυνση. Χωρίς να παραγνωρίζουμε τις δυσκολίες και την αδυναμία του συνδικαλιστικού κινήματος να οργανώσει μάχες ακόμα και για τα «στενά» οικονομικά ζητήματα των μελών του, θα πρέπει να ανοίξει σοβαρά η συζήτηση καταρχήν μέσα στη συνδικαλιστική Αριστερά για την ανάγκη να κινητοποιηθεί η δύναμη της εργατικής τάξης ενάντια στη γενοκτονία, την πολεμική οικονομία, τη συνεργασία Ελλάδας-Ισραήλ, με οδηγό τους λιμενεργάτες της Μασσαλίας που δε φορτώνουν όπλα για το Ισραήλ, αλλά και τους Γάλλους εκπαιδευτικούς που οργάνωσαν 24ωρη απεργία για τη Γάζα. Θα χρειαστεί τουλάχιστον να ανοίξει η συζήτηση μέσα στους χώρους δουλειάς, να περάσει η Παλαιστίνη και η αντιπολεμική πάλη μέσα στις διαδικασίες και τις συζητήσεις του συνδικαλιστικού κινήματος, για να μπορέσουμε να δημιουργήσουμε όρους –επιτυχημένων– κινητοποιήσεων.

Μποϊκοτάζ

Εν τω μεταξύ, έχει μεγάλη αξία να συνεχιστούν οι προσπάθειες για μποϊκοτάζ. Ένας πολύ μεγάλος «παίκτης» (και σε οικονομικό μέγεθος και σε βαθμό συνενοχής), η Energean, έχει μπει από καιρό στο στόχαστρο του BDS με αναλυτική τεκμηρίωση κι ανακοινώσεις. Σήμερα, το BDS Greece καταγγέλει τη χορηγία της εταιρείας

στο Φεστιβάλ Φιλίππων, ζητώντας να ακυρωθεί το ξέπλυμα μέσω τέχνης. Το ενδιαφέρον βρίσκεται στην αντίδραση της Energean, η οποία αισθάνθηκε την ανάγκη/πίεση να απαντήσει μέσω δημοσιευμάτων τρίτων, που ανακάλυψαν ότι... «Στο στόχαστρο της Τουρκίας και πάλι ο Πρίνος: Μέσω του κινήματος BDS η πίεση της Άγκυρας στην Energean». Αυτές τις μέρες, το BDS Greece ανέδειξε την υπόθεση πλοίου ελληνικής ιδιοκτησίας που μεταφέρει χάλυβα στην ισραηλινή πολεμική βιομηχανία. Ενώ είναι πρόσφατη η αποκάλυψη ότι το ελληνικό κράτος λειτουργεί ως «μεσάζοντας» κι «εγγυητής» για τη συμμετοχή της Ισραηλινής πολεμικής βιομηχανίας Israel Aerospace Industries (μέσω της Intracom Defence) σε ευρωπαϊκά προγράμματα, ενώ η Motor Oil ανακοινώνει τη συνεργασία της με την εταιρία της οποίας τα προϊόντα ρημάζουν τη Γάζα.

Και στη μάχη για μποϊκοτάζ έχουμε να εμπνευστούμε από τη διεθνή εμπειρία, με την πρόσφατη απόφαση της μεγάλης ιταλικής συνεταιριστικής αλυσίδας σουπερμάρκετ Coop Alleanza να διακόψει την πώληση ισραηλινών προϊόντων στα ράφια της και να αρχίσει να πουλά την Gaza Cola, ένα ποτό παλαιστινιακής παραγωγής του οποίου τα έσοδα θα διατεθούν για τη δημιουργία νοσοκομείου στη Γάζα.

Συνέχεια

Το φετινό Αντιρατσιστικό Φεστιβάλ, με στίχους του Μαχμούντ Νταρούϊς στα υλικά του, με σχετική συζήτηση για την Παλαιστίνη και με την πρόθεση να προμηθεύσει με υλικό τις χιλιάδες ανθρώπους που θέλουν να γεμίσουν το δημόσιο χώρο με Παλαιστινιακά χρώματα, θα είναι ένα επόμενο ραντεβού για τον κόσμο του κινήματος αλληλεγγύης.

Η μάχη για τη Γάζα, η μάχη για την Παλαιστίνη θα συνεχιστεί. Οι κρατικές ηγεσίες πιέζονται αλλά συνεχίζουν να σέρνουν τα πόδια τους. Η Κάγια Κάλλας παρουσίασε στους Ευρωπαίους υπουργούς Εξωτερικών τα πορίσματα της «αναθεώρησης» της σύνδεσης ΕΕ-Ισραήλ, κάνοντας λόγο

για... «ενδείξεις» ότι το Ισραήλ παραβιάζει το Άρθρο 2 (περί ανθρωπίνων δικαιωμάτων). Αλλά η ΕΕ έχει χρόνο. Αν δεν «βελτιωθεί η κατάσταση στη Γάζα», τότε λέει η Κάλλας «μπορούμε να συζητήσουμε περαιτέρω μέτρα και να επανέλθουμε».

Είναι εξοργιστικός ο ρυθμός του «όχι ακόμα...» μετά από 20 μήνες γενοκτονίας κι ενώ κάθε μέρα που περνά χάνονται ζωές και η κατάσταση γίνεται όλο και πιο οριακή. Αλλά ταυτόχρονα δείχνει τις ρωγμές που το κίνημα μπορεί βάσιμα να παλέψει για να διευρύνει.

Στην Ελλάδα της στρατηγικής συνεργασίας Ελλάδας-Ισραήλ, αυτό το καθήκον είναι πολύ βαρύ. Τα προηγούμενα χρόνια, το κίνημα αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη είχε αδρανήσει και αυτό εξηγεί τη χαμηλή αφετηρία σε σχέση με χώρες όπως οι ΗΠΑ. Αλλά όλα όσα περιγράψαμε παραπάνω αναδεικνύουν μια δυνατότητα. Το 2025 θυμίζει ένα «ελληνικό 2014». Εκείνος ο Πόλεμος στη Γάζα θεωρείται πια το «σημείο καμπής» που ευαισθητοποίησε, ενεργοποίησε και πολιτικοποίησε μια νέα γενιά ακτιβιστριών κι ακτιβιστών στις ΗΠΑ. Αυτή η γενιά έφτιαξε νέες συλλογικότητες και οργανώσεις ή πλαισίωσε και ζωντάνεψε παλιότερες, που επιδόθηκαν για χρόνια σε συστηματική δράση για την Παλαιστίνη και αποτέλεσαν τον «κινητήρα» του μεγάλου κινήματος που ξέσπασε το 2023. Αν η διάγνωση είναι σωστή και ένα πλατύ στρώμα νεότερων ανθρώπων ριζοσπαστικοποιείται «βίαια» γύρω από την Παλαιστινιακή Υπόθεση, πλαισιώνοντας τη δράση των «βετεράνων» της αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη, το στοίχημα για την ριζοσπαστική Αριστερά είναι να βρει τους τρόπους να συνδεθεί και να οργανώσει πιο συστηματικά αυτό το δυναμικό. Για να φτιάξει νέες συλλογικότητες και οργανώσεις ή να πλαισιώσει και να ζωντανέψει τις παλιότερες. Για να μπορέσουμε να αντέξουμε σε έναν αγώνα που δεν είναι σπριντ, αλλά Μαραθώνιος, με δεκαετίες «χιλιομέτρων» πίσω του, κι ακόμα περισσότερα χιλιόμετρα μπροστά του. Ως την Λευτεριά.

νέα από τους εργατικούς χώρους

Επιμέλεια
Θοδωρής Πατοατζής

Απεργίες στην Εθνική Τράπεζα

ΤΗΝ ΥΠΟΓΡΑΦΗ ΝΕΑΣ Συλλογικής Σύμβασης Εργασίας (ΣΣΕ) διεκδικούν οι εργαζόμενοι στην Εθνική Τράπεζα με απεργιακές κινητοποιήσεις. Με απόφαση του ΣΥΕΤΕ (Σύλλογος Εργαζομένων Εθνικής Τράπεζας) οι εργαζόμενοι πραγματοποίησαν 24ωρη απεργία την Παρασκευή 20 Ιούνη και 48ωρη απεργία την Παρασκευή 27 και τη Δευτέρα 30 Ιούνη. Στις 30 Ιούνη έληξε η τρίμηνη μετενέργεια της επιχειρησιακής συλλογικής σύμβασης εργασίας, βάσει των αντεργατικών νόμων των μνημονίων.

Τα βασικότερα αιτήματα των εργαζομένων τα οποία ως τώρα αρνείται να δεχθεί η η διοίκηση της Εθνικής Τράπεζας είναι τρία. Ουσιαστικές και μόνιμες αυξήσεις στις τακτικές αποδοχές για όλους τους εργαζομένους και τις εργαζόμενες, με την υπογραφή ικανοποιητικής Επιχειρησιακής Συλλογικής Σύμβασης. Επίλυση των κρίσιμων θεμάτων που επιβαρύνουν την

εργασιακή καθημερινότητα (προσλήψεις τακτικού προσωπικού, τήρηση ωραρίου, πίεση στόχων κτλ.). Ομογενοποίηση του προσωπικού της Εθνικής Τράπεζας με την ένταξη όλων των ειδικών συνεργατών στον Κανονισμό Εργασίας.

Τα καθαρά κέρδη της Εθνικής Τράπεζας το πρώτο τρίμηνο του 2025

ανήλθαν στα 381 εκ. ευρώ, ενώ το 2024 ξεπέρασαν το 1,3 δισ. Την ίδια χρονιά μίρασαν 400 εκ. στους μετόχους ως μερίσματα. Παρόλα αυτά ισχυρίζονται ότι δεν μπορούν να δώσουν αυξήσεις στους εργαζομένους. Οι απεργίες θα συνεχιστούν και το επόμενο διάστημα μετά τη μαζική συμμετοχή στις πρώτες κινητοποιήσεις.

Δύο εργαζόμενοι νεκροί από τον πρώτο φετινό καύσωνα

Την Παρασκευή 27 Ιούνη ένας 58χρονος εργάτης οικοδομής αισθάνθηκε αδιαθεσία, λιποθύμησε και κατέρρευσε στο εργοτάξιο όπου εργαζόταν στο Πόρτο Ράφτη. Την ίδια μέρα, οι εργασίες σε εξωτερικούς χώρους είχαν απαγορευτεί από τις 12 το μεσημέρι έως τις 5 το απόγευμα, αλλά φαίνεται ότι η απαγόρευση δεν τηρήθηκε.

Την επόμενη μέρα, Σάββατο 28 Ιούνη, ένας 65χρονος εργαζόμενος στο Δήμο Ιλίου, με ειδικότητα οικοδόμου που δούλευε με το πρόγραμμα ανέργων 55-74 ετών, κατέρρευσε και πέθανε κατά τη διάρκεια της εργασίας του. Σύμφωνα με τη ΓΣΕΕ τα τελευταία χρόνια έχουμε 17 θανάτους εργαζομένων που συνδέονται με τη θερμική καταπόνηση και την κλιματική αλλαγή. Το καμπαράκι πρέπει ήδη να ηχεί δυνατά στα αυτιά των εργαζομένων και των σωματείων.

Η καταστροφή του περιβάλλοντος από τους καπιταλιστές κοστίζει ζωές της εργατικής τάξης. Απέναντι σε αυτή την κατάσταση τα σωματεία πρέπει εκτός από τα κλασικά αιτήματα, όπως η άμεση διακοπή όλων των εξωτερικών εργασιών όταν η θερμοκρασία ξεπεράσει τους 38 βαθμούς ή η αποχή από την εργασία, όταν επικρατούν συνθήκες καύσωνα, των εργαζομένων που εντάσσονται σε ομάδες υψηλού κινδύνου (καρδιοπαθείς, πνευμονοπαθείς, διαβητικοί, νεφροπαθείς, εγκυμονούσες, κ.λπ.), τα συχνά διαλείμματα χωρίς παράταση του χρόνου εργασίας, τα Μέσα Ατομικής Προστασίας και ο περιορισμός των βαριών εργασιών σε συνθήκες υψηλών θερμοκρασιών και υγρασίας, να διεκδικήσουν μέτρα προστασίας του περιβάλλοντος από τα εργοστάσια, τα εργοτάξια και τους χώρους εργασίας.

Έρχεται το 13ωρο εργασίας και στην Ελλάδα

Ηταν πριν 7 χρόνια, 25 Ιούλη του 2018, όταν σε αυτήν εδώ τη στήλη, στο φύλλο 413 της «Εργατικής Αριστεράς», σχολιάζαμε την ψήφιση του 12ωρου από την τότε ακροδεξιά κυβέρνηση της Αυστρίας. Τονίζαμε τότε ότι: «Το σημαντικότερο στην περίπτωση της ψήφισης του 12ωρου είναι η ανοχή που δείχνει η ΕΕ σε αυτά τα ωράρια, όπως αντίστοιχα και σε κάθε μορφή εντατικοποίησης της εργασίας. Γιατί η Αυστρία και η ακροδεξιά της δεν είναι πρωτοπόρες σε αυτού του είδους το ωράριο. Το χτύπημα στο 8ωρο δεν ξεκίνησε τουλάχιστον στην Ελλάδα ούτε καν από τα μνημόνια. Οι προσταγές των καπιταλιστών για το χτύπημα του 8ωρου ξεκίνησαν με την αλλαγή της σχετικής νομοθεσίας το 2004 από την κυβέρνηση Καραμανλή και ολοκληρώθηκε με όλους τους μνημονιακούς νόμους που ψήφισαν οι κυβερνήσεις από το 2010 ως και σήμερα». Μάλιστα τότε ήδη σε 6 χώρες της Ευρωπαϊκής Ένωσης ίσχυε το 13ωρο.

Η Ελλάδα παρότι δεν είχε θεσπίσει τότε το 12ωρο, είχε εργαζομένους που δούλευαν 90 και πιο ώρες περισσότερες συγκριτικά με τις υπόλοιπες χώρες στην Ευρωζώνη, κάτι που ου-

σιαστικά δεν έχει αλλάξει σε μεγάλο βαθμό και σήμερα. Παρόλα αυτά η κυβέρνηση Μητσοτάκη έρχεται να δείξει το ακραίο νεοφιλελεύθερο πρόσωπό της προσπαθώντας να διατηρήσει τη στήριξη που έχει από τους Έλληνες καπιταλιστές και να δημιουργήσει ακόμη πιο ευνοϊκές συνθήκες για μεγάλους καπιταλιστικούς κολοσσούς που θα θελήσουν να δραστηριοποιηθούν στην Ελλάδα. Ένα από τα πιο πιστά μαντρόσκυλά τους, όπως έχει αποδείξει η θητεία της στο υπουργείο Παιδείας, η Νίκη Κεραμέως, ως υπουργός Εργασίας φέρνει νέο αντεργατικό νομοσχέδιο με τίτλο: «Απλοποίηση εργατικής νομοθεσίας, ενίσχυση εργαζομένων και υγείας και ασφάλειας στην εργασία».

Οι νέες διατάξεις του νομοσχεδίου όπως έχουν διαρρεύσει στα φιλοκυβερνητικά Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης προσπαθούν να χτυπήσουν τον

εργάσιμο χρόνο των εργαζομένων θεσπίζοντας τη δυνατότητα απασχόλησης 13 ώρες την ημέρα σε έναν εργοδότη. Με βασικό στόχο βέβαια να τελειώσει οριστικά το 8ωρο ή ό,τι άφησαν από αυτό οι προηγούμενοι δύο νόμοι των κυβερνήσεων της Νέας Δημοκρατίας από το 2019 κι έπειτα. Τη 10ωρη δουλειά χωρίς προσαύξηση που θέσπισε ο νόμος Χατζηδάκη και την απασχόληση σε πολλαπλούς εργοδότες μέχρι και 13 ώρες τη μέρα που θέσπισε ο νόμος Α. Γεωργιάδη.

Ως δικαιολογία η κυβέρνηση θα χρησιμοποιήσει την ακολουθία των οδηγιών της ΕΕ που υποτίθεται κατοχυρώνει (οδηγία 2003/88) την ανάπαυση 11 ωρών μέσα στο 24ωρο. Ταυτόχρονα και πάντα με όσα παρουσιάζουν οι «διαρροές» το νέο νομοσχέδιο θα δίνει τη δυνατότητα στους εργοδότες να διευθετούν τον εργάσιμο χρόνο σε εβδομαδιαία βάση, θα δίνει τη δυνατότητα για υπερωρίες και στην εκ περιτροπής εργασία κ.α. Η ΓΣΕΕ, τα Εργατικά Κέντρα, οι Ομοσπονδίες και τα πρωτοβάθμια σωματεία χρειάζεται να προετοιμάσουν έγκαιρα τις αντιδράσεις τους και να προγραμματίσουν συγκεντρώσεις και απεργιακές κινητοποιήσεις ενάντια στα νέα αντεργατικά χτυπήματα.

Νίκησε η 10ημερη απεργία των ναυτεργατών

Του Θοδωρή Πατσατζή

Μετά από ένα συγκλονιστικό αγωνιστικό δεκαήμερο ο αγώνας των ναυτεργατών στη γραμμή των πλοίων της Αδριατικής θάλασσας έληξε νικηφόρα. Οι ναυτεργάτες στα λιμάνια της Πάτρας και της Ηγουμενίτσας κατόρθωσαν παρά τις απειλές της κυβέρνησης και των εφοπλιστών, παρά τις συλλήψεις και την προσπάθεια τρομοκράτησης του αγώνα τους να νικήσουν. Νίκη που πέρα από τη δική τους μαχητική και αγωνιστική στάση με την καθοδήγηση του σωματείου τους, της Πανελλήνιας Ένωσης Ναυτών Εμπορικού Ναυτικού (ΠΕΝΕΝ), οφείλεται και στην τεράστια συμπαράσταση που γνώρισε η απεργία τους από το Εργατικό Κέντρο Πάτρας (ΕΚΠ), άλλα σωματεία και εργαζόμενους στον κλάδο της ναυτιλίας, εργατικές παρατάξεις, οργανώσεις και κόμματα της Αριστεράς, φορείς, φοιτητικούς συλλόγους και το λαό της Πάτρας που συμμετείχε στις κινητοποιήσεις τους.

Ήταν μια επιτυχία που δείχνει ότι οι αγώνες που είναι αποφασιστικοί και καλά οργανωμένοι μπορούν να λυγίσουν ακόμη και μεγαθήρια του καπιταλισμού όπως η εφοπλιστική εταιρεία Grimaldi και η Attica Group που κυρίως εκμεταλλεύονται τη γραμμή Πάτρα – Ηγουμενίτσα – Ιταλία. Ήταν μια νίκη κόντρα στην ένωση των εφοπλιστών, τον Σύνδεσμο Επιχειρήσεων Επιβατηγού Ναυτιλίας (ΣΕΕΝ) και την κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας που από την πρώτη μέρα της απεργίας ξαμόλυνσε τον Υπουργό Εμπορικής Ναυτιλίας Βασίλη Κικίλια να εκτοξεύει απειλές σε βάρος των ναυτεργατών και της ΠΕΝΕΝ. Ήταν μια νίκη του εργατικού και συνδικαλιστικού κινήματος που ενωμένο απάντησε στην παρουσία στο λιμάνι της Πάτρας από την πρώτη μέρα πάνοπλων μονάδων του λιμενικού σώματος και της αστυνομίας. Αυτή η αλληλεγγύη σταμάτησε τις συλλήψεις και τις απειλές, αυτή η αλληλεγγύη έκανε ορατό τον δίκαιο αγώνα των ναυτεργατών σε όλη την κοινωνία της Πάτρας και σε όλη την Ελλάδα.

Αιτήματα και συμφωνία

Αυτή η συμπαράσταση και η αλληλεγγύη μαζί με την αποφασιστική

Η αλληλεγγύη σταμάτησε τις συλλήψεις και τις απειλές, αυτή η αλληλεγγύη έκανε ορατό τον δίκαιο αγώνα των ναυτεργατών σε όλη την κοινωνία της Πάτρας και σε όλη την Ελλάδα.

συμμετοχή στην απεργία των ίδιων των ναυτεργατών υποχρέωσαν όλους τους παραπάνω να υποχωρήσουν και να δεχθούν όπως ανακοίνωσε η ΠΕΝΕΝ τη ρύθμιση μιας σειράς προβλημάτων που ήταν στο επίκεντρο του δεκαήμερου αγώνα τους. Η συμφωνία ανάμεσα στους εργαζόμενους και τις εταιρείες ακτοπλοΐας περιλαμβάνει τη χορήγηση ενός μηνιαίου επιδόματος 300 ευρώ (10% αύξηση του μισθού) για όλους τους ναύτες από την 1/6/2025. Επίσης, θα υπάρχει μηνιαίο πληρωμένο ταξίδι ρεπό (διαρκώς 48 έως 72 ώρες), ενώ η εργοδοσία δεσμεύτηκε να προσλάβει έναν επιπλέον ναύτη ανά πλοίο, ώστε να μειωθεί ο φόρτος εργασίας.

Η κατάσταση που επικρατούσε πριν την απεργία είχε φτάσει την αντοχή των ναυτεργατών στα όρια της εξαθλίωσης. Οι μεγάλες εφοπλιστικές εταιρείες δίνανε μισθούς πείνας και επέβαλλαν ταυτόχρονα στους ναυτεργάτες και τα πληρώματα να δουλεύουν σε συνθήκες εργασίας που δεν πληρούσαν τις προδιαγραφές των διεθνών συμβάσεων. Τα πράγματα χειροτέρευσαν μετά τη σύμβαση που υπέγραψε η ελεγχόμενη από τον γραφειοκρατικό συνδικαλισμό ηγεσία της Πανελλήνιας Ναυτικής Ομοσπονδίας (ΠΝΟ), της ΠΑΣΚΕ και της ΔΑΚΕ. Σύμβαση που εξυπηρετούσε τα συμφέροντα των εφοπλιστών τα οποία άλλωστε έχουν στηρίξει τα τελευταία 50 χρόνια και από τις

κυβερνήσεις που συμμετείχαν οι αντίστοιχες πολιτικά δυνάμεις (του ΠΑΣΟΚ και της Νέας Δημοκρατίας) και που αυτή τη φορά ξεπέρασαν κάθε όριο καθώς η ΠΝΟ έφτασε στο σημείο να βγάλει ανακοίνωση με την οποία καταδίκασε την απεργία των ναυτεργατών.

Η νικηφόρα απεργία των ναυτεργατών ξεκίνησε τη Δευτέρα 16 Ιούνη με διαδοχικές 24ωρες απεργίες. Ήταν σημαντική η απόλυτη (100%) συμμετοχή στην απεργία από την πρώτη μέρα. Συμμετοχή που οφειλόταν και στα ξεκάθαρα και εντελώς λογικά αιτήματα της απεργίας. Οι ναυτεργάτες απαιτούσαν την εξίσωση των μισθών σύμφωνα με τη Συλλογική Σύμβαση Εργασίας της Ακτοπλοΐας, ώστε να εξαλειφθούν οι ανισότητες σε αποδοχές για παρόμοια καθήκοντα. Διεκδικούσαν την επαναφορά των οργανικών θέσεων πληρωμάτων, όπως ορίζει το Προεδρικό Διάταγμα 177/1974, το οποίο καθορίζει τον απαιτούμενο αριθμό και την κατανομή του προσωπικού. Επίσης απαιτούσαν εγγύηση δύο ημερών ρεπό εκτός πλοίου ανά μήνα, για την ανάπαυση και την ψυχολογική αποφόρτιση των πληρωμάτων, την θεσμοθέτηση ρυθμίσεων για τα εξηρές δρομολόγια, με βάση τις ιδιαίτερες απαιτήσεις λειτουργίας τους και τον διπλασιασμό της αμοιβής για εργασία στο χώρο του γκαράζ, λόγω των αυξημένων κινδύνων και φορτίων εργασίας.

Αλληλεγγύη

Η απεργία δεν σταμάτησε όταν την Παρασκευή 20 Ιούνη συνελήφθησαν 19 μέλη των πληρωμάτων καταστρώματος των πλοίων «SUPERFAST I» και «SUPERFAST IV», τα οποία συμμετείχαν στην απεργία, με την κατηγορία της «παρακώλυσης συγκοινωνιών», ούτε όταν τα Πρωτοδικεία Πειραιά και Πάτρας κήρυξαν την απεργία παράνομη σε επτά διαφορετικές αποφάσεις κάτω από την πίεση του ΣΕΕΝ. Συνεχίστηκε με την κάλυψη του ΕΚΠ και με τα ψηφίσματα συμπαράστασης και αλληλεγγύης που ήρθαν από άλλα σωματεία, από τους αγρότες της περιοχής, από τους φοιτητικούς συλλόγους της Πάτρας και από εργατικές παρατάξεις. Στην Επιτροπή αλληλεγγύης που σχηματίστηκε συμμετείχαν το Σωματείο Εργαζομένων στην Έρευνα και την Τριτοβάθμια Εκπαίδευση (ΣΕΡΕΤΕ Αχαΐας), 5 Φοιτητικοί Σύλλογοι, η Αγωνιστική Ταξική Ενότητα στο ΕΚΠ, η Ταξική Πορεία, η Αντεπίθεση εργαζομένων, η MAXH, ο Συντονισμός Εργατικής Αντίστασης, το Αριστερό δίκτυο νεολαίας και η Αναρχική ομάδα Δυσήνιος Ίππος. Ενώ με ανακοινώσεις ή και επισκέψεις στο Λιμάνι της Πάτρας και στις συγκεντρώσεις που έγιναν την συμπαράσταση στον αγώνα των ναυτεργατών έδωσαν οργανώσεις και κόμματα της Αριστεράς, η ΔΕΑ, η Αναμέτρηση – οργάνωση για μια νέα κομμουνιστική αριστερά, η ΑΠΟ, η Μετάβαση – οργάνωση για την Κομμουνιστική Προοπτική, το Ξεκίνημα, το ΜΕΡΑ 25, το ΚΚΕ, η ΑΝΤΑΡΣΥΑ, η ΚΕΜΑ, η ΟΚΔΕ κ.ά.

Με αποφάσεις του ΕΚΠ η απεργία συνεχίστηκε και έφτασε στη νίκη. Μια νίκη που έδειξε ότι οι εργαζόμενοι και το εργατικό κίνημα ενωτικά και αποφασιστικά μπορούν να κερδίσουν κάθε αγώνα.

Camping resist.reclaim.revolt 2025

Συλλογικές διακοπές, αντιπολεμικές συζητήσεις

Για άλλη μια χρονιά, το καθιερωμένο Camping Resist. Reclaim.Revolt που οργανώνει το rproject.gr, θα είναι μια ευκαιρία συνάντησης, ξεκούρασης, ψυχαγωγίας και πολιτικής συζήτησης μέσα στο καλοκαίρι. Το φετινό ραντεβού το δίνουμε στην Ιτέα, στο camping Ayannis, από τις 30 Ιουλίου μέχρι τις 5 Αυγούστου.

Στην εποχή όξυνσης των ιμπεριαλιστικών πολέμων, των γενικευμένων πολεμικών προετοιμασιών και της εξοπλιστικής φρενίτιδας επιλέγουμε το φετινό camping να έχει αντιπολεμικό στίγμα, με κεντρικό σύνθημα «Τα όπλα δε φέρνουν την ειρήνη». Οι φετινές εκδηλώσεις και συζητήσεις θα κινηθούν γύρω από την ανάγκη αντίστασης στις πολεμικές προετοιμασίες.

Θα συζητήσουμε για το πώς η ιστορία του καπιταλισμού είναι μια ιστορία ανταγωνισμών και πολεμικών συγκρούσεων. Τα ιστορικά παραδείγματα των παγκοσμίων πολέμων αλλά και των πιο πρόσφατων περιφερειακών πολέμων και ιμπεριαλιστικών επεμβάσεων μας υπενθυμίζουν πως η πολεμική απειλή είναι πάντα παρούσα και δεν είναι αποτέλεσμα παραφροσύνης κάποιων επιτελείων. Η πολεμική οικονομία και οι δαπάνες για εξοπλισμούς είναι σύμφυτες με την καπιταλιστική ανάπτυξη και σε μια εποχή που τα διεθνή στρατόπεδα αναδιατάσσονται και αναδύονται νέες ιμπεριαλιστικές δυνάμεις η απειλή του πολέμου είναι ακόμα μεγαλύτερη.

Οι πολεμικές προετοιμασίες έχουν αντίκτυπο στις κοινωνίες ενισχύοντας τον милитарισμό. Ο μόνιμος στρατός των κρατών αποτελεί την ένοπλη δύναμη του κράτους προς τα έξω αλλά και προς τα μέσα όταν οι κυρίαρχες τάξεις κρίνουν ότι η αστυνομία δεν αρκεί για να καταστείλει την λαϊκή οργή και κινητοποίηση. Πέρα όμως από την ωμή κατασταλτική λειτουργία του, η κουλτούρα ενίσχυσής του σε περιόδους σαν τη σημερινή έχει και άλλες επιπτώσεις, από την αύξηση της στρατιωτικής θητείας (και τις σκέψεις για υποχρεωτική στράτευση στα 18) μέχρι την περιστολή και περιορισμό των δημοκρατικών δικαιωμάτων στο όνομα υπεράσπισης της πατρίδας απέναντι σε πιθανούς και

απίθανους εθνικούς κινδύνους.

Ιδιαίτερη αναφορά χρειάζεται στο γεγονός ότι η ενίσχυση του милитарισμού στην κοινωνία σημαίνει και κλιμάκωση της σεξιστικής πολιτικής, στοχοποιώντας γυναίκες και ΛΟΑΤΚΙ άτομα. Μια κοινωνία που προετοιμάζεται για πόλεμο δεν μπορεί να έχει έμφυλες «ευαισθησίες» και δικαιώματα που είναι αντίθετα στο «πνεύμα του πολεμιστή». Αυτό είναι και το πλαίσιο εξήγησης της συντονισμένης επίθεσης των ελίτ απέναντι στην υποτιθέμενη woke κουλτούρα, που στην πραγματικότητα είναι επίθεση στα δικαιώματα και τις κατακτήσεις του φεμινιστικού και ΛΟΑΤΚΙ κινήματος. Επιπλέον, η ενίσχυση του милитарισμού επιφυλάσσει και έναν συ-

γκεκριμένο ρόλο για τις γυναίκες ως παιδομηχανές που θα γεννούν τους αυριανούς στρατιώτες αλλά και ως μετέπειτα φροντίστριες των σακατεμένων από τον πόλεμο.

Αυτά τα ζητήματα έχουν συγκεκριμένη εφαρμογή και στην Ελλάδα. Οι δυσθεώρητες δαπάνες για εξοπλισμούς σε συνδυασμό με τη διάλυση των κοινωνικών υποδομών είναι από τις κορυφαίες πολιτικές προκλήσεις που καλείται να αντιμετωπίσει το κίνημα και η Αριστερά. Η πολιτική της εξοπλιστικής φρενίτιδας πατάει πάνω σε δύο άξονες. Ο πρώτος άξονας αφορά στην απόλυτη ταύτιση με την πολεμική μηχανή του NATO και την προσπάθεια του ελληνικού κράτους να εμφανίζεται ως ο καλύτερος εκ-

φραστής των συμφερόντων του δυτικού ιμπεριαλισμού στην ευρύτερη περιοχή της Ανατολικής Μεσογείου. Για αυτό και έχει επιλεχθεί στρατηγικά η ντροπιαστικά στενή σχέση με το κράτος τρομοκράτη του Ισραήλ το οποίο επιδιώκει τη γενοκτονία του Παλαιστινιακού λαού. Ο δεύτερος άξονας αφορά τον ανταγωνισμό με την Τουρκία ο οποίος παρουσιάζεται τάχα ως εθνική απειλή ενώ στην πραγματικότητα ο ανταγωνισμός αφορά τον έλεγχο θαλάσσιων περιοχών με πιθανά κοιτάσματα υδρογονανθράκων αλλά και τον έλεγχο ενεργειακών δρόμων.

Δε θα μπορούσε να λείπει από ένα τέτοιο camping το ζήτημα της αλληλεγγύης στον δοκιμαζόμενο Παλαιστινιακό λαό και την ηρωική αντίστασή του απέναντι στα σιωνιστικά σχέδια εθνοκάθαρσης. Η ανάγκη να καταδικαστεί η ντροπιαστική στήριξη της ελληνικής κυβέρνησης στο Ισραήλ, η ανάγκη να μη σταματήσουμε να μιλάμε για την Παλαιστίνη είναι από τα κορυφαία ζητήματα της εποχής μας και είναι τμήμα μιας πολιτικής υπεράσπισης της ειρήνης και της φιλίας των λαών ενάντια στους πολέμους.

Σε συνεργασία με την κινηματογραφική λέσχη της Ιτέας θα οργανώσουμε προβολή ταινίας με θέμα την αλληλεγγύη στην Παλαιστίνη στην περιοχή, επιδιώκοντας να ανοίξουμε τη συζήτηση και με την τοπική κοινωνία. Στο ίδιο πλαίσιο οργανώνεται και εκδρομή στο μαρτυρικό Δίστομο και στο μουσείο μνήμης για τους νεκρούς της ναζιστικής θηριωδίας.

Εκτός από τις εκδηλώσεις και τις συζητήσεις στο camping θα υπάρχουν προβολές ταινιών δίπλα από τη θάλασσα, τα καθιερωμένα πάρτυ και γλέντια, μουσικές βραδιές αφιερωμένες στην Παλαιστίνη και τα τραγούδια με αντιπολεμικό περιεχόμενο. Συνεχίζοντας και φέτος την επιτυχημένη παράδοση με παραστάσεις stand-up comedy, θα έχουμε τη χαρά να απολαύσουμε από κοντά εξαιρετικούς/ές κωμικούς.

Καθημερινά, στο χώρο θα λειτουργεί αυτοδιαχειριζόμενη κουζίνα και μπαρ με χαμηλές τιμές.

Επίσης, θα λειτουργεί βιβλιοπωλείο των εκδόσεων redmarks, για τα καλοκαιρινά αναγνώσματά μας.

Η εμπειρία του 2010-2015: για την Αριστερά που έχουμε ανάγκη σήμερα

Ένα επιτυχημένο και πλούσιο διήμερο συζητήσεων

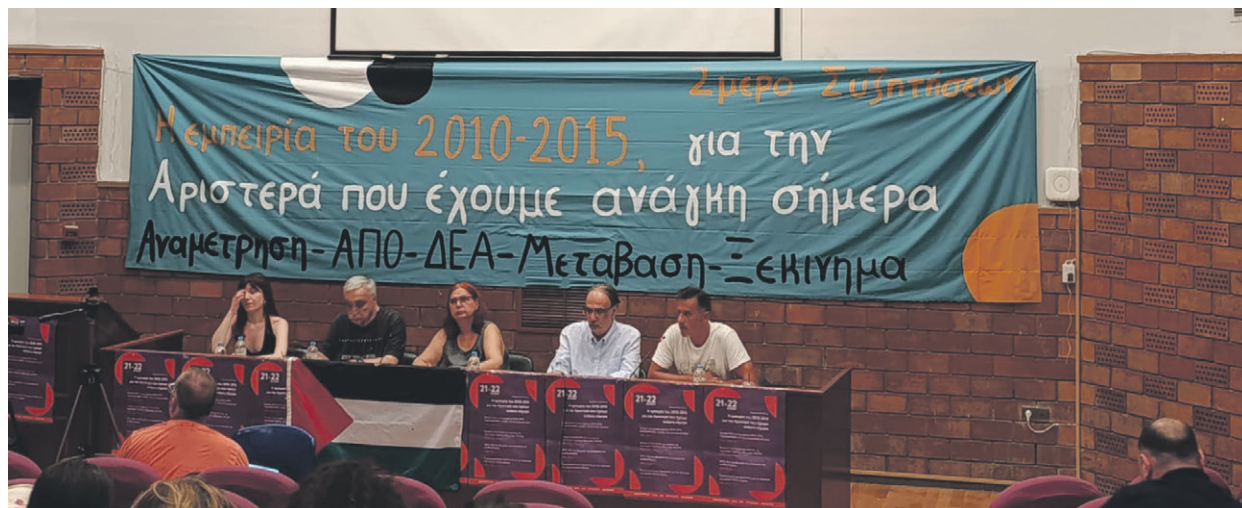
Του Χρήστου Σταυρακάκη

Το Σαββατοκύριακο 21 και 22 Ιούνη στο Πάντειο, οι πολιτικές οργανώσεις Αναμέτρηση, Αντικαπιταλιστική Πολιτική Ομάδα, Διεθνιστική Εργατική Αριστερά, Μετάβαση και Ξεκίνημα οργανώσαμε ένα διήμερο συζητήσεων με αφορμή τα δέκα χρόνια από το 2015, τους αγώνες ενάντια στα μνημόνια, την εμπειρία της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ και την κορυφαία στιγμή του δημοψηφίσματος. Για δύο μέρες εκατοντάδες άνθρωποι βρέθηκαν στο Πάντειο να συμμετέχουν και να παρακολουθήσουν τις συζητήσεις. Αυτό το διήμερο συζητήσεων έρχεται σε συνέχεια μίας προσπάθειας πολιτικού συντονισμού και κοινής δράσης των οργανώσεων το τελευταίο διάστημα.

Οι συζητήσεις του διημέρου

Πολλοί απολογισμοί γίνονται για το 2015 από όλους τους χώρους. Η δεξιά και τα αφιερώματα της «Καθημερινής» που ξορκίζουν την περιπέτεια του δημοψηφίσματος, προσπαθώντας να πείσουν ότι η επιβολή του τρίτου μνημονίου ήταν μονόδρομος για τη σωτηρία της χώρας και πατώντας πάνω στα συντρίμια του ΣΥΡΙΖΑ και των διασπάσεων του, δε χάνουν ευκαιρία να χλευάσουν την Αριστερά. Τμήματα της Αριστεράς, συμπεριλαμβανομένου του ΚΚΕ και της ΑΝΤΑΡ-ΣΥΑ, επαναλαμβάνουν μονότονα τη νομοτέλεια του ρεφορμιστικού συμβιβασμού αλλά και κατακρίνουν τις λαϊκές αυταπάτες, υποτιμώντας τόσο τους αγώνες πριν το 2015 αλλά και τις πολιτικές και κοινωνικές διεργασίες της περιόδου μέχρι το δημοψήφισμα. Από την άλλη, στελέχη από τον ΣΥΡΙΖΑ και τη Νέα Αριστερά, αναλώνονται κυρίως στην υπεράσπιση του μνημονιακού κυβερνητικού έργου της κυβέρνησης Τσίπρα και του μνημονιακού μονόδρομου ως αναγκαίου συμβιβασμού.

Σε αντίθεση με αυτούς τους απολογισμούς, οι συζητήσεις το Σαββατοκύριακο 21-22 Ιούνη στο Πάντειο προσπάθησαν να αποφύγουν εύκολους ισχυρισμούς και συμπεράσματα. Η

πρώτη συζήτηση που αφορούσε τους αγώνες ενάντια στα μνημόνια, πριν την ανάδειξη του τότε ΣΥΡΙΖΑ σε βασικό πολιτικό εκφραστή του αντιμνημονιακού κινήματος, είχε όλο τον πλούτο και το εύρος που είχαν οι κοινωνικοί αγώνες εκείνης της περιόδου, σε πολλούς χώρους και σχεδόν σε όλη την Ελλάδα: οι απεργίες τη διετία 2010-2012 και η εργατική αντίσταση, το κίνημα των «αγανακτισμένων», η νεολαϊστική αντίσταση, η μάχη στις Σκουριές κ.ά. Η δεύτερη συζήτηση επιχείρησε να ξαναπιάσει τον πολιτικό και θεωρητικό προβληματισμό γύρω από τα ζητήματα της εξουσίας και του κράτους, της κυβέρνησης της Αριστεράς, την παράδοση του κομμουνιστικού κινήματος και του 3ου και 4ου συνεδρίου της Κομιντέρν για τη στάση των κομμουνιστικών εργατικών κομμάτων σε περιόδους που το βασικό ζητούμενο είναι η άμυνα στις επιθέσεις του συστήματος. Αυτή η συζήτηση ήταν πολύ έντονη μέσα στην Αριστερά και το κίνημα πριν δέκα χρόνια, όμως διακόπηκε βίαια με την επιβολή του τρίτου μνημονίου. Αυτή η συζήτηση δεν αφορά μόνο το παρελθόν (κοντινό και μακρινό) αλλά και το πώς σήμερα μπορεί η ριζοσπαστική-αντικαπιταλιστική Αριστερά να έχει μια ενωτική, μαζική, ριζοσπαστική πολιτική με μεταβατική αντίληψη, δίνοντας απαντήσεις στα σημερινά κοινωνικά προβλήματα έχοντας πάντα σταθερή την πυξίδα στη στρατηγική της ανατροπής του καπιταλισμού και της σοσιαλιστικής απελευθέρωσης.

Η τρίτη συζήτηση για το «καυτό»

πρώτο εξάμηνο της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ ήταν επίσης πολύ πλούσια, αναδεικνύοντας τη σημασία της πολιτικής αντιπαράθεσης μέσα στον ΣΥΡΙΖΑ, την έγκαιρη εναντίωση στην προεδρική γραμμή του συμβιβασμού, μέχρι την αποχώρηση της αριστερής πτέρυγας του ΣΥΡΙΖΑ μετά το δημοψήφισμα. Εκεί φάνηκαν και αδυναμίες της αριστερής αντιπολίτευσης από τη μία αλλά και η σκληρή πραγματικότητα της συνέχειας του αστικού κράτους. Στην τέταρτη και τελευταία συζήτηση έγινε προσπάθεια να εξαχθούν συμπεράσματα από τις προηγούμενες συζητήσεις στην κατεύθυνση μίας αριστεράς ενωτικής, μαζικής και ριζοσπαστικής.

Θετική παρακαταθήκη

Κάτι που αποτυπώθηκε και τις δύο ημέρες των συζητήσεων είναι ότι υπάρχει ανάγκη από σημαντικό τμήμα αγωνιστών-στριών να συζητηθεί βαθιά και ουσιαστικά η εμπειρία του 2015, όπως την ονομάζουμε αφαιρετικά. Στην πραγματικότητα είναι μια εξαιρετικά χρήσιμη συζήτηση για τον προηγούμενο μεγάλο κύκλο κοινωνικών και πολιτικών αγώνων που έφτασε να αμφισβητήσει το μονόδρομο της σκληρής λιτότητας και να αντιπαρατεθεί με την κυρίαρχη τάξη και τους δανειστές. Τα σχήματα που ερμηνεύουν εκείνη την περίοδο με τρόπο απλοϊκό και μονοσήμαντο ομνύοντας στην «πολιτική καθαρότητα» λειτουργούν αποπροσανατολιστικά για την Αριστερά και το κίνημα και συσκοτίζουν τη συζήτηση.

Το καθήκον της οργάνωσης αυτής

της απαραίτητης συζήτησης ανέλαβαν οργανώσεις με διαφορετικές εμπειρίες και πολιτικές διαδρομές, έχοντας κάνει βήματα σύγκλισης και προσπάθεια διαμόρφωσης μίας κοινής πολιτικής αντιμετώπισης των προκλήσεων στη συγκυρία. Η κοινή αναγνώριση της σημασίας της αντιπολεμικής δράσης ενάντια στη γενικευμένη πολεμική προετοιμασία (με το rearm europe και την εξοπλιστική φρενίτιτδα) και η αλληλεγγύη στον Παλαιστινιακό λαό, της σημασίας της οργάνωσης της εργατικής κοινωνικής αντίστασης στο νεοφιλελεύθερο οδοστρωτήρα, της σημασίας της αντίστασης στην ακροδεξιά, το ρατσισμό το σεξισμό και τις έμφυλες διακρίσεις αποτελούν σημαντική κατάκτηση. Με μια πολιτική η οποία εκδικεί να είναι μαζική χωρίς να κάνει εκπτήσεις στον ριζοσπαστισμό της από τη μία και χωρίς να υποχωρεί σε μία αντικαπιταλιστική αυτοαναφορικότητα από την άλλη, έχοντας στο κέντρο τη μεταβατική αντίληψη.

Αυτά τα σημαντικά βήματα πρέπει να αποτελέσουν βάση για επόμενες πρωτοβουλίες. Αφενός, είναι απαραίτητη η κοινή πολιτική συζήτηση. Είναι αυτή που διαμορφώνει συναντίληψη στην πολιτική αντιμετώπιση της συγκυρίας. Αφετέρου, είναι απαραίτητο αυτές οι δυνάμεις να αναλάβουν πολιτικές και κινηματικές πρωτοβουλίες μαζικής κλίμακας και απεύθυνσης με κέντρο τα πολιτικά επίδικα της συγκυρίας. Αυτό είναι απαραίτητο βήμα για τη δημιουργία ενός ορατού πόλου της ριζοσπαστικής αριστεράς που θέλει να είναι χρήσιμη στο κίνημα.

Συμπεράσματα και προοπτικές για την Αριστερά που έχουμε ανάγκη σήμερα

Ενωτικά-Μαζικά-Ριζοσπαστικά

Ολόκληρο
στο RProject.gr

*Η παρέμβαση του Χρήστου Σταυρακάκη εκ μέρους της ΔΕΑ

Η Αριστερά που έχουμε ανάγκη σήμερα πρέπει να είναι ενωτική, μαζική, ριζοσπαστική. Και τα τρία χαρακτηριστικά είναι απαραίτητα -και αλληλοσυνδεόμενα- εάν θέλουμε να παρέμβουμε στη συγκυρία. [...]

Οι προκλήσεις που αντιμετωπίζουμε είναι κολοσσιαίες. Ζούμε στην εποχή της πολύ-κρίσης, με το ανακάτεμα της τράπουλας των ιμπεριαλιστικών σχέσεων και συσχετισμών, της επιθετικής νεοφιλελεύθερης πολιτικής. Κυρίαρχα ζούμε σε μία εποχή οξυμένης πολεμικής προετοιμασίας. Οι κυβερνήσεις και οι κυρίαρχες τάξεις έχουν «παρασυρθεί» σε μία άνευ προηγουμένου εξοπλιστική φρενίτιδα, τα αιτήματα υπεράσπισης της ειρήνης απέναντι στην προοπτική του πολέμου πρέπει να ακουστούν παντού. Η ΕΕ με το εξοπλιστικό πρόγραμμα ReArm Europe σκοπεύει να δαπανήσει 800 δισεκατομμύρια ευρώ σε εξοπλισμούς. Την ίδια στιγμή η κυβέρνηση Μητσοτάκη προχωράει σε νέο εξοπλιστικό πρόγραμμα 24 δισεκατομμυρίων ευρώ. Η γενοκτονία στη Γάζα συνεχίζεται με την τροποιαστική στήριξη της Δύσης. Χθες, το Αμερικάνικο χτύπημα στο Ιράν απειλεί να σύρει όλο τον κόσμο σε μία γενικευμένη πολεμική σύγκρουση.

Σε αυτή τη συγκυρία δεν υπάρχει μαζική πολιτική απάντηση από τα αριστερά, τόσο διεθνώς όσο και στην Ελλάδα. Δεν είναι μόνο οι δικές μας αδυναμίες, εδώ. Δεν έχουμε εύκολα ούτε κάποιο διεθνές παράδειγμα το οποίο μπορεί να λειτουργήσει ως στήριγμα, ως αναφορά. Και αυτό που είναι βέβαιο από τη μία και πολύ πλατιά κατανοητό από την άλλη (με την έννοια της συνείδησης) είναι ότι αυτές οι προκλήσεις χρειάζονται σοβαρά πολιτικά και κοινωνικά μεγέθη που θα μπορέσουν να σηκώσουν το γάντι.

Το ερώτημα είναι πώς; Με ποιους τρόπους; Με ποια πολιτική; Με ποιες προϋποθέσεις.

Η συζήτηση για τις εμπειρίες της περιόδου 2010-2015 και η εμπειρία του ΣΥΡΙΖΑ έχει συμπεράσματα στα οποία

αξίζει να σταθούμε. Ανέφεραν πολλές και πολλοί για τη σημασία της περιόδου πριν το 2010, στις αρχές των 2000ς, όπως το Φόρουμ και το ασφαλιστικό Γιαννίση. Οι δυνάμεις που αργότερα συγκρότησαν το ΣΥΡΙΖΑ, για μία μακρά και δύσκολη περίοδο, πήραν ενωτικές πρωτοβουλίες, δούλεψαν μαζί για να οργανώσουν το Φόρουμ, με εμβληματική τη διαδήλωση στη Γένοβα. Αυτή η προσπάθεια είχε από πίσω μία κοινή πολιτική συζήτηση, την κοινή δράση και πρωτοβουλίες αλλά και σύνδεση με ένα διεθνές ρεύμα επανεμφάνισης των κινημάτων και της ριζοσπαστικής Αριστεράς διεθνώς μετά τη δεκαετία του '90.

Η εμπειρία ΣΥΡΙΖΑ έχει αφήσει και άλλη μία σημαντική παρακαταθήκη αλλά και εμπειρία, ειδικά για εμάς. Ήταν η τριβή και η «εκπαίδευση» στη μαζική πολιτική. Η προσπάθεια να κάνεις ριζοσπαστική - αντικαπιταλιστική πολιτική, χωρίς σεχταρισμούς, με την προσπάθεια να συνδεθείς με τις μάζες, με τις αγωνίες, τις προσδοκίες και τα αιτήματα ενός ολόκληρου κόσμου, που προσπαθούσε με ό,τι μέσα είχε διαθέσιμα να απαλλαγεί από την μνημονιακή βαρβαρότητα.

Αν θέλετε, αυτά τα δύο είναι στοιχεία που όχι μόνο πρέπει να κρατήσουμε αλλά μπορούμε και πρέπει να αξιοποιήσουμε σήμερα.

Πώς θα φτιάξουμε μία Αριστερά ενωτική - μαζική - γνήσια ριζοσπαστική; Και υπάρχει το έδαφος, η κοινωνική συνθήκη, η αναγκαιότητα για μία τέτοια Αριστερά ή μήπως είναι ιδεοληψία; Ισχυρίζομαστε ότι υπάρχει.

Τα τελευταία χρόνια έχει κάνει την εμφάνισή του ξανά με έμφαση ο λαϊκός παράγοντας, η λαϊκή διαθεσιμότητα, όταν το διακύβευμα είναι σοβαρό. Το αποκορύφωμα είναι οι κινητοποιήσεις για το έγκλημα των Τεμπών, είναι οι μαζικές διαδηλώσεις αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη. Αποτελούν την κορύφωση μίας αγωνιστικής διεκδικητικότητας αλλά και η συνάντηση περισσότερο και λιγότερο εμφανών διαδρομών αντίστασης, απεργιών, εργατικών διεκδικήσεων αλλά και συσσωρευμένης αγανάκτησης για μία αβίωτη καθημερινότητα. Αυτά τα «στιγμιότυπα» μαζικής κοινωνικής

δράσης (που αντίστοιχη της είχαμε να δούμε από τον προηγούμενο κύκλο αγώνα του 2010-2015) υπογραμμίζουν ότι υπάρχει το κοινωνικό έδαφος για μία μαζική αριστερή εναλλακτική από τη μία. Από την άλλη μας υπενθυμίζει ότι η μαζική κοινωνική δράση επανέρχεται στην ημερήσια διάταξη.

Μας αντιστοιχεί να γίνουμε καταλύτης για τη δημιουργία αυτής της εναλλακτικής. Κατά τη γνώμη μας, αυτή η προοπτική έχει προϋποθέσεις:

Έχει προϋποθέσεις προγραμματικές. Όταν λέμε προγραμματικές, δεν εννοούμε κάποιο κυβερνητικό πρόγραμμα ούτε ένα μεταβατικό πρόγραμμα που κάποια σφοδρά στελέχη θα διαμορφώσουν σε κλειστές πόρτες και θα αγκαλιαστεί από τον κόσμο. Χρειαζόμαστε ένα πρόγραμμα υπεράσπισης των εργατικών - λαϊκών αναγκών ενάντια στο νεοφιλελεύθερο οδοστρωτήρα και σαφούς εναντίωσης στις πολεμικές προετοιμασίες, στην εξοπλιστική φρενίτιδα και τον ιμπεριαλισμό. Θα μπορούσαμε να το συνοψίσουμε στο «οι κοινωνικές ανάγκες ενάντια στους εξοπλισμούς, την πολεμική προετοιμασία και τα κέρδη των καπιταλιστών». Ένα τέτοιο πρόγραμμα έχει τις αντίστοιχες συνέπειες και πειθαρχίες. Μια πολιτική αντι-λιτότητας, για παράδειγμα, προϋποθέτει σαφείς ιεραρχήσεις για αυξήσεις στους μισθούς και στις συντάξεις, για αύξηση των κοινωνικών δαπανών, για δημόσιο έλεγχο των τιμών, για κατάργηση του ΦΠΑ στα είδη μαζικής λαϊκής κατανάλωσης και -αναγκαστικά!- για βαρύτερη φορολόγηση στα κέρδη και στον συσσωρευμένο πλούτο. Μία πολιτική ενάντια στους εξοπλισμούς και τις πολεμικές προετοιμασίες απαιτεί σύγκρουση με όλο το εθνικό αφήγημα της στρατιωτικής θωράκισης και της σύμπνοιας με την πολεμική μηχανή του ΝΑΤΟ, χρειάζεται αμφισβήτηση κεντρικών επιλογών της αστικής τάξης.

Έχει προϋποθέσεις κοινής δράσης και ανάληψης πρωτοβουλιών στο κίνημα. Μπορεί να φαίνεται κοινοτοπία -όλοι ομνύουν στην κοινή δράση, δεν εννοούν όμως όλοι το ίδιο πράγμα. Δεν εννοούμε την κοινή παρουσία σε μία διαδήλωση. Η ενότητα στη δράση οφείλει να

είναι σχεδιασμένη και μακρόπνοη, που σημαίνει ότι δεν μπορεί να περιορίζεται στο από τα κάτω. Αλλά τη συστηματική κοινή δράση για την οικοδόμηση εργαλείων χρήσιμων για το κίνημα, χρήσιμα για τις μάχες που δίνει ο κόσμος σε μία σειρά ζητήματα (στους εργατικούς χώρους ενάντια στην εργοδοτική αυθαιρεσία, στις σχολές, στους αγώνες ενάντια στο σεξισμό και την έμφυλη καταπίεση). Οι Οργανώσεις που οργανώνουμε αυτό το διήμερο, έχουμε κάνει βήματα σε αυτή την κατεύθυνση (εργατικό, φεμινιστικό, φοιτητικό, δημοτικά σχήματα), όχι χωρίς δυσκολίες. Αλλά έχουμε κατακτήσει βήματα, τα οποία πρέπει να διαφυλάξουμε αλλά και να ενισχύσουμε.

Έχει προϋποθέσεις κοινής πολιτικής συζήτησης για τα κρίσιμα πολιτικά και ιδεολογικά ζητήματα, με το βλέμμα στραμμένο στους κοινωνικούς αγώνες. Ειδικά στη σημερινή συγκυρία, η συζήτηση για τον ιμπεριαλισμό και τον πόλεμο, για τους εξοπλισμούς και την πολεμική προετοιμασία, για τον ανταγωνισμό ελληνικού και τουρκικού κράτους, είναι απαραίτητη. Είναι και ο μόνος τρόπος κάθε φορά να διαμορφώνουμε μια κοινή αντίληψη και μια κοινή πολιτική αντιμετώπιση, κατακτώντας κάθε φορά ένα ανώτερο επίπεδο ενότητας. Αναγκαίο συστατικό αυτής της πολιτικής συζήτησης είναι η δημοκρατική συμμετοχή συντρόφων -ισών αλλά και ενός ευρύτερου δυναμικού που ψάχνει να βρει πολιτική διέξοδο.

Η σχεδιασμένη κοινή δράση σε συνδυασμό με την κοινή πολιτική συζήτηση αποτελούν κατά τη γνώμη μας αναγκαία στοιχεία μίας αναγκαίας ενιαιο-μετωπικής τακτικής σήμερα.

Έχει την προϋπόθεση, τα παραπάνω να αρθρώνονται σε μία συνεκτική αντικαπιταλιστική στρατηγική και να προσπαθεί να συσπειρώνει δυνάμεις για να κάνει μαζική πολιτική. Μπορεί να ακούγεται υπερβολικό για τις δυνάμεις μας και τα μεγέθη μας. Όμως, είναι αναγκαίο να επιμένουμε σε μία αντίληψη ριζοσπαστικής και πλατιάς - μαζικής πολιτικής παρέμβασης στη συγκυρία. Η συνεκτική αντικαπιταλιστική στρατηγική αφενός δείχνει κατεύθυνση. Αφετέρου χρειάζε-

ται και μια μεταβατική πολιτική να συνδέει τα άμεσα κοινωνικά προβλήματα με την αντικαπιταλιστική προοπτική και την αμφισβήτηση κεντρικών επιλογών του συστήματος.

Εδώ χρειάζεται προσοχή.

Από τη μία πρέπει να αποφευχθεί μια λογική ή μια ερμηνεία η οποία θεωρεί ότι πρέπει να κλίνεται ο αντικαπιταλισμός σε

όλες τις πτώσεις για να γίνει μία τακτική αντικαπιταλιστική. Η επίκληση στον αντικαπιταλισμό και τη ρήξη από μόνη της δεν μπορεί να δημιουργήσει εκείνες τις κοινωνικές συνθήκες μαζικής κινητοποίησης της εργατικής τάξης, των λαϊκών στρωμάτων, για την εμφάνιση της λαϊκής δύναμης.

Από την άλλη χρειάζεται να αποφευ-

χθούν πολιτικές – προγραμματικές ασάφειες που το μόνο που καταφέρνουν είναι να θολώνουν το πολιτικό στίγμα και να λειτουργούν αποπροσανατολιστικά. Τέτοιες επιλογές συνήθως για χάρη μιας (πραγματικής ή φανταστικής) μαζικότητας, αφαιρούν από το ριζοσπαστισμό.

Πρέπει να χαράξουμε το δικό μας δρόμο, ενάντια στο σεχταρισμό και την αυ-

τοαναφορικότητα από τη μία και απέναντι στον οπορτουνισμό και τις διάφορες εκδοχές διαχείρισης. Για να κινηθούμε ενωτικά-μαζικά-ριζοσπαστικά είναι αναγκαίο να κάνουμε και τα τρία.

Κατά τη γνώμη μας, αυτές οι προϋποθέσεις ανοίγουν τη δυνατότητα για τη συγκρότηση ενός πόλου της ριζοσπαστικής – αντικαπιταλιστικής Αριστεράς με πολιτική συνοχή και ορατότητα στην κοινωνία. Ένα πολιτικό εργαλείο πραγματικά χρήσιμο για τις πολιτικές και κοινωνικές μάχες. Ένα πολιτικό εργαλείο που να λειτουργήσει ως καταλύτης για να ξαναβγεί η ενωτική-ριζοσπαστική Αριστερά ξανά στο προσκήνιο, που θα διεκδικεί την οργανωμένη σχέση με τη λαϊκή και κοινωνική διαθεσιμότητα που κάνει ξανά την εμφάνισή της.

Οι παραπάνω προϋποθέσεις είναι απαραίτητες για την πολιτική αντιμετώπιση και των επόμενων εκλογικών αναμετρήσεων. [...]

Παρά τις δυσκολίες που αντιμετωπίζουμε, να μην υποκύψουμε στην απογοήτευση. Αλλά να κάνουμε ό,τι είναι δυνατόν για να φέρουμε αυτή την προοπτική πιο κοντά στην πραγματικότητα. [...]

Χαιρετισμός του Ισπανού συντρόφου και πρώην ευρωβουλευτή Μιγκέλ Ουρμπάν

Πρώτα απ' όλα, θα ήθελα να στείλω έναν εγκάρδιο, αλληλέγγυο και διεθνιστικό χαιρετισμό στις συντρόφισσες και τους συντρόφους αυτής της συνάντησης. Ήταν χαρά μου να αγωνιστώ, να δουλέψω και να πορευτώ μαζί σας όλα αυτά τα χρόνια που γνωριζόμαστε.

Η αλήθεια είναι πως δέκα χρόνια μετά την «άνοιξη των λαών» που ταρακούνησε την Ευρώπη, δέκα χρόνια μετά τη νίκη του ΣΥΡΙΖΑ, δέκα χρόνια μετά από εκείνο το δημοψήφισμα, από εκείνη τη λαϊκή εξέγερση ενάντια στη λιτότητα και τον αυταρχισμό στην Ευρώπη, δέκα χρόνια αφότου φώναζαν στις πλατείες «ΣΥΡΙΖΑ - Podemos - Θα νικήσουμε» τέτοιες συναντήσεις είναι απολύτως απαραίτητες. Για να μπορέσουμε να στοχαστούμε από κοινού πάνω σε ό,τι μπορούσε να γίνει και τελικά δεν έγινε. Να στοχαστούμε πάνω στις ήττες, ώστε να αντλήσουμε μαθήματα — αλλά και πάνω σε όσα έγιναν σωστά. Και θεωρώ πως έγιναν πολλά σωστά, όπως και κάποια, δυστυχώς, λανθασμένα.

Πρέπει να αντλήσουμε μαθήματα από αυτούς τους αγώνες, από αυτές τις ήττες και από τη δουλειά που κάναμε, για να μπορέσουμε να αντιμετωπίσουμε τις νέες προκλήσεις που έρχονται σε μια παγκόσμια απορρύθμιση, σε έναν κόσμο που φλέγεται και με τον πόλεμο να χτυπά την πόρτα μας.

Πιστεύω πως είναι απαραίτητο να κρατήσουμε τουλάχιστον τρία σημαντικά μαθήματα δέκα χρόνια μετά το δημοψήφισμα του ΟΧΙ:

Πρώτον, ότι ναι, ήταν εφικτό. [να αλλάξουμε τα πάντα]

Και αυτό είναι ένα θεμελιώδες στοιχείο: υπήρξε μια λαϊκή κινητοποίηση όπως δεν είχε ξαναδεί η Ευρώπη εδώ και δεκαετίες. Ο ελληνικός λαός κατά πλειοψηφία ψήφισε και κινητοποιήθηκε ενάντια στη λιτότητα, στον αυταρχισμό και στο μοντέλο της Ευρώπης των αγορών, του κεφαλαίου και του πολέμου.

Αυτό είναι κρίσιμο ζήτημα απέναντι στη ρητορική του “δεν υπάρχει εναλλακτική”. Το ΟΧΙ έδειξε ότι ναι, ήταν εφικτό — και δυστυχώς, η πολιτική ηγεσία, και πιο συγκεκριμένα η ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ, δεν στάθηκε στο ύψος των ιστορικών προκλήσεων, σε αντίθεση με τον ελληνικό λαό, που στάθηκε. Αυτό είναι πολύ σημαντικό να το κρατήσουμε.

Δεύτερον, ότι ήταν εφικτό εφόσον είχε επιλεγεί μια λογική ανυπακοής.

Δεν υπήρχε τρόπος να υπάρξει συμφωνία με την Ευρώπη της τρόικας.

Και σήμερα αποδεικνύεται αυτό, όταν ξαφνικά αναστέλλονται οι δημοσιονομικοί κανόνες για να εξοπλιστεί ξανά η Ευρώπη. Δεν υπήρχε τίποτα που να εμποδίζει να τερματιστεί η λιτότητα — ήταν θέμα συσχετισμού δυνάμεων. Και για να επιτευχθεί αυτός ο συσχετισμός, δεν αρκούσε μια διαπραγμάτευση με τους όρους που την έθεσε η ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ.

Ήταν θεμελιώδεις να προταθεί μια λογική ενεργητικής ανυπακοής, μια στρατηγική ελέγχου των κεφαλαίων, παύσης πληρωμής του χρέους ως μέσο διαπραγμάτευσης, ώστε να δημιουργηθεί ευνοϊκός συσχετι-

σμός δυνάμεων υπέρ του ελληνικού λαού.

Τρίτον. Στο πλαίσιο αυτής της ανυπακοής, χρειαζόταν όχι μόνο η εμπλοκή του ελληνικού λαού, αλλά και των υπόλοιπων λαών της Ευρώπης.

Συχνά λέγεται ότι ήταν ένας άνισος πόλεμος, Δαβίδ εναντίον Γολιάθ. Όχι: ήταν 27 Δαβίδ απέναντι σε έναν Γολιάθ. Χρειαζόταν να είχαμε καλέσει και τους υπόλοιπους Δαβίδ της Ευρώπης — τους ευρωπαϊκούς λαούς — σε μια λογική ανυπακοής.

Και εδώ επίσης απέτυχε η ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ, που δεν θέλησε να ενοχλήσει τις ευρωπαϊκές θεσμικές δυνάμεις, δεν θέλησε να εμπλέξει τους ευρωπαϊκούς λαούς στη διαδικασία διαπραγμάτευσης. Τρίτον και πιο κρίσιμο μάθημα: αυτή η Ευρώπη — ή μάλλον αυτή η Ευρωπαϊκή Ένωση — δεν είναι μεταρρυθμίσιμη.

Γι' αυτό, η λογική της ανυπακοής πρέπει να περιλαμβάνει έναν διεθνιστικό μηχανισμό ρήξης με την Ε.Ε. — μια ρήξη όχι με όρους εθνικιστικής αναδίπλωσης, αλλά με διεθνιστικούς όρους, με στόχο να ξεπεράσουμε το πλαίσιο της Ε.Ε. και να οικοδομήσουμε μια άλλη Ευρώπη. Αυτά πιστεύω πως είναι τα βασικά μαθήματα που μας αφήνει το ΟΧΙ, δέκα χρόνια μετά.

Τίποτα παραπάνω — απλώς να στείλω ξανά έναν θερμό χαιρετισμό, αγάπη και δύναμη στις συντρόφισσες και τους συντρόφους, και κουράγιο για αυτές τις τόσο αναγκαίες συναντήσεις.

Θα τα πούμε στον αγώνα για μια άλλη Ευρώπη — για έναν άλλο κόσμο, για να τον αλλάξουμε από τα θεμέλια.

Καμία ανοχή στο ρατσιστικό οπλοστάσιο κυβέρνησης-Ε.Ε.

Του Νικόλα Κολυτά

Σε μια περίοδο γεωπολιτικής έντασης, ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών και πολεμικών συρράξεων, η κυβέρνηση Μητσοτάκη επιλέγει συνειδητά να αναβαθμίσει την αντιπροσφυγική της ατζέντα. Για μια ακόμη φορά δείχνει το πιο βλοσυρό της πρόσωπο απέναντι στα θύματα της διεθνούς κρίσης, τη στιγμή που λειτουργεί ως κολαούζος των πιο αιμοσταγών καθεστώτων του πλανήτη. Το φετινό Αντιρατσιστικό Φεστιβάλ Αθήνας στέκει ως φάρος αντίστασης μπροστά στο ατέλειωτο σκοτάδι του πολέμου και του ρατσισμού, στους οποίους επενδύουν οι από πάνω με μανία.

Αντιπροσφυγικές φρεγάτες

Δεν αποτελεί κακόγουστο αστείο, αλλά μια τρομαχτική πραγματικότητα. Η ελληνική κυβέρνηση, εις βάρος της οποίας υπάρχει πληθώρα καταγγελιών και καταδικαστικών αποφάσεων γύρω από τους χειρισμούς της στο προσφυγικό, δια στόματος του ίδιου του Κυριάκου Μητσοτάκη ανακοί-

νωσε την αξιοποίηση του Πολεμικού Ναυτικού στην κατεύθυνση της αποτροπής της εισόδου νέων προσφυγικών κυμάτων από την Κρήτη. Με λίγα λόγια, η βρώμικη δουλειά του Λιμενικού μετακυλίζεται πλέον και επίσημα στις ένοπλες δυνάμεις. Δύο φρεγάτες και ένα πλοίο γενικής υποστήριξης έχουν ήδη σταλεί στη θαλάσσια περιοχή στα όρια των χωρικών υδάτων της Λιβύης, προκειμένου να περιορίσουν την αύξηση των αφίξεων στα νότια παράλια της Κρήτης και στη Γαύδο. Απ' ό,τι φαίνεται, σε μια περίοδο έντασης του милитарισμού και σπατάλης δισεκατομμυρίων σε εξοπλισμούς, η απάντηση σε κάθε ζήτημα είναι τα... όπλα. Και μάλιστα απέναντι στους πιο αδύναμους, σε αυτούς που αναζητούν μια καλύτερη ζωή προσπαθώντας να ξεφύγουν από τη φρίκη του πολέμου, της φτώχειας, των δικτατοριών και της κλιματικής κρίσης.

Οι κορώνες του Μητσοτάκη περί καταπολέμησης νέων κυκλωμάτων διακινητών, δεν είναι τίποτε άλλο πέρα από στάχτη στα μάτια. Ο πιο προνομιακός συνομιλητής του σφαγέα Νετανιάχου κρύβει το ζήτημα των νέων προσφυγικών ρευμάτων κάτω από το χαλί της εθνικής ασφάλειας. Αποπροσανατολί-

ζει την κουβέντα των αιτιών της επικείμενης προσφυγικής κρίσης, μέσα από τα κλισέ της προστασίας των συνόρων και της απώθησης των «εισβολέων». Μια κυβέρνηση που έχει αποφασίσει να δαπανήσει περίπου 25,8 δισ. ευρώ σε πολεμικούς εξοπλισμούς, αφενός δηλώνει έτοιμη για κάθε πολεμική εμπλοκή, αφετέρου είναι πρόθυμη να αξιοποιήσει τα «κανόνια» της απέναντι σε «αναλώσιμους». Και οι πρόσφυγες προς την Ευρώπη είναι πρώτοι στη λίστα. Άλλωστε ο ίδιος ο υπουργός Εξωτερικών Γ.Γεραπετρίτης, χωρίς καμία συστολή, δήλωσε ξεδιάντροπα στη συνεδρίαση των υπουργών Εξωτερικών στις Βρυξέλλες ότι «είναι ευθύνη και της Ευρωπαϊκής Ένωσης να μπορέσει να ελέγξει αυτές τις παράτυπες μεταναστευτικές ροές με οποιονδήποτε τρόπο». Αυτός ο «οποιοσδήποτε τρόπος» χρήζει διευκρίνησης είναι η αλήθεια, αν και η ενεργοποίηση του Πολεμικού Ναυτικού στην απώθηση προσφύγων, μας δίνει επαρκή δείγματα...

Εξώσεις προσφύγων

Εκτός όμως από τους πρόσφυγες που επιχειρούν να εισέλθουν στην Ελλάδα, αντιμέτωποι με τη φρίκη είναι και όσοι ήδη ζουν σε αυτήν. Με

απόφαση της ηγεσίας του υπουργείου Μετανάστευσης και Ασύλου από τις αρχές Μαΐου, οι διοικήσεις των προσφυγικών δομών οφείλουν να επισπεύσουν την απομάκρυνση όσων έχουν ολοκληρώσει τη διαδικασία ασύλου, είτε έχουν αναγνωρισθεί πρόσφυγες είτε έχει απορριφθεί η αίτησή τους. Αυτό έχει ως αποτέλεσμα πρόσφυγες τόσο στην ηπειρωτική Ελλάδα όσο και στα νησιά να ενημερώνονται ακόμη και μία μέρα νωρίτερα για την έξωσή τους, χωρίς να έχουν τη δυνατότητα ούτε καν να συγκεντρώσουν τα πράγματά τους. Ο νόμος προβλέπει την απομάκρυνση από τις δομές έναν μήνα μετά την ολοκλήρωση της διαδικασίας ασύλου. Ωστόσο, σύμφωνα με οργανώσεις που δραστηριοποιούνται στο προσφυγικό, το διάστημα αυτό συχνά δεν επαρκεί για να βγουν τα αναγκαία έγγραφα που δίνουν πρόσβαση σε εναλλακτική στέγαση, ενώ το ενταξιακό πρόγραμμα Helios+, που παρέχει επιδότηση στέγης, βρίσκεται στα αρχικά στάδια υλοποίησης και δεν είναι ακόμη διαθέσιμη η πρόσβαση σε στέγαση.

Αυτή η επιταγή της άμεσης απομάκρυνσης, ακόμη και από αυτές τις υποβαθμισμένες δομές, οδηγεί μεγάλ-

Δύο χρόνια μετά, η Πύλος συνεχίζει να

Δύο χρόνια συμπληρώνονται από το πολύνεκρο ναυάγιο της Πύλου. Από εκείνη τη ντροπιαστική νύχτα όπου περίπου 600 άνθρωποι υπολογίζεται ότι πνίγηκαν με την υπογραφή της κυβέρνησης Μητσοτάκη. Οι διασωθέντες και οι συγγενείς των θυμάτων, σε πείσμα των εμποδίων και των δυσκολιών που τους θέτει η ελληνική πολιτεία, επιμένουν να ζητούν δικαίωση. Στο πλευρό τους στέκεται πλήθος αλληλέγγυων και συλλογικών φορέων, επιχειρώντας να δώσουν ορατότητα σε ένα τραγικό έγκλημα που θάβεται συστηματικά από τα θεσμικά ΜΜΕ και το πολιτικό προσωπικό της χώρας.

Συγκάλυψη

Επί δύο σερί έτη η κυβέρνηση επιχειρεί με κάθε τρόπο να συγκαλύψει την υπόθεση. Όπως και στα Τέμπη ακολούθησε την πεπατημένη. Αρχικά δήλωσε ανήξερη, έπειτα φόρτωσε τις ευθύνες σε ανθρώπινα λάθη και τέλος έφτασε στο ανώτατο επίπεδο

κανιβαλισμού λασπολογώντας τα θύματα. Στην υπόθεση της Πύλου μάλιστα το έκανε με πολύ πιο ωμό και σκληρό τρόπο. Ίσως γιατί το προσφυγικό υποκείμενο δεν χαίρει της ίδιας αντιμετώπισης όπως κάποιος γηγενής, ίσως γιατί για την καθεστηκυία τάξη πραγμάτων δεν έχουν όλες οι ανθρώπινες ζωές την ίδια αξία. Η κυβέρνηση Μητσοτάκη από την πρώτη στιγμή έστησε μια βιομη-

χανία ψεύδους γύρω από την Πύλο. Αρχικά ισχυρίστηκε ότι οι ίδιοι οι 750 πρόσφυγες που βασανίζονταν επί μέρες στο πλοiάριο του θανάτου δεν επιθυμούσαν να διασωθούν, έπειτα επιχείρησε να στοχοποιήσει εννιά από τους επιζώντες ως διακινητές, στη συνέχεια προσπάθησε να εξαφανίσει τους μάρτυρες μη χορηγώντας τους άσυλο, ενώ δεν σταματούσε να διαψεύδει τις καταγγελίες ότι το Λι-

μενικό έδεσε το σκάφος με σκοινί, προκαλώντας τη βύθισή του.

Η βαρύτητα του εγκλήματος ανοιχτά της Πύλου, όμως, ήταν τόσο μεγάλη, που οι ελληνικές κρατικές αρχές ήταν εκτεθειμένες σε πολλά επίπεδα. Και μόνο το γεγονός ότι επί 15 ώρες δεν παρείχαν την παραμικρή βοήθεια σε ένα σαπιοκάραβο που κουβαλούσε πάνω του 750 ανθρώπους αποκαλύπτει πολλά για τη στάση των ελληνικών αρχών. Η προσπάθεια ρυμούλκησης όμως του πλοiαρίου εκτός υδάτων ελληνικής ευθύνης με αποτέλεσμα τη βύθιση του σκάφους ήταν η περίτρανη απόδειξη της εγκληματικής δραστηριότητας του ελληνικού Λιμενικού. Ήταν η κορωνίδα των πολιτικών της Ε.Ε. που έχουν μετατρέψει τη Μεσόγειο σε ένα τεράστιο υγρό νεκροταφείο. Σύμφωνα με τον Διεθνή Οργανισμό Μετανάστευσης του ΟΗΕ έχουν καταγραφεί τουλάχιστον 25.500 θάνατοι και εξαφανίσει πρόσφύγων στη Μεσόγειο από το 2014. Αυτά είναι τα αποτελέσματα της ρατσιστικής πολιτικής των κλειστών συνόρων της

26°

ΑΝΤΙΡΑΤΣΙΣΤΙΚΟ
ΦΕΣΤΙΒΑΛΜάθαμε και
διαλύσαμε όλες
τις λέξεις για να
φτιάξουμε μία:**Δικαιοσύνη**

Μαχμούτ Νταρούι -

4|5|6 ΙΟΥΛΙΟΥ
ΠΑΡΚΟ ΓΟΥΔΗ

λη μερίδα προσφύγων στην αστεγία, τη μη δυνατότητα εργασίας και εκπαίδευσης. Τους μετατρέπει σε εύκολη λεία εκμετάλλευσης κάθε επιτήδειου, ενώ ταυτόχρονα σπρώχνει -ελλείψει αδιεξόδου- πολλούς από αυτούς στην παρανομία. Την ίδια στιγμή η επίσημη πολιτεία δεν λαμβάνει υπόψιν της ένα ολοφάνερο νομικό κενό, όσον αφορά στην έξωση προσφύγων που απορρίφθηκε η αίτηση ασύλου τους, καθώς δεν έχει προνοήσει για την περίπτωση που ο πρόσφυγας είτε εφεσιβάλει την πρωτοβάθμια απόφαση είτε υποβάλει νέα αίτηση προσκομίζοντας νέα στοιχεία. Κάπως έτσι, για πρόσφυγες που η απέλαση στη χώρα προέλευσης είναι αδύνατη, αποτελεί μονόδρομο η διοικητική κράτηση και η στέρηση θεμελιωδών δικαιωμάτων. Είναι σαφές ότι η κυβέρνηση Μητσοτάκη δεν επιλέγει

τυχαία να κάνει το βίο αβίωτο για τους πρόσφυγες στην Ελλάδα. Ό,τι δεν καταφέρνουν οι φρεγάτες, το Λιμενικό και η Frontex στα σύνορα το αναλαμβάνει με τη μορφή βασανιστηρίου το υπουργείο Μετανάστευσης στις δομές και στα κρατητήρια. Κάπως έτσι επιτυγχάνεται ο στόχος του μηνύματος «πρόσφυγες ανεπιθύμητοι» που από σύνθημα της ευρωπαϊκής άκρας δεξιάς, έχει γίνει επίσημη πολιτική της Ε.Ε..

Φεστιβάλ και κίνημα

Απέναντι σε όλο αυτό τον ξενοφοβικό κατήφορο, το αντιρατσιστικό κίνημα και η Αριστερά, οφείλουν να συσπειρώσουν τις δυνάμεις τους στέλνοντας ένα ηχηρό μήνυμα αλληλεγγύης και αντίστασης. Πρώτος καλοκαιρινός κόμβος είναι αναμφισβήτητο το Αντιρατσιστικό Φεστιβάλ

Αθήνας με την πληθώρα συζητήσεων και εκδηλώσεων γύρω από τα ζητήματα των προσφύγων και όχι μόνο. Στο φετινό Φεστιβάλ είναι άρρηκτη η σύνδεση των συζητήσεων γύρω από τους πολεμικούς εξοπλισμούς με την προσφυγική κρίση. Η μία κουβέντα θρέφει την άλλη μέσα σε ένα διεθνές γεωπολιτικό περιβάλλον που θυμίζει μαρτυρική οδό. Έχει πολύ μεγάλη σημασία ο κόσμος του κινήματος και των αγώνων να στηρίξει και φέτος τόσο το κεντρικό Φεστιβάλ στην Αθήνα όσο και όλα τα μικρότερα που θα ξεδιπλωθούν σε όλη την Ελλάδα.

Μόνο έτσι μπορούμε να θέσουμε τις βάσεις για την οικοδόμηση ενός μαζικού, ενωτικού και ριζοσπαστικού αντιρατσιστικού κινήματος τη χρονιά που έρχεται. Ενός κινήματος που θα φέρνει εκ νέου στο προσκή-

νιο τα ζητήματα της προσφυγιάς και της μετανάστευσης, όχι με όρους φρεγατών και απωθήσεων, αλλά υπό το πρίσμα της αλληλεγγύης, της κατανόησης και των κοινών αγώνων. Είναι χρέος μας να βάλουμε φρένο στην ασυδοσία της κυβέρνησης Μητσοτάκη που ελλείψει σοβαρής αντιπολίτευσης κοινοβουλευτικά, νομίζει ότι μπορεί να εγκληματεί συστηματικά στο όνομά μας. Την ώρα που μαίνεται η σφαγή στη Γάζα, που φλέγεται κυριολεκτικά η Μέση Ανατολή και που οι πολεμικές βιομηχανίες ζεσταίνουν τις μηχανές τους, η απάντηση η δική μας πρέπει να είναι πάντα με το πλευρό των αδύναμων, των λεηλατημένων, των κυνηγημένων. Να το φωνάξουμε δυνατά: Καμία ανοχή στο ρατσιστικό οπλοστάσιο κυβέρνησης-Ε.Ε..

στοιχειώνει την κυβέρνηση

Ευρώπης Φρούριο, των pushbacks και των εμβολισμών των βαρκών. Δυστυχώς κανένα ΜΜΕ δεν μιλά για αυτό το μαζικό και συνεχές έγκλημα.

Αγώνας

Μιλούν όμως το πείσμα και οι αγώνες των επιζώντων και του αλληλέγγυου κινήματος. Υπό την πίεση των κινητοποιήσεων και της όσο το δυνατόν ευρύτερης δημοσιοποίησης των στοιχείων της υπόθεσης, στις 23.05 ασκήθηκε ποινική δίωξη για κακουργήματα σε βάρος 17 μελών του Λιμενικού Σώματος, συμπεριλαμβανομένων ανώτερων αξιωματικών της ηγεσίας του. Οι κατηγορίες αφορούν, μεταξύ άλλων, την πρόκληση ναυαγίου, τις επικίνδυνες παρεμβάσεις στη συγκοινωνία πλοίων με θανατηφόρο αποτέλεσμα, καθώς και την παράλειψη προσφοράς βοήθειας και έκθεση άλλων προσώπων σε κίνδυνο. Κομβικό στην έκβαση της υπόθεσης υπήρξε και το πόρισμα του Συνηγόρου του Πολίτη, το οποίο επικύρωσε, κατόπιν ενδελεχούς, εμπεριστατωμένης και δε-

Το ναυάγιο της Πύλου, δύο χρόνια μετά, στέκει μπροστά στην κυβέρνηση σαν ένα μεγάλο αγκάθι στο δρόμο της. Το αίτημα των επιζώντων και των οικογενειών των θυμάτων για δικαίωση, έρχεται αυτομάτως σε σύγκρουση με το αφήγημα Μητσοτάκη.

σμευτικής έρευνας, το γεγονός ότι δεν υπήρξε επιχείρηση διάσωσης, παρά μόνο μετά τη βύθιση, αποκάλυπτοντας τις ξεκάθαρες ποινικές ευθύνες των επιτελικών στελεχών του Λιμενικού. Έτσι, με λίγα λόγια αποδομήθηκε πλήρως το κυβερνητικό αφήγημα περί μη ευθύνης των ελληνικών αρχών, και φάνηκε για ακόμη μια φορά η ροπή της κυβέρνησης στο ψέμα και τη συγκάλυψη.

Όμως τι μπορεί να πει κανείς, όταν με τον παραιτηθέντα πλέον Βορίδη ως Υπουργό Μεταναστευτικής Πολιτικής και Ασύλου και τον Κικίλια Υπουργό Ναυτιλίας, η κυβέρνηση διόρισε τον Τρύφωνα Κοντιζά ως αρχηγό του Λιμενικού Σώματος; Δηλαδή τον αξιωματικό του οποίου την παραπομπή στο Ναυτοδικείο, μαζί με άλλους αξιωματικούς, ζήτησε με το προαναφερθέν πόρισμά του ο Συνήγορος του Πολίτη για ενέργειες και παραλείψεις στο ναυάγιο της Πύλου. Εδώ δεν μιλάμε καν για συγκάλυψη ευθυνών, αλλά για επιβράβευση της εγκληματικής δραστηριότητας. Βέβαια, όπως τυχαίως το συγκεκριμένο στέλεχος του Λιμενικού ανήκει στους τέσσερις ανώτερους αξιωματικούς που τελικώς δεν παραπέμφθηκαν σε δίκη, παρότι βρίσκονταν τις κρίσιμες ώρες πριν από το ναυάγιο στο Ενιαίο Συντονιστικό Κέντρο Έρευνας και Διάσωσης και συμμετείχαν στις συσκέψεις και στις αποφάσεις. Αυτός είναι και ο λόγος που με προσφυγή στο Αναθεωρητικό Δικαστήριο οι δικηγόροι των επιζώντων και των συγγενών

των θυμάτων του πολύνεκρου ναυαγίου της Πύλου, ζητούν να ασκηθεί ποινική δίωξη και κατά αυτών των τεσσάρων ανώτερων αξιωματικών του Λιμενικού.

Η κυβέρνηση Μητσοτάκη έχει τα χέρια της βαμμένα με αίμα. Πλέον οι εγκληματικές ευθύνες της δεν κρύβονται. Οι επιλογές ακροδεξιών στελεχών σε επιτελικές θέσεις και η αξιοποίηση του Πολεμικού Ναυτικού στη φύλαξη των συνόρων αποδεικνύουν περίτρανα την ακόμη πιο επικίνδυνη στροφή που επιχειρεί. Το ναυάγιο της Πύλου, δύο χρόνια μετά, στέκει μπροστά της σαν ένα μεγάλο αγκάθι στο δρόμο της. Το αίτημα των επιζώντων και των οικογενειών των θυμάτων για δικαίωση, έρχεται αυτομάτως σε σύγκρουση με το αφήγημα Μητσοτάκη. Και αυτός είναι και ο λόγος που τα ελεγχόμενα ΜΜΕ επιχειρούν να το υποβαθμίσουν. Όσο όμως υπάρχει ένα ισχυρό και μαχητικό κίνημα αλληλεγγύης τόσο η φωνή τους δε θα σιγήσει ποτέ. Τόσο η δικαίωση θα έρχεται ένα βήμα πιο κοντά.

Βούτυρο, όχι κανόνια!

Μπροστά στην επιστροφή του «πνεύματος 1914»

Του Αντώνη Νταβανέλου*

Ο κόσμος, όπως τον ξέραμε, έχει αλλάξει. Η κρίση του 2007-08 έφερε στην επιφάνεια τα στρατηγικά προβλήματα του παγκόσμιου καπιταλισμού, και 15 χρόνια μετά όχι μόνο παραμένει αδύνατη η επιστροφή του συστήματος σε ένα νέο «φωτεινό κύκλο», αλλά πληθαίνουν οι προειδοποιήσεις για νέα σημαντικά «κρυσιακά επεισόδια» ανάλογης ή μεγαλύτερης επικινδυνότητας με εκείνα του 2007-08.

Η νεοφιλελεύθερη καπιταλιστική παγκοσμιοποίηση έχει στομώσει. Η διαπίστωση αφορά κυρίως τις ρυθμίσεις και τους «κανόνες» της παγκοσμιοποίησης. Γιατί ο νεοφιλελευθερισμός παραμένει η ισχυρή επιλογή (και μια απολύτως πλειοψηφική επιλογή στο εσωτερικό των κυρίαρχων τάξεων...) σε όλους τους πόλους των ανταγωνισμών. Τόσο στις ΗΠΑ του «προτεξιοιστή»-ακροδεξιού Τραμπ, προφανώς σε όλες τις χώρες-μέλη της ΕΕ, αλλά και στην Κίνα, τη Ρωσία, την Ινδία, τη Βραζιλία κ.ο.κ.

Σε αυτό το τοπίο, η συνέχεια του πολέμου στην Ουκρανία, η γενοκτονική επίθεση του Ισραήλ στους Παλαιστίνιους και -κυρίως- η κοινή επίθεση του Ισραήλ και των ΗΠΑ στο Ιράν, έχουν σημαδέψει μια καινούργια συγκυρία.

Η συντονισμένη χορογραφία κινήσεων που χρησιμοποιήθηκε ως αφορμή για την «αποκλιμάκωση» (πόσο προσωρινή, θα το δούμε...) της επίθεσης στο Ιράν, αφήνει τα περιθώρια σε πολλές πλευρές να ισχυριστούν μια κάποια «νίκη», κυρίως για εσωτερική κατανάλωση.

Όμως δεν υπάρχουν περιθώρια για παρεξηγήσεις. Ο Τραμπ επέλεξε να παρουσιάσει με θεατρικό τρόπο σε όλους την αναμφισβήτητη πραγματικότητα ότι ο αμερικανικός ιμπεριαλισμός διατηρεί (τουλάχιστον για την ώρα, αλλά αυτή η «ώρα» περιλαμβάνει όλη την τρέχουσα συγκυρία...) την πολεμική πρωτοκαθεδρία. Το μήνυμα έλεγε ότι τα F35, τα βομβαρδιστικά Stealth και οι καταστρεπτικές τεχνολογίες που θα συνοδεύουν, παραμένουν ένα βήμα μπροστά από κάθε ανταγωνιστή. Έλεγε επίσης ότι οι πυρηνικές εγκαταστάσεις και οι οχυρωμένες αποθήκες πυρηνικών όπλων δεν είναι ασφαλείς και απρόσιτες

σε καμιά γωνιά του πλανήτη.

Η «άψογη στάση» της Ρωσίας και της Κίνας βεβαιώνουν ότι το μήνυμα παρελήφθη. Το ρωσικό υπουργείο Εξωτερικών έσπευσε να διευκρινίσει ότι η διμερής συμφωνία «στρατηγικής συνεργασίας» Ρωσίας-Ιράν δεν περιλαμβάνει την υποχρέωση... στρατιωτικής βοήθειας. Την ώρα που βομβαρδιζόταν η Τεχεράνη, η Κίνα υπογράμμιζε την επιλογή της να περιοριστούν οι ανταγωνισμοί στο πεδίο της οικονομίας.

Ασφαλώς, η εικόνα αυτή δεν είναι μονοδιάστατη. Η απόδειξη ότι το σιδηρόδρομο κράτος του Ισραήλ δεν είναι αλώβητο, έχει σημασία για το μέλλον όλων των εξελίξεων στη Μέση Ανατολή. Επίσης ο Τραμπ, παρά την «άνεση» που του έδιναν οι επιτυχημένοι αλλά εξ αποστάσεως βομβαρδισμοί, παρέμενε εγκλωβισμένος μέσα στα όρια του πολιτικού προβλήματος για την επιβολή λύσης σε μια μεγάλη κρίση: οι ΗΠΑ δεν διέθεταν και δεν διαθέτουν μια «εσωτερική» εναλλακτική απέναντι στο καθεστώς του Ιράν, ενώ η πολεμική λύση του πολιτικού προβλήματος προϋπέθετε την πολύ πιο επικίνδυνη επιλογή της άμεσης χερσαίας αποστολής στρατού σε μια χώρα με μεγάλο, νεανικό κι ετοιμοπόλεμο πληθυσμό. Γι' αυτό άλλωστε επιλέχθηκε η θεαματική και προσωρινή «αποκλιμάκωση» δια της εκχειρίας.

Το ερώτημα που αναδεικνύεται είναι: Γιατί όλοι μεγάλοι «παίκτες» του διεθνούς ανταγωνισμού βάζουν μπροστά τα όπλα; Και η απάντηση συνδέεται με την εκτίμηση ότι το διάδοχο σχήμα στην ετοιμόρροπη νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση δεν θα είναι μια ειρηνική μετάβαση σε έναν κάποιο πιο δίκαιο πολύ-πολικό κόσμο, αλλά η λυσσαλέα και ανεξέλεγκτη σύγκρουση για κάθε «μερίδιο» επιρροής και ευκαιριών. Αυτό που ήδη έχει συμβεί γύρω μας είναι το πέρασμα στην «ένοπλη παγκοσμιοποίηση»: όπου κάθε ιμπεριαλιστική δύναμη που διαθέτει σοβαρή πολεμική ισχύ, επαναδιατυπώνει το τι θεωρεί ως «ζωτικό χώρο» (τοπικά, περιφερειακά, παγκόσμια) και παρουσιάζει τις πολεμικές δυνατότητές της να τον καθορίσει.

Ο κόσμος γίνεται ένας πολύ πιο επικίνδυνος τόπος. Δεν είναι καθόλου δεδομένο ότι κάθε μελλοντική κρίση θα είναι εφικτό να «αποκλιμακωθεί» τεχνητά, και τελικά να ελεγχθεί. Δεν είναι πλέον δεδομένο ότι τα «μπλοκ» της προηγούμενης εποχής διατηρούν

τη συνοχή τους και μπορούν -έστω δια των εκβιασμών- να παίζουν έναν κάποιο σταθεροποιητικό ρόλο.

Το άνοιγμα των πρώτων δημόσιων συζητήσεων για την πιθανότητα ενός «βελούδινου διαζυγίου» μεταξύ ΗΠΑ και ΕΕ, ή η ακραία όξυνση των σχέσεων μεταξύ Κίνας-Ινδίας που κάποτε πρωτοστατούσαν στην εικόνα «ενότητας» των BRICS, είναι μερικά μόνο από τα παραδείγματα που λίγα χρόνια πριν θα έμοιαζαν αδιανόητα.

Το σύνολο αυτής της επικίνδυνης εξέλιξης ονομάστηκε από πολλούς «επιστροφή του πνεύματος 1914». Και κανείς δεν δικαιούται να ξεχνά ότι αυτό που ακολούθησε την τότε στροφή στην «ένοπλη παγκοσμιοποίηση» ήταν γενικευμένη ανθρωποσφαγή δύο παγκοσμίων πολέμων.

Ευρωμilitarισμός

Σε αυτό το πλαίσιο, οι αποφάσεις της Συνόδου του NATO στη Χάγη αποτελούν μια πολεμοχαρή στροφή, που πρέπει να αντιμετωπιστεί σαν επικίνδυνη πρόκληση.

Οι χώρες-μέλη της ΕΕ αποφάσισαν να αυξήσουν τις πολεμικές (και όχι «αμυντικές...») δαπάνες τους στο επίπεδο του 5% του ΑΕΠ κάθε χώρας. Πρόκειται για τη μεγαλύτερη αύξηση των πολεμικών δαπανών στην ιστορία του NATO. Αν συνυπολογιστεί το εξαιρετικά ψηλό πεδίο αναφοράς αυτής της απόφασης -γιατί οι χώρες-μέλη του NATO διαθέτουν το 47% του παγκόσμιου πλούτου και ξοδεύουν ήδη πάνω από το 60% των παγκόσμιων πολεμικών δαπανών- γίνεται κατανοητό ότι το άθροισμα των πόρων που με αυτήν την απόφαση θα στραφούν προς την «πολεμική οικονομία» θα είναι κυριολεκτικά κολοσσιαίο.

Η απόφαση είναι τόσο σημαντική που στον ευρωπαϊκό Τύπο διατυπώθηκαν κάποιες εκτιμήσεις ότι αυτή δεν είναι ειλικρινής, ότι δεν θα υλοποιηθεί στην πράξη, ότι επρόκειτο κυρίως για ένα θεατρικό «καλόπιασμα» της μεγαλομανίας του Τραμπ. Αυτό το τελευταίο στοιχείο ενισχύθηκε και από τη γλοιώδη στάση του Ρούτε που αποκάλυψε τον Τραμπ «μπαμπάκα» των συμμάχων του, αναγνωρίζοντας ότι οι ΗΠΑ υπαγόρευαν τους όρους στις ευρωγεσιές. Όμως αυτές οι παρηγορητικές εκτιμήσεις είναι απολύτως άστοχες. Γιατί η στροφή των ευρωγεσιών προς την αύξηση των πολεμικών δαπανών έχει αρχίσει από καιρό, πριν ακόμα από τη ρωσική εισβολή στην Ουκρα-

νία το 2022. Γιατί η Έκθεση Ντράγκι, πριν από τις αποφάσεις του NATO στη Χάγη, έθετε ήδη το στόχο της δραστηκής αύξησης των πολεμικών δαπανών και τη γενικότερη στροφή στην πολεμική οικονομία σαν αναγκαία προϋπόθεση για πρωταγωνιστικό ρόλο της ΕΕ στις επερχόμενες εξελίξεις στο διεθνή ανταγωνισμό. Γιατί, επίσης, οι αποφάσεις στη Χάγη αλλά και οι «ανεξάρτητες» αποφάσεις της Κομισιόν και των μεγάλων ευρωπαϊκών κυβερνήσεων δρομολογούν μέτρα σε «πολιτικό» και άμεσο χρόνο: μέχρι το 2030 οι ευρωπαϊκές κυβερνήσεις θα διαθέσουν για την πολεμική «στροφή» τους πάνω από 4,3 τρις. ευρώ!

Και η στροφή αυτή περιλαμβάνει και άλλα πολιτικά μέτρα, πέρα από τους εξοπλισμούς. Ο Γερμανός καγκελάριος Μερτς υπογράμμισε ότι μέχρι το 2030 η Γερμανία θα διαθέτει τον ισχυρότερο στρατό στο ευρωπαϊκό έδαφος και έβαλε τέλος στις αντιπυρηνικές «ευαισθησίες» των προηγούμενων χρόνων, προειδοποιώντας ότι ο πυρηνικός εξοπλισμός του γερμανικού στρατού είναι ζήτημα μικρού χρόνου. Μαζί με το γαλλικό στρατό που διαθέτει υπολογίσιμη πυρηνική δύναμη, την επαναπροσέγγιση με τη Βρετανία και την ανάδυση νέων υπολογίσιμων στρατιωτικών δυνάμεων όπως η Πολωνία, ο ευρωπαϊκός στρατιωτικός βραχίονας είναι κάθε άλλο παρά «χάρτινος τίγρης». Το εάν και κατά πόσο θα συνεχίσει να συντονίζεται ομαλά με τις ΗΠΑ του Τραμπ στα πλαίσια του NATO, ή σταδιακά θα αρχίσει να προβάλλει αυτόνομους σχεδιασμούς (πχ με άξονα την αντιμετώπιση της ουκρανικής κρίσης) είναι πλέον ερώτημα ανοιχτό στις εξελίξεις της συγκυρίας.

Κανόνια ή βούτυρο;

Εκεί που δεν πρέπει να υπάρχει καμιά αμφιβολία είναι η ανάγκη να απαντηθούν οι αποφάσεις για το ReArmEurope από τους εργαζόμενους και τις λαϊκές μάζες με τον πιο αποφασιστικό, συνεκτικό και σκληρό τρόπο.

Γιατί οι εξοπλισμοί και η γενικότερη στροφή στην «πολεμική οικονομία» θα πληρωθούν τελικά από δραματικές περικοπές στο κοινωνικό κράτος, τα εργατικά και κοινωνικά δικαιώματα. Ο υπουργός Υγείας του Μακρόν δεν μάζωσε τα λόγια του: ερωτηθείς, πριν από τη Σύνοδο του NATO στη Χάγη σχετικά με τις συνέπειες της αύξησης των

πολεμικών δαπανών στο 5%, δήλωσε ασύστολα ότι το σημερινό επίπεδο περίθαλψης στη Γαλλία δεν θα είναι πλέον εφικτό. Και το ίδιο θα συμβεί στην εκπαίδευση, στην κατοικία, στους μισθούς και στις συντάξεις. Οι αποφάσεις του NATO και του ReArmEurope ισοδυναμούν με την κήρυξη μιας νέας «μνημονιακής» επίθεσης του κεφαλαίου και των κυβερνήσεων του σε ευρωπαϊκή κλίμακα.

Τα κακά νέα για τους εργαζόμενους και τις λαϊκές μάζες συνδυάζονται, ως συνήθως, με καλά νέα για τους καπιταλιστές και κυρίως τους μεγάλους Ομίλους που κυριαρχούν στην πολεμική βιομηχανία αλλά και όλα τα «ειρηνικά» παρακλάδια της, όπως τα πυρηνικά ως παραγωγή ενέργειας, οι αερομεταφορές, οι τηλεπικοινωνίες, τα ηλεκτρονικά, τα βιοχημικά, οι «βαριές» κατασκευές κ.ά.

Αν υπολογίσει κανείς ακόμα και μόνο τα 800 δισ. ευρώ του άμεσου προγράμματος ReArm Europe (που στην πραγματικότητα συνοδεύονται από πολλά άλλα προγράμματα και πολιτικές, που εκτοξεύουν τον τελικό προϋπολογισμό πολύ υψηλότερα...) θα κατανοήσει το πόσο σημαντικό είναι το «λαδάκι» που προορίζεται για τους βαρύνοντες της πολεμικής, αλλά και γενικότερα της βαριάς βιομηχανίας.

Οι ευρωηγεσίες ισχυρίζονται ότι η στροφή στην πολεμική οικονομία είναι αναγκαία ως αμυντική στην προοπτική στην προοπτική της αντιπαράθεσης με την Ρωσία και –τελικά– την Κίνα. Ο ισχυρισμός δεν έχει βάση. Στην κατάταξη των 100 μεγαλύτερων πολεμικών βιομηχανιών στον κόσμο, το «μερίδιο» της ΕΕ είναι ασφαλώς μικρότερο από εκείνο των ΗΠΑ, αλλά ευθέως συγκρίσιμο με εκείνο της Κίνας, και σαφές υπέρτερο από εκείνο της Ρωσίας. Αυτή την ήδη ισχυρή βάση, οι ευρωηγεσίες θέλουν να ενισχύσουν με θηριώδεις επιχορηγήσεις, αποσκοπώντας σε μεγέθυνση του ρόλου της ΕΕ σε όλες τις συγκρίσεις που λειτουργούν ως γεωπολιτικό «πλεονέκτημα».

Ένας πρόσθετος λόγος είναι η μάχη της τεχνολογίας. Είναι γνωστό ότι στον

τομέα των όπλων δοκιμάζονται οι πιο προωθημένες τεχνολογικές καινοτομίες που, αργά ή γρήγορα, προορίζονται να επεκταθούν στο σύνολο της παραγωγικής «ικανότητας» κάθε μπλοκ.

Για τον ελληνικό καπιταλισμό αυτό είναι ένα κρίσιμο σημείο. Η συμμετοχή μιας «παραδοσιακής» Α.Ε., ή μιας «δυναμικής» start-up, στο παραγωγικό πρόγραμμα κάποιου γίγαντα όπως η Naval ή η Rheinmetall κλπ, αποτελεί άλμα ως προς τις τεχνολογικές και παραγωγικές δυνατότητες, αλλά και ως προς τις δυνατότητες κερδοφορίας. Και στα τελευταία χρόνια αυτές οι δραστηριότητες έχουν πολλαπλασιαστεί, αλλάζοντας τον «χάρτη» αλλά και τους συσχετισμούς μέσα στη εγχώρια κυρίαρχη τάξη.

Η ενίσχυση των βαρώνων της πολεμικής βιομηχανίας έχει πολλές και διαφορετικές συνέπειες. Ήδη οι εκπρόσωποι των μεγάλων ευρωπαϊκών πολεμικών βιομηχανιών απαιτούν από την Κομισιόν την κατάργηση κάθε «γραφειοκρατικού» ελέγχου στη δράση τους, την πλήρη ελαστικοποίηση των εργασιακών σχέσεων στον κλάδο των όπλων, γενναιοδωρες ασφαλιστικές και φορολογικές ελαφρύνσεις, ακόμα και την ανάθεση του συντονισμού σε ευρωπαϊκή κλίμακα του ReArm Eu σε εκπροσώπους των μεγάλων Α.Ε. των όπλων.

Δημοκρατία

Όμως η απειλή δεν περιορίζεται στο οικονομικό πεδίο. Οι άνθρωποι του Στάρμερ στη Βρετανία, υποστηρίζοντας τη милитарιστική στροφή την παρομοιάζουν με μια γενικότερη επιστροφή στην «εποχή του Σιδήρου». Οι άνθρωποι του Μερτς στη Γερμανία που οργανώνουν την επιστροφή προς τον «ισχυρότερο στρατό στην Ευρώπη», μιλούν ήδη περιφρονητικά για τη νεολαία που έζησε δεκαετίες «τρυφηλότητας» και τώρα δυσανασχετεί γιατί θα πειστεί «να ζήσει σαν τους ήρωες-πατέρες». Αυτή η ενίσχυση του «πνεύματος του στρατώνα» στοχεύει όλα τα πολιτικά και κοινωνικά δικαιώματα και ελευθερίες. Συνδέεται άμεσα με την

ενίσχυση του ρατσισμού και του σεξισμού σε όλες τις χώρες-μέλη της ΕΕ και τροφοδοτεί την άνοδο της ακροδεξιάς που οι κυβερνήσεις που υπέγραψαν το ReArmEurope με ακραία υποκρισία ισχυρίζονται ότι προσπαθούν να περιορίσουν.

Οι συνέπειες θα φτάσουν αναπόφευκτα και στο κεντρικό πολιτικό πεδίο. Η ενίσχυση του милитарισμού συνδέεται με πολλά νήματα με την άμεση ενίσχυση των φιλομилитарιστικών επιχειρηματικών και πολιτικών δικτύων που αποκτούν όλο και μεγαλύτερο βάρος στις αποφάσεις και στη διαμόρφωση των προοπτικών.

Το σύνολο αυτών των απειλών κάνει επιτακτική μέσα στην Αριστερά και τα κοινωνικά κινήματα την επιστροφή στον ατόφιο αντιμилитарισμό της εποχής της Ρόζας Λούξεμπουργκ και του Καρλ Λίμπκνεχτ, στο σύνολο των ιδεών που άνθισαν έκτοτε ξανά και ξανά σε κάθε άνοδο του κινήματος, χτίζοντας μια «ταυτοτική» αντίθεση απέναντι στους οπαδούς του милитарισμού. Αποτελεί ακραία δημαγωγία ο ισχυρισμός ότι «όποιος επιθυμεί την ειρήνη, οφείλει να εργάζεται για πόλεμο». Η αλήθεια είναι ακριβώς η αντίστροφη: εκείνοι που προετοιμάζονται για τον πόλεμο και κερδίζουν από αυτές τις προετοιμασίες, είναι ακριβώς αυτοί διαμορφώνουν τον ταχύτερο δρόμο προς τις πραγματικές πολεμικές αναμετρήσεις.

Είναι πραγματικό θλιβερό το θέαμα των ευρωπαϊκών κυβερνήσεων που –με την εξαίρεση της Ισπανίας του Σάντσεθ– έσπευσαν να ευθυγραμμιστούν με το κάλεσμα για την απόλυτη προτεραιότητα των εξοπλισμών. Και είναι πιο θλιβερό η ευθυγράμμιση μιας κάποιας «αριστεράς» –της σοσιαλδημοκρατίας κι ενός τμήματος της ευρωαριστεράς– που δηλώνει ότι υιοθετεί τις επιλογές του ReArmEurope, αλλά υποσχεται ότι γνωρίζει κάποιον τρόπο για να τις προωθήσει χωρίς αρνητικές συνέπειες για τους εργαζόμενους, τα δικαιώματα και τις κατακτήσεις τους. Πρόκειται για αδιότακτους απατεώνες.

Ποια αντιπολίτευση;

Αυτά δεν σημαίνουν ότι οι αποφάσεις της στροφής προς την πολεμική οικονομία θα περάσουν εύκολα.

Η μαζικοποίηση των κινητοποιήσεων αντίστασης στον Τραμπ στο εσωτερικό των ΗΠΑ είναι από τις πιο ευχάριστες και ελπιδοφόρες ειδήσεις της εποχής.

Το ανάλογο κύμα στην Ευρώπη θα έχει ιδιαίτερη σημασία. Εκατοντάδες κοινωνικές οργανώσεις δείχνουν να αρχίζουν να αντιδρούν, παίρνοντας αποφάσεις που καταδικάζουν το ReArmEurope. Στην Ιταλία υπήρξε το πρώτο βήμα κλιμάκωσης, με το πέρας της αντίθεσης στο δρόμο, με την οργάνωση των πρώτων μαζικών διαδηλώσεων ενάντια στην απόφαση για εξοπλισμούς. Αυτή η κατεύθυνση πρέπει να γίνει υπόδειγμα για όλους μας.

Στις συγκεκριμένες συνθήκες το κίνημα αντίστασης στο εσωτερικό των δυτικών ιμπεριαλιστικών δυνάμεων αποκτά ιστορική σημασία. Αυτό δεν σημαίνει υποτίμηση των κινήματων στις άλλες περιοχές του κόσμου. Το αντίθετο: ο ηρωικός αγώνας των Παλαιστινίων έχει γίνει σύμβολο, αλλά και «μοχλός» ανασύνταξης του κινήματος στο κέντρο της Δύσης.

Πριν από 50 χρόνια, η συγχρονισμένη δράση των Βιετκόγκ στις ζούγκλες της Νοτιοανατολικής Ασίας και των διαδηλωτών στις ΗΠΑ και την Ευρώπη, οδήγησε τον αμερικανικό ιμπεριαλισμό και την ευρύτερη «Δύση» στην ιστορική ήττα στο Βιετνάμ. Ένα ανάλογο καθήκον προκύπτει σήμερα μπροστά μας. Ενώνοντας τις εργατικές, νεολαϊστικές, αντιρατσιστικές, αντισεξιστικές δράσεις ενάντια στην επιστροφή στο «πνεύμα του στρατώνα», να αντιμετωπίσουμε αποτελεσματικά τις αποφάσεις του NATO και των ευρωηγεσιών προς τους εξοπλισμούς και τον πόλεμο.

* Κείμενο στηριγμένο στην τοποθέτηση στην εκδήλωση του 26ου Αντιρατσιστικού Φεστιβάλ Αθήνας, «Η απάντηση των κινήματων στην κούρσα των εξοπλισμών και την πολεμική οικονομία».

«ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΚΑΤΑΠΙΕΣΜΕΝΟΥΣ ΠΟΥ

ΔΕΝ ΕΜΠΙΘΕΣ ΝΑ ΑΚΟΥΣ»

* σύγχος των
Nationalistas

Επιμέλεια: Νικόλαος Κοϊντάς

Σε αυτή τη χώρα οι ζωές κάποιων ανθρώπων μάλλον έχουν μικρότερη αξία από τις ζωές κάποιων άλλων. Η δικαστική απόφαση στη δίκη της δολοφονίας του ανήλικου

Ρομά, Κώστα Φραγκούλη, επιβεβαίωσε για ακόμη μια φορά την εκθρόνιση του αστικού κράτους απέναντι σε συγκεκριμένες κοινωνικές κατηγορίες. Ο αστυνομικός που σκότωσε με σφαίρα στο κεφάλι τον ανήλικο καταδικάστηκε μόνο σε φυλάκιση 3 ετών, με ζετή αναστολή. Το Δικαστήριο αποφάσισε να μεταβάλει την κατηγορία από κακούργημα σε πλημμέλημα και συγκεκριμένα από ανθρωποκτονία με ενδεχόμενο δόλο σε ανθρωποκτονία που τελέστηκε καθ' υπέρβαση της νόμιμης άμυνας, από αμέλεια. Τη μεταβολή της κατηγορίας από κακούργημα σε πλημμέλημα είχε ζητήσει προηγουμένως και η εισαγγελία της έδρας. Εν ολίγοις, ένας αστυνομικός που καταδί-

ωξε έναν ανήλικο επειδή δεν πλήρωσε 20 ευρώ για βενζίνη και τελικά γάζωσε το αυτοκίνητό του στις σφαίρες επιφέροντας το θάνατό του, δεν δικάστηκε καν για κακούργημα και θα κυκλοφορεί ελεύθερος. Θα είχε ενδιαφέρον να σκεφτούμε ποια θα ήταν η αντίδραση της δικαιοσύνης και των ΜΜΕ αν στη θέση του θύματος δεν ήταν ένα παιδί από την κοινότητα των Ρομά. Μετά την ανακοίνωση της απόφασης συγγενείς και φίλοι του θύματος εξέφρασαν τη δυσαρέσκειά τους για την ετυμηγορία, ενώ διά των συνηγόρων του, ο πατέρας του Κώστα Φραγκούλη ζήτησε από το δικαστήριο να τού αποδοθούν τα ρούχα που φορούσε ο γιος του κατά την επίδικη καταδίωξη που είχαν κατασχεθεί ενόψει της προανάκρισης.

Οι καταγγελίες για εγκληματική δραστηριότητα του ελληνικού Λιμενικού στα σύνορα καλά κρατούν. Σύμφωνα με ανάρτηση της σελίδας της τουρκικής ακτοφυλακής που αναπαράγει η σελίδα της ΜΚΟ Aegean Boat Report, Έλληνες λιμενικοί επαναπροώθησαν δύο μικρούς Αφγανούς πρόσφυγες, ηλικίας μόλις 12 και 13 ετών, αφήνοντάς τους να πλεύουν για ώρες και χωρίς ρούχα μέσα σε μια ακυβέρνητη φουσκωτή σχεδία τύπου λάιφραφτ. Το συγκεκριμένο περιστατικό με τα δύο αγόρια τοποθετείται γεωγραφικά έξω από το Αϊβαλί της Τουρκίας και χρονικά στις 6 Ιουνίου, ενώ το συμβάν καταγράφηκε ως διάσωση από το λιμενικό της Τουρκίας στις 3.40 π.μ. εκείνης της ημέρας. Ακόμη δεν έχει γίνει σαφής ο λόγος έλλειψης ρούχων των ανηλίκων. Αν δηλαδή οφείλεται σε εσκεμμένη ενέργεια των δραστών αυτής της παρανομίας ή σε άλλους λόγους, όπως π.χ. η πολύωρη παραμονή στη λέμβο, που τους υποχρέωσε να τα αφαιρέσουν λόγω της ζέσης. Πρόκειται, λοιπόν, για ένα ακόμη ξεκάθαρο περιστατικό επαναπροώθησης. Όπως χαρακτηριστικά ανέφερε μέλος της ΜΚΟ για το συμβάν «Όταν νομίζεις ότι τα έχεις δει όλα, κάτι έρχεται και απλά σου παίρνει το μυαλό, χρειάζεται ένα ιδιαίτερο είδος διεστραμμένου, άρρωστου μυαλού για να κάνει κάτι τέτοιο σε οποιονδήποτε, και ειδικά σε παιδιά. Η κατάσταση στο Αιγαίο πέλαγος έχει φτάσει σε σημείο που δεν υπάρχει όριο στο τι είναι ικανή να κάνει η ελληνική ακτοφυλακή. Έχω δει πολλές σκληρές και απάνθρωπες συμπεριφορές από τις ελληνικές αρχές όλα αυτά τα χρόνια, αλλά αυτό είναι ένα νέο χαμηλό».

Μέλη της ΛΟΑΤΚΙΑ+ Κοινότητας στη Θεσσαλονίκη κατήγγειλαν ομοφοβικό ξυλοδαρμό-ενέδρα, και μάλιστα μετά από καταναγκασμό του θύματος να πλησιάσει τους δράστες μέσω απάτης. Σύμφωνα με το anmag.gr, η καταγγελία κάνει λόγο για μια ομάδα ατόμων στη Θεσσαλονίκη που σκοπό έχουν να παραπλανήσουν τα θύματά τους προκειμένου να τους επιτεθούν. Ο τρόπος δράσης είναι ο εξής: Ένα από τα άτομα αυτής της ομάδας συνδέεται κάθε φορά σε μια εφαρμογή γνωριμιών ΛΟΑΤΚΙΑ+ ανθρώπων, με ψευδή στοιχεία, συνάπτει γνωριμία με το εκάστοτε επόμενο θύμα, κερδίζει την εμπιστοσύνη του, του κλείνει ραντεβού σε κάποιο σημείο της πόλης, και τότε εμφανίζονται και το περιμένουν εκεί, όλα τα μέλη της ομάδας μαζί, με σχέδιο

Ένα απίστευτο περιστατικό έλαβε χώρα την Τετάρτη 25.06. Πρόκειται για την αναίτια και βίαιη σύλληψη της συνδικαλίστριας Δήμητρας Τάσσου από αστυνομικούς με πολιτικά ενώ περίμενε στη στάση του τρόλεϊ. Η Δήμητρα Τάσσου είναι εκπαιδευτικός και γραμματέας του σωματείου εκπαιδευτικών «Αριστοτέλης» και συνελήφθη ενώ εκείνες τις μέρες συμμετείχε στη Γενική Συνέλευση της Διδασκαλικής Ομοσπονδίας Ελλάδας. Συγκεκριμένα, αστυνομικοί με πολιτικά χωρίς να της εξηγήσουν τον λόγο και χωρίς να της ζητήσουν ταυτότητα την τράβηξαν βίαια σε αυτοκίνητο χωρίς αστυνομικά διακριτικά.

Παρότι τους γνωστοποιήθηκε η ιδιότητά της και ότι είναι μητέρα βρέφους 7 εβδομάδων, το οποίο επέστρεψε σπίτι της να θηλάσει, επέμειναν στην κράτησή της με μοναχική κατηγορία την απείθεια. Τελικά μετά από πολύωρη ταλαιπωρία και ενώ είχαν συγκεντρωθεί δεκάδες άνθρωποι για αλληλεγγύη αφέθηκε ελεύθερη αφού πρώτα μηνύθηκε από τους άνδρες της ασφάλειας για... απείθεια. Βέβαια στο σώμα της έφερε εκδορές και μώλωπες, δείγμα της αντιμετώπισής της από τα «όργανα της τάξης». Ποτέ δεν έγινε γνωστός ο λόγος της βίαιης σύλληψής της που είχε χαρακτηριστικά απαγωγής. Η αυθαιρεσία και η ασυδοσία της αστυνομίας της κυβέρνησης Μητσοτάκη έχει πάει σε άλλο επίπεδο. Οι συλλογικοί φορείς και η Αριστερά πρέπει να αντιδράσουν στις παράνομες και ακραίες αστυνομικές πρακτικές πριν να είναι αργά.

να του επιτεθούν. Το θύμα προσέρχεται μόνο του, όπως συμβαίνει στα ραντεβού γνωριμίας, και φυσικά εξαιτίας της ενέδρας η ζωή και η ακεραιότητά του τίθενται σε κίνδυνο. Καταγγελίες στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης κάνουν λόγο για την πραγματοποίηση ήδη ενός ξυλοδαρμού λίγες μάλιστα ημέρες πριν το 13ο Thessaloniki Pride.

Η «Ανατρεπτική Συμμαχία για την Αθήνα» για την έμφυλη βία

Χρειάστηκε να περάσει 1,5 χρόνος και να τεθεί πολλές φορές με παρεμβάσεις της Ανατρεπτικής στα εκτός ΗΔ το θέμα της έμφυλης βίας για να έρθει προς συζήτηση στις 25.6.2025 ως 9ο θέμα στη 19η Συνεδρίαση του Δημοτικού Συμβουλίου.

Θετικό αλλά πολύ μικρό βήμα. Αναγκάιο αλλά όχι ικανό να υπάρξει σοβαρή συνεκτική πρόταση πολιτικής και αποφάσεις ΔΣ.

Συγκρατούμε ως πιο σημαντικό στοιχείο την ομολογία ύπαρξης δομών ΕΣΠΑ με ημερομηνία λήξης, που φυσικά δεν αρκεί. Είναι επείγον να υπάρξει πρόγραμμα δράσης με χρονοδιάγραμμα και πόρους για τη συνέχεια και τη μετάβαση σε μόνιμες δομές.

Για μας η έμφυλη βία είναι η δραματική κορύφωση της έμφυλης κοινωνικής ανισότητας και των διακρίσεων που υφίστανται οι γυναίκες και τα ΛΟΑΤΚΙΑ + άτομα.

Σοβαρός ο ρόλος του Δήμου στην ολιστική συνεχή και συστηματική αντιμετώπιση της έμφυλης βίας και αρνούμαστε να τον εγκλωβίσουμε σε κοκορομαχίες πρώην δημάρχου και νυν αρμόδιας αντιδημάρχου για επικριτικούς λόγους, όταν η πολιτική δεν αλλάζει ουσιαστικά αλλά επιδεινώνεται λόγω εφαρμογής αποσπασματικών προγραμμάτων.

Συνοψίζουμε σε τρεις βασικούς άξονες τις διεκδικήσεις μας όπως διατυπώθηκαν από τη δημοτική μας σύμβουλο Όλγα Κλείτσα

1. Πρόληψη ανίχνευση "κρυμμένης" έμφυλης βίας:

Συνεχή και συστηματική διορ-

γάνωση σεμιναρίων ισότητας, σεξουαλικής διαπαιδαγώγησης βιωματικών εργαστηρίων (workshops) σε γειτονιές ως μέσον ανάληψης της κοινωνικής ευθύνης απέναντι στην ατομική ηρωική καταγγελία για την πρόληψη κάθε μορφής έμφυλης βίας και διακρίσεων.

Στοχευμένη ιδιαίτερα σε χώρους όπου συχνάζουν, εργάζονται, περνούν τον ελεύθερο χρόνο τους οι ευάλωτες κοινωνικά ομάδες αντί για διαφημιστικού τύπου καμπάνιες ευαισθητοποίησης επετειακού χαρακτήρα.

2. Φροντίδα γυναικών σε κίνδυνο ή σε κακοποιητική σχέση και επιζώσων έμφυλης βίας:

Την πραγματική λειτουργία σε επίπεδο γειτονιάς δομών υποδοχής, κοινωνικής, οικονομικής και ψυχολογικής υποστήριξης γυναικών και ΛΟΑΤΚΙΑ+ που θα μπορούν να καταφύγουν όταν οι ίδιες ή το περιβάλλον τους αρχίζει να συνειδητοποιεί το πρόβλημα.

Το δίκτυο των δομών στήριξης, για να είναι αποτελεσματικό, πρέπει να έχει αδιάλειπτη λειτουργία, κατάλληλο και μόνιμο προσωπικό, πόρους που θα εξασφαλίζουν πολύπλευρη (οικονομική, νομική, ψυχολογική, πρακτική βοήθεια) και μακροχρόνια στήριξη στα θύματα.

3. Γενικότερα υποστηρικτικά μέτρα για τις γυναίκες που φέρουν συχνά το βάρος της φροντίδας και της κοινωνικής αναπαραγωγής

Στήριξη και επέκταση δωρεάν βρεφικών και παιδικών σταθμών, παιδικών χαρών, κέντρων δημιουργικής απασχόλησης των παιδιών με ειδική μέριμνα για τα παιδιά με ειδικές αναπτυξιακές ανάγκες ή αναπηρίες, μονάδων περίθαλψης και φροντίδας ηλικιωμένων ατόμων ή ατόμων με αναπηρίες.

Απογοητευτική η πλήρης απου-

σία σχεδίου (έστω σκέψεων) για το πώς και αν αν κινητοποιούνται οι υπηρεσίες όταν συμβεί περιστατικό γυναικοκτονίας ή/και σοβαρής κακοποίησης που έλαβε δημοσιότητα σε κάποια ΔΚ/γειτονιά του Δήμου μας

Στην προσπάθεια της Ανατρεπτικής Συμμαχίας για την Αθήνα να ακουστεί στο ΔΣ η φωνή των φεμινιστικών συλλογικοτήτων, πάρθηκε η πρωτοβουλία να ενημερωθούν και να δηλώσουν διάθεση και διαθεσιμότητα οι συλλογικότητες Συνέλευση 8 Μάρτη Κιουρί@ και Απεργιακή 8 Μάρτη.

Τελικά λόγω της μεγάλης καθυστέρησης στις διαδικασίες της διπλής συνεδρίασης του ΔΣ (Λογοδοσίας και 19ης Τακτικής) ήταν παρούσα και δόθηκε ο λόγος στην εκπρόσωπο της Σ8Μ Ράνια Παπαγεωργίου που στην ολιγόλεπτη (λόγω διακοπής από τον πρόεδρο) τοποθέτησή της έδωσε έμφαση στα θέματα κρυμμένης έμφυλης βίας που δεν ανιχνεύεται και των εργασιακών συνθηκών των εργαζομένων στις δομές που υφίστανται οικονομική βία λόγω της εργασιακής ανασφάλειας που βιώνουν ενώ από το αντικείμενο της δουλειάς τους έχουν το ρόλο της στήριξης θυμάτων έμφυλης βίας.

Αξίζει να δοθεί έμφαση στην επίθεση από ακροδεξιούς δημοτικούς συμβούλους που αμφισβήτησαν την ίδια την ύπαρξη του προβλήματος της έμφυλης βίας και αντιμετώπιστηκαν με γελάκια και αστεϊάκια από αρκετούς δημοτικούς συμβούλους της παράταξης του δημάρχου.

Δεδομένου ότι δεν δόθηκαν λύσεις και απαντήσεις σε πολύ σημαντικά θέματα και δε δόθηκε καν ο χρόνος να εκτεθούν τα αιτήματα, η Ανατρεπτική Συμμαχία για την Αθήνα δεσμεύεται να συνεχίσει τον αγώνα και τις δυναμικές στοχευμένες παρεμβάσεις ενάντια σε κάθε μορφή έμφυλης βίας μέσα και έξω από το Δημοτικό Συμβούλιο.

Κυκλοφορούν από τις εκδόσεις RedMarks

Ο ΥΠΑΡΚΤΟΣ ΣΕΞΙΣΜΟΣ ΚΑΙ Η ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ

Συλλογή κειμένων

Επιμέλεια:
Κατερίνα Παρδάλη,
Κατερίνα Σεργίδου

ΣΕΞΟΥΑΛΙΚΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ

Ιστορία, πολιτική και θεωρία της απελευθέρωσης των ΛΟΑΤ

Σέρι Γουλφ

εκδόσεις
redmarks

redmarks.gr

τηλ. 210.82.33.761

f redmarks.ekdoseis

ig redmarks.publ

Ιουλιανά 1965 Το πεζοδρόμιο κάνει πο

Της Ελένης Πελέκη

Ο εξαναγκασμός σε παραιτήση του πρωθυπουργού Γ. Παπανδρέου από το Παλάτι στις 15 Ιουλίου 1965 ήταν η αφορμή για να ξεσπάσει ένα μεγαλειώδες κίνημα που καθόρισε τις πολιτικές εξελίξεις. Σε διάστημα δύο μηνών περίπου οργανώθηκαν περισσότερες από 400 απεργιακές κινητοποιήσεις με μαζικές διαδηλώσεις χιλιάδων και σε μερικές περιπτώσεις εκατοντάδων χιλιάδων εργαζομένων στην Αθήνα αλλά και σε όλη την χώρα. Πρόκειται για την μεγαλύτερη κινητοποίηση του λαού στην μετεμφυλιακή περίοδο και έχει χαρακτηριστεί, όχι αδικώς σαν ο ελληνικός Μάης του '68 (before it was cool).

Η τελευταία παρέμβαση του βασιλιά Κωνσταντίνου στο κυβερνητικό σχήμα ήταν η θρυαλλίδα μιας κοινωνικής και πολιτικής έκρηξης. Ο Παπανδρέου ήθελε να παύσει τον Πέτρο Γαρουφαλιά και να αναλάβει ο ίδιος το Υπουργείο Εθνικής Άμυνας, κάτι που θα αποτελούσε σοβαρό πλήγμα στον έλεγχο και τη σχέση του Παλατιού με το στρατό κάτι που δεν έγινε δεκτό από το Βασιλιά. Ήταν μια κίνηση που εξέφραζε όλη τη συσσωρευμένη δυσaréσκεια του λαού και μέρους της αστικής τάξης με τα παρακρατικά στηρίγματα του Παλατιού. Η βασιλομήτωρ Φρειδερίκη, γνωστή και ως Φρίκη, ήταν ιδιαίτερα απεχθής στο λαό και λόγω του ναζιστικού παρελθόντος της αλλά και της σκανδαλώδη κατασπατάληση δημόσιου χρήματος (πχ, η προίκα της Σοφίας). Γενικότερα, η επιθυμία για κατάργηση του θεσμού της βασιλείας ωρίμαζε εκ νέου σε πλατιά στρώματα της κοινωνίας.

Αμέσως προκηρύσσεται γενική απεργία και χιλιάδες άνθρωποι αγνοούν τις απαγορεύσεις της αστυνομίας και μαζικοποιούν τα καλέσματα. Εκτός από εργατικά σωματεία και την ΕΔΑ που πρωτοστατούσαν στην οργάνωση των συγκεντρώσεων, σημαντικό ρόλο έπαιξε και το φοιτητικό κίνημα που αξιοποίησε την ΕΦΕΕ για να βγει με μαζικό τρόπο στο δρόμο όπως και συλλογικότητες της τοπικής αυτοδιοίκησης (κυρίως στην επαρχία) που κατάφεραν να συσπειρώσουν

και τα κινητοποιήσουν ευρύτερα κομμάτια κόσμου. Τα συνθήματα ξεφύγαν από τα στενά συνδικαλιστικά όρια και πήραν ξεκάθαρα πολιτικά χαρακτηριστικά. Το 1-1-4 είναι ίσως το πιο γνωστό, αναφερόταν στο αντίστοιχο άρθρο του Συντάγματος του 1952 που εξασφάλιζε τα δημοκρατικά δικαιώματα και την ελευθερία της ψήφου και είχε χρησιμοποιηθεί καθ' όλη την διάρκεια της δεκαετίας του 1960 (ειδικά μετά τις εκλογές του 1961) στο συνεχώς αυξανόμενο δημοκρατικό κίνημα. Δεν έλειπαν φυσικά και πιο προωθημένα συνθήματα που ζητούσαν την κατάργηση της Βασιλείας (πάρτη μάνα σου και μπρος) και κατήγγειλαν τη συμμετοχή της χώρας στο ΝΑΤΟ (Εξω οι ΗΠΑ και οι βάσεις).

Η αστική τάξη απάντησε με σκληρή καταστολή. Οι συγκρούσεις με την αστυνομία ήταν καθημερινές με εκατοντάδες συλλήψεις και τραυματισμούς. Στις 21 Ιουλίου, ο Σωτήρης Πέτρουλας, αριστερός φοιτητής, πέφτει νεκρός μετά από επίθεση της αστυνομίας στην διαδήλωση της ΕΦΕΕ. Αυτό όμως περισσότερο πείσωσε παρά έκαμψε το ηθικό των εργατών και των φοιτητών που συνέχισαν να οργανώνουν την μάχη σε κάθε σχολή, εργατικό χώρο και γειτονιά. Στις 27 Ιουλίου, ημέρα γενικής απεργίας, πάγωσε η Αθήνα και εκατοντάδες χιλιάδες κόσμου διαδήλωσαν προς το Σύνταγμα. Οι κινητοποιήσεις αυξήθηκαν και ποσοτικά και ποιοτικά και είχαν ως αποτέλεσμα να απέτρεψαν το σχηματισμό δύο κυβερνήσεων.

Προφανώς υπάρχει η ανάγνωση των γεγονότων σαν ένα μέτριο κατασκοπικό θρίλερ. Με κρυφές συνδιαλλαγές του βασιλιά με τους αποστάτες

της Ένωσης Κέντρου, με συνωμοσίες στρατιωτικών με αμερικανούς πράκτορες και το κυνήγι προσωπικών φιλοδοξιών. Υπάρχουν δόσεις αλήθειας σε αυτά αλλά ο λόγος που τα Ιουλιανά μας "στοιχειώνουν" είναι η τρομακτική έφοδος των εργατών και του λαού στην πολιτική σκηνή με μαζικούς και συλλογικούς όρους. Ήταν μια ταξική απάντηση στην κρίση που βάραινε τα φτωχά εργατικά στρώματα αρκετά χρόνια.

Το κράτος της Δεξιάς και οι αντιστάσεις

Το αυταρχικό κράτος της εθνικοφροσύνης είχε αρχίσει να χάνει τα κοινωνικά του ερείσματα. Η τακτική της ακραίας τρομοκράτησης δεν αρκούσε για να συγκρατήσει τις άθλιες συνθήκες που μάστιζαν την καθημερινότητα. Το 1958 η ΕΔΑ, μέσω της οποίας δραστηριοποιούνταν το παράνομο ΚΚΕ, αναδείχτηκε σε αξιωματική αντιπολίτευση συγκεντρώνοντας 24.42%, το μεγαλύτερο ποσοστό της αριστεράς για πολλές δεκαετίες, γεγονός που τρομοκράτησε στους αστούς που απάντησαν αφενός με όξυνση της καταστολής και αφετέρου με σχέδια για την υιοθέτηση και ενσωμάτωση δημοκρατικών και φιλελεύθερων μέτρων και αιτημάτων, κυρίως μέσω της Ένωσης Κέντρου. Δεν είναι τυχαίο πως οι εκλογές που ακολούθησαν, το 1961, έχουν μείνει στην ιστορία ως εκλογές βίας και νοθείας. Η κυβέρνηση Καραμανλή, οι Ένοπλες Δυνάμεις και τα Σώματα Ασφαλείας αξιοποίησαν κάθε μηχανισμό, από τη κατάσχεση προεκλογικού υλικού της ΕΔΑ, τις βίαιες επιθέσεις σε συγκεντρώσεις της Αριστεράς αλλά και της Έ.Κ., την

τρομοκράτηση και την άσκηση βίας σε αντιφρονούντες, στην παραχάραξη των εκλογικών καταλόγων (ψηφίσαν ακόμα και τα δέντρα). Ήταν τόσο εκτεταμένη η νοθεία που ακόμα και ο Γ. Παπανδρέου σοκαρίστηκε και ξεκίνησε έναν "ανένδοτο" αγώνα για την υπεράσπιση της Δημοκρατίας (της Βασιλευσμένης Δημοκρατίας, μην το παρακάνουμε κιόλας). Είχε αρχίσει πάντως να διαφαίνεται το τέλος τους αυταρχικού κράτους γι αυτό και κομμάτια της αστικής τάξης άρχισαν να φλερτάρουν με την ιδέα μιας ελεγχόμενης φιλελευθεροποίησης που εκτός από τις δυνατότητες οικονομικής ανάπτυξης για τους ίδιους, θα ενσωμάτωνε τα πιο ακίνδυνα δημοκρατικά αιτήματα απομονώνοντας τις πιο ριζοσπαστικές ιδέες.

Εκτός από τις εκλογές όμως και τις συνεννοήσεις των κομματικών ηγεσιών, η πολιτική διεξαγόταν και στους δρόμους. Το Δεκέμβριο του 1960, οι οικοδόμοι σπάσανε την τρομοκρατία του μετεμφυλιακού κράτους της εθνικοφροσύνης οργανώνοντας απεργιακές κινητοποιήσεις, μαζικές και μαχητικές. Παρά τις οδομαχίες και τις συγκρούσεις, τις συλλήψεις και τους τραυματισμούς, το κίνημα κατάφερε να σημειώσει νίκες ανοίγοντας έτσι το δρόμο και την όρεξη για περαιτέρω αγώνες άλλων κοινωνικών στρωμάτων.

Η διετία 1963-65 ήταν γεμάτη απεργιακές κινητοποιήσεις και διαδηλώσεις του βιομηχανικού κλάδου, των κλωστοϋφαντουργών, μεταλλωρύχων. Παράλληλα γινόταν συστηματική προσπάθεια να οργανωθούν συνδικαλιστικά όργανα που να λειτουργούν υπέρ του εργατικού κινήματος, πολ-

Πολιτική

λές φορές σε ανοιχτή σύγκρουση με τις διορισμένες εθνικόφρονες συνδικαλιστικές ηγεσίες. Την ίδια περίοδο αρχίζουν να οργανώνονται και οι φοιτητές – σπουδαστές διεκδικώντας “15% για την Παιδεία”, προσπαθώντας παράλληλα να χτίσουν μια ΕΦΕΕ, που θα μπορούσε να συσπειρώσει το φοιτητικό κίνημα.

Η κηδεία του βουλευτή της ΕΔΑ, Γρηγόρη Λαμπράκη, το 1963 είχε μετατραπεί σε μια τεράστια διαδήλωση πεντακοσίων χιλιάδων και όχι άδικα. Ο Λαμπράκης είχε συνδέσει το όνομα του με τους αγώνες για την ειρήνη και έχοντας υπάρξει ιδρυτικό μέλος της Ελληνικής Επιτροπής για τη Διεθνή Υφεση και Ειρήνη και συμμετέχοντας στην 1η Μαραθώνια Πορεία Ειρήνης αψηφώντας την απαγόρευση της αστυνομίας, κάτι που οδήγησε άμεσα στη σύλληψη του. Η δολοφονία του από παρακρατικούς, με εντολή του Παλατιού κατά πάσα πιθανότητα, και η προκλητική συγκάλυψη των δολοφόνων από την κυβέρνηση του Κ. Καραμανλή προκάλεσε διεθνή κατακραυγή και αποτέλεσε σημείο ρήξης στις σχέσεις της Φρειδερίκης με τον πρωθυπουργό, ο οποίος παραιτήθηκε λίγους μήνες αργότερα και “αυτοεξορίστηκε” στο Παρίσι.

Πολιτική ζύμωση

Εκτός όμως από τις μικρότερες και μεγαλύτερες νίκες που βελτίωναν άμεσα την καθημερινότητα χιλιάδων εργαζομένων, είχε ανοίξει μια συνολική πολιτική συζήτηση και ζύμωση στις τάξεις των εργατών και των φτωχών για τις δυνατότητες και τις προοπτικές. Παρά την αντικομμουνιστική καταστολή και τις διώξεις πολλών στελεχών και μελών, η ΕΔΑ έβλεπε συνεχώς τα ποσοστά και την πραγματική της επιρροή στον κόσμο, να ανεβαίνουν ακόμα και σε εκλογικές συνθήκες βίας και νοθείας. Πολύ παραπάνω, η συζήτηση στους κύκλους των αριστερών είχε φουντώσει και άρχισαν να σχηματίζονται δεκάδες συλλογικότητες που πίεζαν για πιο ριζοσπαστικά αιτήματα.

Αυτή η συζήτηση μεταφέρθηκε και οξύνθηκε στο δρόμο κατά την διάρκεια των Ιουλιανών. Παρά την πασιφανή μαχητική διάθεση πλατιών κομματιών του κόσμου, η ΕΔΑ που σε μεγάλο βαθμό καθοριζόταν από την ρεφορμιστική εκτίμηση και τακτική του ΚΚΕ, αρνήθηκε να δώσει προοπτική σε ένα μεγαλειώδες κίνημα που θα είχε τη δυνατότητα να επιφέρει δραματικές αλλαγές προς όφελος της εργατικής τάξης. Αντίθετα, περιόρισε τους στόχους τους κινήματος σε μια αφηρημένη αποκατά-

σταση της δημοκρατίας και μάλιστα με εκπρόσωπο τον Γ. Παπανδρέου (που η απέχθεια του για την αριστερά ήταν γνωστή από την Απελευθέρωση ακόμα). Οι βουλευτές και στελέχη της ΕΔΑ στην τεράστια συγκέντρωση στο γήπεδο τού Παναθηναϊκού κάλεσαν τον κόσμο να σεβαστεί την απαγόρευση της αστυνομίας και να “διαλυθεί ησύχως” (έκκληση που φυσικά αγνόησε η πλειοψηφία και χρησιμοποίησε μόνο στο να αφήσει πολιτικά απροστάτευτους τους διαδηλωτές). Στις εφημερίδες και στα έντυπα τους αρκέστηκαν στο καλούν τους αποστάτες της Ε.Κ. να μην υποκύψουν στις πιέσεις του Παλατιού, δηλώνοντας την πρόθεση τους να στηρίξουν μια εθνική δημοκρατική συμμαχία άνευ όρων.

Όπως πάντα, είναι άδικο να ταυτίζουμε την πολιτική της ηγεσίας της ΕΔΑ με την αγωνιστικότητα των χιλιάδων μελών που δεν υπάκουσαν στην “γραμμή” και υπέστησαν τις συνέπειες της εκδικητικής καταστολής του κράτους. Παρόλο που υπήρχαν πιο ριζοσπαστικές φωνές που βάζανε πιο προωθημένα αιτήματα και ήταν ορατή η συμβολή τους, δεν κατάφεραν να οργανώσουν μεγαλύτερες πρωτοβουλίες που θα μπορούσαν να δώσουν διαφορετική συνέχεια στα πράγματα. Αξίζει να σημειώσουμε πως οι πολιτικές ζυμώσεις που συνέβαιναν εν μέσω κινήματος δεν ήταν άκαρπες. Αντίθετα, στις 70 μέρες των Ιουλιανών μπορούμε να εντοπίσουμε βαθιά ρήγματα που σύντομα κατέληξαν και στην διάσπαση του ΚΚΕ (1968), και στην ανάπτυξη και το σχηματισμό πολλών μαοϊκών αλλά και τροτσκιστικών ομάδων και συλλογικοτήτων που ωρίμασαν έπειτα και μέσα στο αντιδικτατορικό αγώνα και έπαιξαν σημαντικό ρόλο και στην μεταπολίτευση.

Παρόλο που το κίνημα έληξε με το σχηματισμό της κυβέρνησης Στεφανόπουλου, η σπίθα ήταν ακόμα εκεί. Η “πλέμπα”, το πεζοδρόμιο, οι φτωχοί είχαν καταφέρει να αλλάξουν και να καθορίζουν τη συζήτηση και αυτό είναι ένα μάθημα που δεν ξεχνιέται εύκολα. Και μπορεί η ρεφορμιστική αριστερά να είδε στο κίνημα μόνο ένα μοχλό πίεσης και να συνέχισε να ελπίζει στις δημοκρατικές προθέσεις των αντιπάλων της, η αστική τάξη και οι διεθνείς σύμμαχοι της, όμως είδε το κίνημα για αυτό που πραγματικά ήταν, μια επικίνδυνη πυριτιδαποθήκη. Και απάντησε αναλόγως, με τη χούντα των συνταγματαρχών.

ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟ μέσα από την ανεξάρτητη δράση της εργατικής τάξης

Οι εργάτες δημιουργούν όλο τον πλούτο μέσα στον καπιταλισμό. Μια νέα κοινωνία απαλλαγμένη από την εκμετάλλευση, ο σοσιαλισμός, μπορεί να δημιουργηθεί μόνο όταν οι εργάτες πάρουν συλλογικά στα χέρια τους τον έλεγχο όλου του κοινωνικού πλούτου και όταν προγραμματίσουν την παραγωγή και τη διανομή σύμφωνα με τις ανθρώπινες ανάγκες.

ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ και όχι ρεφορμισμός

Ο καπιταλισμός δεν παίρνει διορθώσεις. Πρέπει να ανατραπεί με την εργατική δράση. Δεν υπάρχει κοινοβουλευτικός δρόμος προς μια τέτοια αλλαγή.

Το κοινοβούλιο, ο στρατός, η αστυνομία, η δικαιοσύνη, όλο το αστικό κράτος λειτουργεί για να προστατεύει τα συμφέροντα της άρχουσας τάξης. Η εργατική τάξη θα χρειαστεί το δικό της κράτος, στηριγμένο στην άμεση δημοκρατία, στα συμβούλια αντιπροσώπων απ’ τους χώρους δουλειάς, καθώς και στην εργατική πολιτοφυλακή.

ΔΙΕΘΝΙΣΜΟ και όχι «σοσιαλισμό σε μια χώρα» ή «σοσιαλισμό με εθνικά χρώματα»

Η εμπειρία της Ρωσίας αποδεικνύει ότι ακόμα και μια νικηφόρα εργατική σοσιαλιστική επανάσταση, όπως ο Οχτώβρης του 1917, δεν μπορεί να επιβιώσει σε απομόνωση. Τα καθεστώτα της ΕΣΣΔ, μετά την επικράτηση του σταλινισμού, όπως και τα καθεστώτα της Κίνας και των άλλων ανατολικών χωρών ήταν ή είναι κρατικοί καπιταλισμοί, όπου η εκμετάλλευση και η καταπίεση της εργατικής τάξης δεν διαφέρει από τη Δύση. Γι’ αυτό υποστηρίζουμε τις εργατικές εξεγέρσεις ενάντια στη γραφειοκρατική άρχουσα τάξη αυτών των χωρών.

Υποστηρίζουμε, επίσης, όλα τα εθνικοαπελευθερωτικά κινήματα που αντιστέκονται στην ιμπεριαλιστική καταπίεση. Η δύναμη που θα τσακίσει τελειωτικά τον ιμπεριαλισμό είναι η ενότητα της εργατικής τάξης σε διεθνή κλίμακα, από τη Νέα Υόρκη ως τη Σεούλ και από το Λονδίνο ως το Σάο Πάολο.

Αντιπαλεύουμε κάθε μορφή σοβινισμού, ρατσισμού ή σεξιστικών διακρίσεων που απειλεί να διασπάσει τους εργάτες.

Απέναντι στην αντιτουρκική πολεμοκαπηλία της «δικής μας» άρχουσας τάξης, υποστηρίζουμε το σύνθημα Έλληνες και Τούρκοι εργάτες ενωμένοι.

Είμαστε αντίθετοι στην καταπίεση των μειονοτήτων στη Θράκη και τη Μακεδονία και στα μέτρα αστυνόμευσης των μεταναστών.

ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟ ΚΟΜΜΑ της εργατικής πρωτοπορίας

Η εργατική τάξη μπορεί να απελευθερώσει τον εαυτό της και όλους τους καταπιεσμένους μέσα από τη δική της δράση. Για να κερδηθούν όλα τα κομμάτια της τάξης σ’ αυτήν την πάλη είναι απαραίτητο να οργανωθούν τα πιο ξεκάθαρα και μαχητικά τμήματα σε ένα επαναστατικό σοσιαλιστικό εργατικό κόμμα. Ένα τέτοιο κόμμα μπορεί να πείθει τους εργάτες για την επαναστατική προοπτική, παρεμβαίνοντας στους μαζικούς αγώνες. Είμαστε αντίθετοι σε κάθε αντίληψη υποκατάστασης της τάξης, απ’ όπου και αν προέρχεται.

ΔΕΑ | Επικοινωνήστε μαζί μας:

• Α' ΑΘΗΝΑΣ: 6973005569 • ΔΥΤΙΚΑ ΠΡΟΑΣΤΙΑ: 6932045320 • ΑΝΑΤΟΛΙΚΑ ΠΡΟΑΣΤΙΑ: 6942602766
• ΒΟΡΕΙΑ ΠΡΟΑΣΤΙΑ: 6972036692 • ΝΟΤΙΑ ΠΡΟΑΣΤΙΑ: 6945754555 • ΠΕΙΡΑΙΑΣ: 6942993423 • ΑΝΑΤΟΛΙΚΗ ΑΤΤΙΚΗ: 6939014803 • ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: 6972878820 • ΚΡΗΤΗ: 6979925065 • ΚΥΚΛΑΔΕΣ: 6972743637 • ΜΕΣΣΗΝΙΑ: 69832422501 • ΚΥΠΡΟΣ: 0035-796554166

Η ΔΙΕΘΝΙΣΤΙΚΗ ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ ΠΑΛΕΥΕΙ ΓΙΑ:

Πώς η Αριστερά και τα κινήματα θα επαναπολιτικοποιήσουν την αλληλεγγύη;

Της Ράνιας Παπαγεωργίου*

Στις 18.6.2025 στο κηπάκι της Τσαμαδού στα Εξάρχεια έγινε μια εκδήλωση/συζήτηση με αφορμή και αφετηρία το νέο βιβλίο του Νίκου Κουραχάνη «Η Βιομηχανία του Ανθρωπισμού. ΜΚΟ και Κοινωνική Πολιτική στην Ελλάδα».

Δεν είχε τα χαρακτηριστικά μιας τυπικής παρουσίασης βιβλίου και επιδίωκε ρητά να θέσει το πάνελ και το κοινό αντιμέτωπα με το ερώτημα/πρόκληση:

Πώς η Αριστερά και τα κινήματα θα επαναπολιτικοποιήσουν την αλληλεγγύη;

Ας κρατήσουμε στο νου μας ότι η αντίστοιχη πρώτη παρουσίαση του βιβλίου είχε το χαρακτήρα επιστημονικής συζήτησης στο Πάντειο Πανεπιστήμιο για να δώσει απαντήσεις στο ερώτημα «Ο ρόλος των ΜΚΟ στο κοινωνικό κράτος: Ζωτικό συμπλήρωμα ή συστημικό υποκατάστατο?».

Στο βιβλίο το βασικό ερευνητικό ερώτημα του τίθεται είναι πώς με την υποχώρηση του κοινωνικού ρόλου του κράτους αναβαθμίστηκε ο ρόλος των ΜΚΟ και η ερευνητική δουλειά του Κουραχάνη που αποτυπώνεται στις σελίδες του βιβλίου αφορά τη μελέτη των ΜΚΟ στην Ελλάδα και τη σχέση τους με το όλο σύστημα κοινωνικής πολιτικής, επικεντρώνοντας σε τρία πεδία άσκησης κοινωνικής πολιτικής/ανταπόκρισης σε ισάριθμα κοινωνικά προβλήματα (αστεγία, προσφυγικό, παιδική προστασία).

Το συμπέρασμα στο βιβλίο, με τα ίδια τα λόγια του συγγραφέα: «Ηθελμένα ή μη οι ΜΚΟ υπηρέτησαν περισσότερο ένα σχέδιο απορρόφησης των κοινωνικών κραδασμών που επήλθαν από την περαιτέρω υπολειματοποίηση του ελληνικού κράτους ευημερίας, παρά μια δυναμική ανανέωση των ρεπερτορίων κοινωνικής αλληλεγγύης. Επιβεβαιώσαν, έτσι, με τον πιο αλγεινό τρόπο όσους δήποτε αποξενώνεται από την κοινωνική του βάση, παύει να υπηρετεί τα συμφέροντά της».

Στην τοποθέτησή του στην εκδήλωση ο συγγραφέας επικέντρωσε στην ανάγκη η Αριστερά να εγκαταλείψει τη θέση άμυνας καθώς δεν

αρκεί η διαρκής ιδεολογική αναδίπλωση και η διαχείριση της ήττας με αποσπασματικό τρόπο στη σημερινή συγκυρία επιταχυνόμενης διάλυσης του κοινωνικού κράτους και ενίσχυσης των μηχανισμών καταστολής.

Αναδεικνύεται το κατεπείγον ζήτημα η Αριστερά να δώσει μάχη για την ατζέντα —να παράγει έμπρακτες και στρατευμένες κοινωνικές πολιτικές που συγκρούονται με την αποπολιτικοποιημένη φιλανθρωπία και τον τεχνοκρατικό-εργαλειακό ανθρωπισμό.

Από τις εισηγήσεις των ομιλητριών και την παρέμβαση του συντονιστή, συγκροτούμε ως ενδιαφέροντα στοιχεία εμπλουτισμού του προβληματισμού —που μπορούν να αποτελέσουν και την πρώτη ύλη για την απάντηση— τα παρακάτω, ομαδοποιημένα σε κατηγορίες.

Πολιτική συγκυρία

Αναφέρθηκε με όρους ενθουσιασμού και αγωνιστικής ανάτασης η σε εξέλιξη κατά τη μέρα της εκδήλωσης ακτιβιστική πρωτοβουλία March to Gaza ως από παράδειγμα έμπρακτης έκφρασης αλληλεγγύης της Αριστεράς.

Οι συνεχιζόμενες συζητήσεις και στο πλαίσιο των 26ου Αντιρατσιστικού και 4ου Φεμινιστικού Φεστιβάλ που θα βλέπουν το θέμα της πολιτικής δράσης της Αριστεράς και με όρους αλληλεγγύης στη δραματική πολιτική συγκυρία του πολέμου και της επέλασης της ατζέντας της ακροδεξιάς σε παγκόσμιο επίπεδο χωρίς αμφιβολία θα δώσουν —ή τουλάχιστον οφείλουν να το κάνουν— τη συγκεκριμένη απάντηση στα επικαιροποιημένα καθήκοντα και στην αντιμετώπιση θεμάτων που ακουμπούν τις ΜΚΟ.

Εργασιακές συνθήκες του προσωπικού

Κατατέθηκαν ενδιαφέρουσες εμπειρίες και παρατηρήσεις για τις ΜΚΟ ως εργοδότες που εκμεταλλεύονται σε μεγάλο βαθμό τους/ις εργαζόμενους/ες σε αυτές αξιοποιώντας στο έπακρο τις ελαστικές μορφές εργασίας και υποβάλλοντας τους σε συνθήκες εργασιακής εξουθένωσης εγκλωβίζοντας τους με το ψυχολογικά εκβιαστικό πρόγραμμα της προσφοράς ανθρωπιστικού έργου.

Με δεδομένο ότι σε πολλές ΜΚΟ, αρχίζοντας από τα πρώτα χρόνια της κρίσης των μνημονίων, βρέθηκαν να αναζητούν απασχόληση πολλά άτομα με κινηματική δράση στον ευρύτερο χώρο της Αριστεράς (πχ φοιτητικό χώρο, συλλογικότοτες τοπικές με διεκδικήσεις οικολογικού περιεχομένου, έμπρακτες αλληλεγγύης όπως κοινωνικές κουζίνες, ιατρεία κλπ) είναι πραγματικά σημαντική η πρόκληση να αναδειχθούν και να παλευτούν τα αιτήματα των εργαζομένων και να υπάρξουν και νίκες μικρές ή και μεγαλύτερες στις διεκδικήσεις τους.

Ιδιαίτερα σε χώρους όπου συναντώνται εργαζόμενοι πολλών εργασιακών καθεστώτων και πολλαπλών εργοδοτικών εξαρτήσεων, όπως σε προγράμματα δήμων όπου εργαζόμενοι μέσω ΜΚΟ υλοποιούν κοινωνική πολιτική απέναντι σε ευάλωτες κοινωνικά ομάδες, η παρέμβαση της Αριστεράς είναι κρίσιμη να είναι καθημερινή σε συνδικαλιστικό και ιδεολογικό επίπεδο αξιοποιώντας και την όποια συμμετοχή της σε θεσμούς όπως δημοτικά συμβούλια.

Στόχος της να σπάσει ο ιδιότυπος κοινωνικός αυτοματισμός που φέρει σε σύγκρουση τόσο εργαζόμενους που έχουν προσληφθεί μέσω ΜΚΟ με μόνιμους ή συμβασιούχους κάθε είδους υπαλλήλους των δήμων για την καθημερινότητα της δουλειάς (πχ ωράρια βαρδιών, θέσεις ευθύνης) όσο και απέναντι σε όσες/ους προσέρχονται για να λάβουν κοινωνικές υπηρεσίες (όπως άστεγοι, τοξικοεξαρτημένοι, επιζώσες έμφυλης βίας).

Ιδεολογική κυριαρχία φιλελευθερισμού - Τρόπος λειτουργίας ΜΚΟ

Σε σύμπλευση με το πνεύμα του βιβλίου, η ενδυνάμωση και αυξανόμενη δράση των ΜΚΟ ειδώθηκε από εισηγήτριες και κοινό ως αποτέλεσμα και ενίσχυση της ιδεολογικής κυριαρχίας του φιλελευθερισμού και έγιναν εύστοχες παρατηρήσεις για τις έννοιες και τις αξίες της Αριστεράς που σαρώθηκαν από την τεχνοκρατική γλώσσα.

Σημαντικότερα παραδείγματα η αντικατάσταση των όρων «κοινωνική δικαιοσύνη», «εξάλειψη των κοινωνικών ανισοτήτων», «δικαίωμα στη στέγη, την υγεία» κλπ με τους

όρους των «ωφελομένων», «διαχείρισης της ακραίας φτώχειας», «μείωση της βλάβης», «χορήγηση ευκαιριών και κινήτρων ατομικής διάσωσης και επιβίωσης».

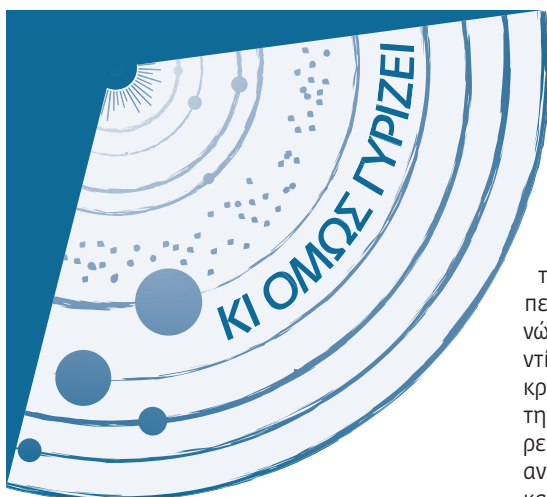
Η αύξηση του τεχνοκρατισμού των ΜΚΟ, η πλήρης υιοθέτηση μιας ανταγωνιστικής οργανωσιακής κουλτούρας στα πρότυπα της αγοράς και των επιχειρήσεων δεν αφήνουν περιθώρια για όποιες ψευδαισθήσεις στην Αριστερά.

Αντίθετα αυτή καλείται απέναντι στη «φιλανθρωπία» του σύγχρονου καπιταλισμού να αντιπαραθέσει την αλληλεγγύη που έχει τα χαρακτηριστικά της αντίστασης στην ιδεολογία της ΤΙΝΑ και της συγκεκριμένης ταξικά και κινηματικά γειωμένης διεκδίκησης δικαιωμάτων.

Μια τελευταία επισήμανση, η κριτική από την Αριστερά τόσο για την χρηματοδότηση των ΜΚΟ που μέσω μηχανισμών κρατικού ελέγχου —όπως η εγγραφή στο Μητρώο— έχει καταστήσει και τυπικά πλέον εξαρτημένες από τις κυβερνήσεις και διεθνείς οργανισμούς (πχ ΕΕ) όσο και θέματα διαχείρισης αυτών των κονδυλίων είναι καίριας σημασίας.

Τόσο αμυντικά, απέναντι στη συνωμοσιολογικού λαϊκίστικου τύπου κριτική από την ακροδεξιά, όσο και επιθετικά απέναντι στο ιδεολόγημα ότι η κακοδιαχείριση, οι σπατάλες και τα οικονομικά σκάνδαλα εξαλείφονται όταν λειτουργεί η αγορά και η κοινωνία των πολιτών.

*Παρουσίαση της συζήτησης που έγινε στο κηπάκι της Τσαμαδού στις 18/6, με αφορμή το βιβλίο του Νίκου Κουραχάνη, «Η Βιομηχανία του Ανθρωπισμού. ΜΚΟ και Κοινωνική Πολιτική στην Ελλάδα».

ΗΠΑ

Ο Ζόχαν Μαμντανί, ένας Μουσουλμάνος που δηλώνει σοσιαλιστής, επικράτησε στις προκριματικές εκλογές του Δημοκρατικού Κόμματος για την επιλογή υποψηφίου στις δημοτικές εκλογές του Νοέμβρη στη Νέα Υόρκη. Ανέναντι στον πανίσχυρο παράγοντα των Δημοκρατικών, Άντριου Κουόμο, ο Μαμντανί κέρδισε το 43% των ψήφων με την υψηλότερη συμμετοχή εδώ και 36 χρόνια. Η καμπάνια του περιλάμβανε το πάγωμα των ενοικίων, το χτίσιμο φτηνών κατοικιών, την καθολική πρόσβαση σε παιδική φροντίδα, την ανάγκη για δημοτικά σουπερμάρκετ που να κρατάνε χαμηλά τις τιμές και όχι να βγάζουν κέρδος και την κατάργηση των εισιτηρίων στα δημοτικά λεωφορεία. Απαντώντας σε μια σχολή σκέψης που θεωρεί ότι η αντιπολίτευση στον Τραμπ πρέπει να εστιάσει «στο ψωμί και το βούτυρο», αποφεύγοντας τα «διχαστικά» θέματα

NATO-Ουκρανία

Οι Σύνοδοι του NATO καταλήγουν με «ντοκουμέντα» πολλών σελίδων και δεκάδων παραγράφων-σημείων (πέρασι 38), που αναφέρονται σε «αξίες», ιεραρχούν προτεραιότητες και αντιπάλους, τοποθετούνται για τις γεωπολιτικές εξελίξεις σε κάθε γωνιά του πλανήτη, σκιαγραφούν το «όραμα» της Συμμαχίας κ.ο.κ. Η φετινή Σύνοδος κατέληξε με ένα κείμενο 5 σημείων. Το πρώτο επιβεβαιώνει την ύπαρξη του NATO και το τελευταίο ευχαριστεί την Ολλανδία για τη φιλοξενία, ενώ τα άλλα 3 περιγράφουν τον στόχο αύξησης των πολεμικών δαπανών στο 5% του ΑΕΠ μέχρι το 2035. Η αλλαγή υπογραμμίζει και την κρίση συνοχής (που επέβαλλε την αποφυγή μεγάλου-στρατηγικού κειμένου) αλλά και την εποχή της ωμής ισχύος. Αποφασίστηκαν τα σημαντικά, δηλαδή η κορύφωση της εξοπλιστικής κούρσας: Από το 2% στο 5%! Αυτό ενδιέφερε τον Ντόναλντ Τραμπ και σε αυτό συμφωνεί θερμά και ο νέος άτυπος άξονας Αγγλίας-Γερμανίας-Γαλλίας. Πρόκειται για τις τρεις ευρωπαϊκές δυνάμεις που διαθέτουν πολεμική βιομηχανία και ιμπεριαλιστικές φιλοδοξίες που ξεπερνούν το ευρωπαϊκό έδαφος και αυτό τα λέει όλα για τα κίνητρα του «επανεξοπλισμού». Οι ενστάσεις της Ισπανίας και του Βελγίου αντιμετωπίστηκαν με «δημιουργική ασάφεια»: Όταν το κείμενο λέει «οι Σύμμαχοι», εννοεί «όλοι οι Σύμμαχοι»; Αν εννοούσε αυτό, δεν θα το έλεγε; Εν τω μεταξύ, σε προηγούμενες Συνόδους, ο Ζελένσκι ήταν στο κέντρο της προσοχής ενώ τα μέγιστα κείμενα περιλάμβαναν δεκάδες αναφορές στην Ουκρανία. Φέτος το λιτό κείμενο κάνει μια αναφορά στο ότι «συνεχίζουμε να την στηρίζουμε». Ο Ουκρανός πρόεδρος κατόρθωσε να συναντηθεί με τον Τραμπ και η συνάντηση δεν είχε εντάσεις. Σύμφωνα με τον ουκρανικό Τύπο, «στην εποχή Τραμπ, ίσως και αυτό να θεωρείται επιτυχία». Στα πεδία των μαχών στην Ουκρανία, δεν έχει αλλάξει κάτι δραματικά. Ο ρωσικός στρατός συνεχίζει να κατακτά εδάφη με ρυθμό σαλιγκαριού και με μεγάλες απώλειες, με τη Βόρεια Κορέα να δηλώνει ότι ίσως στείλει κι άλλες χιλιάδες πεζικού...

Συρία

Ένας μασκοφόρος ένοπλος άνοιξε πυρ μέσα σε Χριστιανική Εκκλησία στη Δαμασκό πριν πυροδοτήσει τα εκρηκτικά στο γιλέκο του, σκοτώνοντας τουλάχιστον 25 ανθρώπους. Οι πρώτες έρευνες των Συριακών μεταβατικών Αρχών δείχνουν προς το Ισλαμικό Κράτος (ISIS), του οποίου πυρήνες παραμένουν ενεργοί στη χώρα. Την ευθύνη ανέλαβε τελικά η οργάνωση Σαράγια Ανσάλ Αλ Σούνα («μπριγάδα των υποστηρικτικών των Σουνιτών»). Πρόκειται για μια οργάνωση που εμφανίστηκε το Φλεβάρη, ενοποιεί μαχητές που αυτομόλυσαν από το ISIS και από την Χαγιάτ Ταχρίρ Αλ Σαμ και πρεσβεύει την πιο μισαλλόδοξη εκδοχή του σαλαφιστικού Ισλάμ. Έχει βάλει στο στόχαστρό της όλους τους «άπιστους» (Αλεβίτες, Σίιτες, Δρούζοι, Χριστιανοί), αλλά και την κυβέρνηση του Αλ Σάρα, την οποία καταγγέλει για «συμφιλίωτισμό» απέναντι στις θρησκευτικές μειονότητες. Είχε προηγηθεί η ένοπλη ανταρσία παλιών μπάσθικών δικτύων που απανήθησαν με σφαγές αλαουιτών από ισλαμικές πολιτοφυλακές, αλλά και μια προβοκάτσια που επιχείρησε να ανακινήσει συγκρούσεις μεταξύ Μουσουλμάνων και Δρούζων στην επαρχία Σουείντα. Η Συρία κουβαλά τις πληγές του εμφυλίου, όταν η θρησκεία εργαλειοποιήθηκε και από το καθεστώς και από την ένοπλη αντιπολίτευση, αφήνοντας πίσω μίσση ή έστω καχυποψίες. Σε αυτό το φόντο, η νέα συριακή ηγεσία αντιμετωπίζει το αγκάθι της απόδοσης δικαιοσύνης. Όσο καθυστερεί η στήριξη στα θύματα του παλιού καθεστώτος και οι δίκες των μπάσθικών, θα πυκνώνουν οι διαθέσεις αντεκδίκησης, τις οποίες αξιοποιούν ισλαμικές πολιτοφυλακές που ταυτίζουν τους Αλαουίτες με το παλιό

στα οποία στηρίζεται η ανάπτυξη της ακροδεξιάς, ο Μαμντανί πλαισίωσε το ταξικό του πρόγραμμα με την υπόσχεση να προστατεύσει τους κατοίκους της Νέας Υόρκης από την ICE και με τη δέσμευση να μετατρέψει τη Νέα Υόρκη σε «πόλη-καταφύγιο» για τη ΛΟΑΤΚΙ κοινότητα. Ο Μαμντανί επίσης αποτελεί έναν θερμό υπερασπιστή της Παλαιστίνης. Με τα λόγια ενός δεξιού αναλυτή: «Ο Μαμντανί κέρδισε λόγω της 7ης Οκτώβρη. Εννοώ ότι είναι ο υποψήφιος των κατασκηνώσεων στις σχολές. Είναι ο υποψήφιος του "Λευτεριά στην Παλαιστίνη". Είναι ο υποψήφιος του "παγκοσμιοποιήστε την Ιντιφάντα"... Είναι ένας γεννημένος στο εξωτερικό Μουσουλμάνος που προέκυψε μέσα από τις γραμμές του αντι-Ισραηλινού κινήματος της δεκαετίας του 2010... Δεν μετρίασε τις απόψεις του καθώς διεκδικούσε το αξίωμα». Η επιτυχία του Μαμντανί αναδεικνύει τις αριστερόστροφες αναζητήσεις μέσα στο αντι-τραμπικό κομμάτι της αμερικανικής κοινωνίας καθώς συμπίπτει με την αναθέρμανση της αντίστασης από τα κάτω (εξέγερση στο Λος Άτζελες, θηριώδεις πανεθνικές κινητοποιήσεις στη «Μέρα Όχι Βασιλιάδες»). Το αν θα κερδίσει το Δήμο της Νέας Υόρκης και αν θα μπορέσει να εφαρμόσει το πρόγραμμά του είναι μια διαφορετική υπόθεση. Το πραγματικό ζήτημα είναι αν ο κόσμος που ενεργοποιήθηκε γύρω του θα αποφύγει μια επιστροφή στο «μαντρί» του Δημοκρατικού Κόμματος. Η θλιβερή εξέλιξη της Αλεξάντρα Οκάσιο-Κορτέζ, που κάποτε επίσης «αναστάτωσε» το μηχανισμό του Δημοκρατικού Κόμματος για να εξελιχθεί σε απολογήτρια του Γενοκτόνου Τζο και της Καμάλα Χάρις λειτουργεί ως προειδοποίηση. Το ζήτημα είναι αν οι χιλιάδες εθελοντές της καμπάνιας του Μαμντανί θα εξαντλήσουν την ενέργειά τους στις επόμενες εκλογικές μάχες για λογαριασμό των Δημοκρατικών, ή θα ριχτούν με την ίδια διάθεση κι ενέργεια στο χτίσιμο των αναγκαίων πολιτικών και κινηματικών δικτύων κι οργανώσεων...

καθεστώς. Όσο δεν συλλαμβάνονται και δεν τιμωρούνται οι ένοχοι των θρησκευτικών επιθέσεων στην Συρία μετά τον Άσαντ, θα ενισχύεται η πεποίθηση μεταξύ των μειονοτήτων ότι χρειάζονται «προστάτες» έξω από τη Δαμασκό. Αυτό το «μίγμα» προσφέρεται για προβοκάτσιες από όσους θέλουν να αποσταθεροποιήσουν τη Συρία, αλλά όπως έγραψε ο Ζιλμπέρτ Ασκάρ, οι συνωμότες πάντα «ψαρεύουν σε βρώμικα νερά» και το πρόβλημα είναι ότι «τα νερά είναι όντως βρώμικα». Η επίθεση στην χριστιανική εκκλησία προκαλεί έναν επιπλέον πονοκέφαλο στον Αλ Σάρα. Εκτός από αυτούς που θέλουν να «αποδείξουν» ότι οι μειονότητες κινδυνεύουν από μια «ακραία ισλαμιστική κυβέρνηση», υπάρχουν κι αυτοί που θεωρούν ότι η «ισλαμική επανάσταση» έμεινε στη μέση, οι παλιοί συμπολεμιστές του Αλ Σάρα που σήμερα τον αντιμετωπίζουν ως προδότη. Η συριακή κοινωνία μέχρι σήμερα έχει σταθεί με ψυχραιμία απέναντι σε όλα τα εγκλήματα, στέλνοντας μηνύματα ενότητας, απρόθυμη να γυρίσει στη φρίκη του εμφυλίου. Ο Αλ Σάρα, εμφανιζόμενος ως υπεράνω του μίσους και εγγυητής της ασφάλειας και της ενότητας, προς το παρόν «προστατεύεται» πολιτικά από μια αντίληψη (ζωντανή και επί Άσαντ και με παράδοση στον μουσουλμανικό κόσμο) που θεωρεί αγαθό τον ηγεμόνα, αλλά «κακούς» όσους τον περιβάλλουν. Κάπως έτσι βέβαια γεννιούνται οι Βοναπάρτες...

Ενισχύεται η αντίσταση κατά της αυταρχικής συγκέντρωσης υπερεξουσιών από τον Τραμπ

Ολόκληρο
στο **RProject.gr**

Των Σάρων Σμιθ, Λανς Σέλφα

Η απόφαση του καθεστώτος Τραμπ να κινητοποιήσει πεζοναύτες και εθνοφρουρούς στους δρόμους του Λος Άντζελες αποτελεί μια επικίνδυνη κλιμάκωση στα σχέδια του Τραμπ να επιβάλει την αυταρχική εξουσία του.

[...] Το ζήτημα δεν ήταν η πραγματική κατάσταση στους δρόμους. Ήταν το πρόσχημα που ήθελε ο Τραμπ για να χρησιμοποιήσει το στρατό στο εσωτερικό της χώρας ως προσωπικό του εργαλείο επιβολής. Ο ισχυρισμός ότι βίαιες ταραχές είχαν κατακλύσει το Λος Άντζελες έδωσε στον Τραμπ τη δικαιολογία –έστω και αδύναμη– να προχωρήσει σε μια αυταρχική συγκέντρωση υπερεξουσιών για να κατεβάσει στρατό στους δρόμους.

Η διακήρυξη που εξέδωσε ο Τραμπ δεν ονομάτιζε καν το Λος Άντζελες ή την Πολιτεία της Καλιφόρνια. Με άλλα λόγια, ο στόχος του Τραμπ είναι ολόκληρη η χώρα. Ο κυβερνήτης του Τέξας, Γκρεγκ Άμποτ, ακολούθησε το παράδειγμα του Αμερικανού Προέδρου ανακοινώνοντας ότι αναπτύσσει 5.000 Εθνοφρουρούς και 2.000 επιπλέον αστυνομικούς του Τμήματος Δημόσιας Ασφάλειας του Τέξας σε όλη την Πολιτεία –πριν καν συμβούν οι αναμενόμενες κινητοποιήσεις ενάντια στις επιδρομές απελάσεων του ομοσπονδιακού κράτους.

Και το Λος Άντζελες είναι μόνο η πρώτη φορά που ο Τραμπ στέλνει το στρατό ενάντια σε διαδηλώτριες που ασκούν το συνταγματικό τους δικαίωμα στην ελευθερία λόγου. Αξιωματούχοι της κυβέρνησης Τραμπ έχουν κάνει πολύ σαφές ότι έχουν βάλει στο μάτι και άλλες πόλεις, ειδικά αυτές που έχουν εκλέξει αξιωματούχους του Δημοκρατικού Κόμματος.

Λες και ήθελαν να επιδείξουν ότι η διακυβέρνηση Τραμπ κινείται στην κατεύθυνση ενός αστυνομικού κράτους, στη διάρκεια μιας συνέντευξης Τύπου της Νόεμ, ένοπλοι πράκτορες του FBI άρπαξαν βίαια τον Γερουσιαστή της Καλιφόρνια Άλεξ Παντίγια, τον έριξαν στο έδαφος και του πέρασαν χειροπέδες. Οι αξιωματούχοι του DHS ισχυρίστηκαν ότι νόμιζαν πως ο Παντίγια ήταν «δράστης επίθεσης», παρότι ο Παντίγια είχε εμφανώς γνωστοποιήσει ότι είναι Γερουσιαστής, όπως φαίνεται σε σχετικό βίντεο. Ο Παντίγια δήλωσε στη συνέχεια: «Αν έτσι αντιμετωπίζει το Υπουργείο Εσωτερικής Ασφάλειας

έναν Γερουσιαστή που θέλει να θέσει ένα ερώτημα, μπορείτε μόνο να φανταστείτε τι κάνουν στους εργάτες γης, στις μαγείριες, στους ανθρώπους που επιβιώνουν με μεροκάματα στην κοινότητα του Λος Άντζελες, σε όλη την Καλιφόρνια, σε όλη τη χώρα».

Ο Τραμπ και τα τσιράκια του λένε ότι ενεργούν για να ανακόψουν μια «εισβολή» από «παράνομους αλλοδαπούς» και «εγκληματίες» που συρρέουν στις ΗΠΑ. Αλλά η πραγματική εισβολή προέρχεται από την απόφαση του Τραμπ να ξαμολήσει κουκουλοφόρους πράκτορες της ICE για να τρομοκρατήσουν τις μεταναστευτικές κοινότητες σε όλη τη χώρα. [...]

Η αντίσταση ενισχύεται

Ενώ ο στόχος αυτών των επιδρομών είναι να κρατήσουν τις μεταναστευτικές κοινότητες σκυφτές από φόβο, η απάντηση που προέκυψε –από τη δύναμη της ανάγκης– ήταν η οργανωμένη αντίσταση. Τα δίκτυα έκτακτης αντίδρασης που έχουν συγκροτηθεί, διευκολύνουν τις οργανώσεις δικαιωμάτων των μεταναστών σε επίπεδο γειτονιάς να χρησιμοποιούν τα σόσιαλ μίντια για να προειδοποιούν και να κινητοποιούν τα μέλη των κοινοτήτων ενάντια στις επιδρομές και τις προσαγωγές της ICE.

Για παράδειγμα, ο Μαρσέλο Γκόμες ντα Σίλβα, ένας 18χρονος μαθητής λυκείου στο Μίλφορντ της Μασαχουσέτης, οδηγούσε το αυτοκίνητο του πατέρα του για να πάει στην προπόνηση βόλεϊ στις 31 Μάη, όταν η ICE σταμάτησε το όχημά του για έλεγχο. Προσήγαγαν τον Μαρσέλο όταν ανακάλυψαν ότι η μαθητική του βίζα είχε λήξει. Δεν είχε ενημερωθεί ποτέ για την ανάγκη να την ανανεώνει. «Ημουν 7 χρονών», εξήγησε ο ίδιος.

Η αντίδραση των συμμαθητ(ρι)ών του Μαρσέλο, των εκπαιδευτικών και της κοινότητας ήταν άμεση. Μαθητές

και μαθήτριες σταμάτησαν τα μαθήματα και κινητοποιήθηκαν για την υποστήριξή του επί μια βδομάδα. Πάνω από χίλιοι μαθητές, εκπαιδευτικοί και άλλες αλληλέγγυες πορεύτηκαν στους δρόμους του Μίλφορντ με πικέτες που απαιτούσαν την απελευθέρωση του Μαρσέλο. Η τάξη [αποφοίτων] του 2025 προσχώρησε στην κινητοποίηση, φορώντας ακόμα τα καπέλα και τις ρόμπες της. Στην κινητοποίηση μπήκε και η Ένωση Εκπαιδευτικών Μασαχουσέτης. Αλληλέγγυος κόσμος συγκέντρωσε 2.000 δολάρια προκειμένου να απελευθερωθεί με εγγύηση, την οποία αποδέχτηκε ένας δικαστής αφού ο Μαρσέλο είχε περάσει 6 μέρες στα κρατητήρια.

Τις τελευταίες εβδομάδες, πράξεις αντίστασης συμβαίνουν στις κοινότητες σε όλη τη χώρα –όπως και μικρές νίκες σαν την περίπτωση του Μαρσέλο. Αυτές έχουν προκαλέσει ευρεία προσοχή στην αγριότητα των πρακτόρων της ICE και έχουν αποκαλύψει ότι οι περισσότεροι μετανάστες που αρπάζονται είναι αγαπητά μέλη των κοινοτήτων τους και όχι σκληραγωγημένα μέλη συμμοριών. [...]

Η αντίσταση των κοινοτήτων στο Λος Άντζελες ήταν επίσης αυτό που πραγματικά αναστάτωσε τον Τραμπ, την Νόεμ και την υπόλοιπη ακολουθεία του επίδοξου δικτάτορα. Όταν οι μπράβοι της ICE επιχειρήσαν να συλλάβουν ανθρώπους που ζουν από μεροκάματα έξω από ένα Home Depot στο Πάραμαουντ της Καλιφόρνια, η ICE αρχικά ηττήθηκε από τα χέρια απλών εργαζομένων και υποστηρικτριών των δικαιωμάτων των μεταναστών που τους απέκρουσαν για ώρες.

[...] Όπως ήταν αναμενόμενο, διαδηλώσεις αλληλεγγύης ξέσπασαν στους δρόμους πολλών πόλεων τις ημέρες μετά την κινητοποίηση του στρατού στο Λος Άντζελες από τον Τραμπ. Αυτοί

είναι οι λόγοι που η αντίσταση πρέπει να συνεχίσει να ενισχύεται –και με διαδηλώσεις μεγάλης κλίμακας και με τα τοπικά δίκτυα έκτακτης αντίδρασης σε επίπεδο βάσης που μπορούν να κινητοποιούν ακτιβίστριες ανά πάσα στιγμή.

«Μέρα Όχι στους Βασιλιάδες» («No Kings Day»)

Εκατομμύρια άνθρωποι κατέβηκαν στους δρόμους σε 2.000 διαφορετικές τοποθεσίες σε όλες τις ΗΠΑ στις 14 Ιούνη. Η κινητοποίηση είχε ονομαστεί «Μέρα Όχι στους Βασιλιάδες» από τον συνασπισμό των δυνάμεων που την οργάνωσαν, που είναι συλλογικά γνωστές ως 50501, που βγαίνει από το «50 διαδηλώσεις, 50 Πολιτείες, μία μέρα». Ο συνασπισμός 50501 ιδρύθηκε το Φλεβάρη και δίνει έμφαση στην ανάγκη για ενωτικές διαδηλώσεις σε μια κοινή μέρα δράσης. Επέλεξε την 14η Ιούνη γιατί εκείνη τη μέρα ο Τραμπ ξόδεψε 25-45 εκατομμύρια δολάρια φορολογούμενων (ενώ πετσοκόβει τις κοινωνικές δαπάνες) για να οργανώσει μια στρατιωτική παρέλαση στην Ουάσινγκτον για τα 79α γενέθλιά του –που έτυχε να συμπίπτουν με την 250ή επέτειο ίδρυσης του Στρατού.

[...] Η παρέλαση περιλάμβανε τανκς, πεζικό και πτήσεις στρατιωτικών αεροσκαφών –και ολοκληρώθηκε με μια πανηγυρική πτώση από αεροπλάνο της ομάδας αλεξιπτωτιστών του στρατού Golden Knights, οι οποίοι παρέδωσαν μια σημαία στον Τραμπ.

Εκατομμύρια άνθρωποι συμμετείχαν στις διαδηλώσεις στις 14 Ιούνη, αφήνοντας την πιο πρόσφατη αυταρχική συγκέντρωση υπερεξουσιών του Τραμπ. Η μεγαλύτερη από αυτές τις διαδηλώσεις προσέλκυσε 100.000 άτομα. Μια ανθρώπινη θάλασσα –κρατώντας κυρίως αυτοσχέδιες πικέτες και χαρτόνια– πλημμύρισε τα κέντρα κάθε μεγάλης πόλης. Πολλοί ανέφεραν την εναντίωσή τους στις μαζικές απελάσεις ως βασικό κίνητρο της συμμετοχής τους. [...]

Βρισκόμαστε σε μια στιγμή γεμάτη κινδύνους. Αλλά η προσπάθεια του Τραμπ να μετατρέψει τις ΗΠΑ σε ένα αυταρχικό κράτος δεν έχει αναπόφευκτη έκβαση. Έχουμε τώρα μια ευκαιρία να αξιοποιήσουμε την ανανεωμένη θετική δυναμική αντίστασης για να δυναμώσουμε την προθυμία του λαού να αφηφίσει τον Τραμπ. Η άνοδος των αγώνων και η αλληλεγγύη που αυτή δημιουργεί είναι κρίσιμα για να προστατεύσουμε τις κοινότητές μας και κάθε εργαζόμενο άνθρωπο, όπου κι αν έχει γεννηθεί.

Μετά τον «πόλεμο των 12 ημερών»

Του Πάνου Πέτρου

Αν και η σύρραξη του Ιούνη τερματίστηκε (προσωρινά) χωρίς περαιτέρω κλιμάκωση, ο «πόλεμος των 12 ημερών» μεταξύ Ιράν και Ισραήλ υπήρξε ένα μεγάλο γεγονός. Έσπασε ένα ακόμα «ταμπού» στην αντιπαράθεση των δύο χωρών. Στα πάνω από 40 χρόνια ζωής της Ισλαμικής Δημοκρατίας, τα δύο κράτη δεν είχαν ανταλλάξει -άμεσα- χτυπήματα. Τους τελευταίους 20 μήνες είχαμε μια συμβολική και «χορογραφημένη» ανταλλαγή χτυπημάτων, την οποία διαδέχτηκε μια εξίσου περιορισμένη αλλά πραγματική ανταλλαγή πυραύλων, πριν φτάσουμε στις 12 ημέρες αυθεντικής ένοπλης σύρραξης. Ήταν η πρώτη φορά που το ιρανικό κράτος δέχτηκε μια τέτοια μαζική επίθεση μετά τον πολυετή καταστροφικό πόλεμο με το Ιράκ τη δεκαετία του 1980. Ήταν η πρώτη φορά που υπέστησαν καταστροφές τα μεγάλα αστικά κέντρα του Κράτους του Ισραήλ.

Μια τόσο σημαντική σύρραξη αφήνει πίσω της κάποια πρώτα συμπεράσματα, αλλά και κάποια ερωτηματικά που μπορούν να απαντηθούν μόνο σε δεύτερο χρόνο.

Ο πόλεμος του Νετανιάχου

Από την αρχή της επίθεσης στο Ιράν, έγινε σαφές ότι το σιωνιστικό κράτος πήγαινε σε (αστραπιαίο;) πόλεμο και όχι σε ένα περιορισμένο πλήγμα. Με τις πρώτες βόμβες να πέφτουν στην Τεχεράνη, ο Νετανιάχου προειδοποιούσε τους Ισραηλινούς για δοκιμασία που δεν συγκρίνεται με προηγούμενες και για συνθήκες λοκντάουν που θα διαρκούσαν -τουλάχιστον- δύο εβδομάδες. Ο επικεφαλής του Ισραηλινού Συμβουλίου Εθνικής Ασφαλείας, Τζάχι Χανέγκμπι, εξομολογούνταν ότι η κρατική ηγεσία είχε «προϋπολογίσει» από 800 ως 4.000 νεκρούς Ισραηλινούς αμάχους όταν σχεδίαζε αυτή την επίθεση και προέβλεπε την εξέλιξή της.

Ο Νετανιάχου παραδέχθηκε ότι είχε δώσει την εντολή προετοιμασίας της επίθεσης κατά του Ιράν από το Γενάρη. Υπολόγιζε στις προηγούμενες στρατιωτικές επιτυχίες του φθινοπώρου (αποδυνάμωση Χεζμπολά, καταστροφή της ιρανικής αεράμυνας), αλλά και στην πολιτική «επιτυχία» της νίκης του Ντόναλντ Τραμπ στις ΗΠΑ.

Αυτά υπογραμμίζουν τις πιο βαθιές

αιτίες της επίθεσης, που αφορούν τη στρατηγική επιδίωξη του Κράτους του Ισραήλ να κυριαρχήσει βίαια και να αλλάξει το χάρτη της Μέσης Ανατολής, αλλά και το επικίνδυνο δόγμα με το οποίο κινείται ο σημερινός κυβερνητικός συνασπισμός. Ο Νετανιάχου και οι σύμμαχοί του έχουν επενδύσει σε μια κατάσταση «Διαρκούς Πολέμου», ως απάντηση και στις εξωτερικές προκλήσεις που αντιμετωπίζει το σιωνιστικό εγχείρημα (την επίμονη ύπαρξη εκατομμυρίων Παλαιστινίων που αρνούνται να... αδειάσουν τη «Γη του Ισραήλ») αλλά και στην εσωτερική κρίση του σιωνισμού, που ο Ιλάν Παπέ έχει κωδικοποιήσει ως βαθύ διχασμό ανάμεσα στο «φανταστικό Κράτος του Ισραήλ» (αυτό που οι φιλελεύθεροι σιωνιστές φαντάζονται ως «δημοκρατία») και το «κράτος της Ιουδαίας» (αυτό που επιδιώκουν ανοιχτά οι φανατικοί έποικοι, οι φονταμενταλιστές και οι

είχε επιβιώσει οριακά από μια πιθανή απώλεια της πλειοψηφίας στην Κνεσέτ, η αντιπολίτευση κλιμάκωνε τις παρεμβάσεις της κατά της συνέχειας του πολέμου στη Γάζα (ως «πόλεμο για τα συμφέροντα ενός ανθρώπου») και αυτό έδινε κάποιες δυνατότητες και στις πιο ειλικρινείς, μειοψηφικές, αντιπολεμικές φωνές. Με το που σηκώθηκαν τα ισραηλινά μαχητικά στον αέρα, οι σφοδρόι πολέμιοι του Νετανιάχου ευθυγραμμίστηκαν και μετατράπηκαν σε υποστηρικτές του, ενώ η εθνική ενότητα αποκαταστάθηκε απέναντι στον «μεγάλο εχθρό που θέλει να καταστρέψει το Ισραήλ».

Άλλαζε το κλίμα στο εξωτερικό. Ελάχιστες μέρες πριν, η Γενική Συνέλευση του ΟΗΕ είχε απαιτήσει άμεση κατάπαυση του πυρός και τερματισμό του αποκλεισμού στη Γάζα, με συντριπτική πλειοψηφία που ενισχυόταν από τις ψήφους των περισσότερων χωρών της «Δύσης». Όλα τα βλέμματα ήταν στραμ-

Δύση τον λόγο για τον οποίο ανέχεται τα εγκλήματά του: Όπως παραδέχθηκε με ωμή ειλικρίνεια ο Γερμανός καγκελάριος, «κάνει τη βρώμικη δουλειά για όλους μας».

Όλα αυτά αναδεικνύουν την λογική πίσω από την επιλογή ενός πολέμου με το Ιράν. Και επειδή η λογική είναι ισχυρή και πολύπλευρη από μόνη της, δεν απαιτούσε καν τη διαμόρφωση σαφούς στόχου. Κανείς δεν κατάλαβε ποτέ ποιο είναι το περίφημο «endgame» του Νετανιάχου, δηλαδή η πολιτικοστρατιωτική κατάληξη μετά την οποία θεωρείται μια πολεμική επιχείρηση «ολοκληρωμένη» κι «επιτυχημένη».

Η υποχρεωτική απάντηση του Ιράν

Η ιρανική ηγεσία οδηγήθηκε σε έναν πόλεμο τον οποίο προσπαθεί να αποφύγει επίμονα τους τελευταίους 20 μήνες. Η Τεχεράνη δεν θέλησε να παρέμβει άμεσα σε κανένα στάδιο της μεγάλης κρίσης που σπαράζει τη Μέση Ανατολή, ενώ όποτε εξωθήθηκε από το Ισραήλ να «απαντήσει» σε προκλητικά-ταπεινωτικά χτυπήματα (επίθεση στην ιρανική πρεσβεία στη Συρία, δολοφονία Χανίγιε μέσα στην Τεχεράνη, επίθεση με βομβητές, δολοφονία Νασράλα και εισβολή στο Λίβανο), φρόντιζε πάντα να είναι προσεκτική και να αποφεύγει την κλιμάκωση. Αυτή τη φορά ήταν αδύνατη μια τέτοια διαφυγή. Η Ισραηλινή Αεροπορία σφυροκοπούσε καθημερινά στρατιωτικούς, πυρηνικούς, πολιτικούς στόχους και υποδομές ενώ με τη βοήθεια της Μοσάντ δολοφονούνταν ηγετικά στελέχη του στρατού και των Φρουρών της Επανάστασης, στοχεύονταν κορυφαίοι σύμβουλοι του Χαμενέι, εξολοθρεύονταν κορυφαίοι επιστήμονες. Ήταν η ώρα να χρησιμοποιηθεί το πυραυλικό απόθεμα, που -μαζί με τον ιρανικό «Αξονα της Αντίστασης»- αναπτύχθηκε ιστορικά ως «εργαλείο αποτροπής» μιας ξένης επιθετικότητας κατά του καθεστώτος.

Ο αρχικός αιφνιδιασμός αποτέλεσε ένα σοκ, με την Ισραηλινή Αεροπορία να χτυπά κατά βούληση στόχους «μέρα-μεσημέρι». Μετά την αρχική παράλυση που δημιουργούσε μεγάλα ερωτηματικά για την παραμικρή δυνατότητα αντίδρασης, ο ιρανικός στρατός έδειξε ότι διατηρεί τη δυνατότητα να εκτοξεύει πυραύλους και να διαπερνά τα αντιπυραυλικά συστήματα του Κράτους του Ισραήλ.

(συνέχεια σελ. 28)

Ο Νετανιάχου και οι σύμμαχοί του έχουν επενδύσει σε μια κατάσταση «Διαρκούς Πολέμου», ως απάντηση και στις εξωτερικές προκλήσεις που αντιμετωπίζει το σιωνιστικό εγχείρημα αλλά και στην εσωτερική κρίση του σιωνισμού. Ο διαρκής πόλεμος είναι ταυτόχρονα μέθοδος παραμονής στην κυβερνητική εξουσία, τρόπος «τελικής λύσης» του Παλαιστινιακού, αλλά και μέσο «εξαγνισμού» της Ισραηλινής κοινωνίας

ακροδεξιοί σιωνιστές). Ενώ οι πρώτοι στέκουν αδύναμοι να διαμορφώσουν στρατηγικές απαντήσεις πέραν μιας επιστροφής στο (υπονομευμένο) προηγούμενο στάτους κβο, για τους δεύτερους, ο διαρκής πόλεμος είναι ταυτόχρονα μέθοδος παραμονής στην κυβερνητική εξουσία, τρόπος «τελικής λύσης» του Παλαιστινιακού, αλλά και μέσο «εξαγνισμού» της Ισραηλινής κοινωνίας.

Αυτά κάνουν δευτερεύουσες τις συζητήσεις για τον ακριβή χρόνο που επιλέχθηκε, αλλά δεν τις καθιστούν αδιάφορες. Η επιλογή του χρόνου που εξαπολύθηκε η επίθεση είχε διάφορους πολιτικούς υπολογισμούς για τον Νετανιάχου.

Άλλαζε το κλίμα στο εσωτερικό. Μια μέρα πριν, η κυβέρνησή του

μένα στην λιμοκτονία στη Γάζα και το Κράτος του Ισραήλ βρισκόταν στη γωνία, με καλούς του φίλους να υποχρεώνονται να παίρνουν αποστάσεις ή να προειδοποιούν ότι «βλάπτει τον εαυτό του». Ο Μακρόν, σε συνεργασία με τη Σαουδική Αραβία, προετοίμαζε μια δι-εθνή διάσκεψη προώθησης της «λύσης δύο κρατών» τον Ιούνη. Με τις πρώτες ανταλλαγές πυραύλων μεταξύ Τεχεράνης και Τελ Αβίβ, όλα αυτά ξεχάστηκαν και οι δυτικές πρωτεύουσες άρχισαν πάλι να παπαγαλίζουν «το δικαίωμα του Ισραήλ στην αυτοάμυνα». Με την κορύφωση της γενοκτονίας, το σιωνιστικό κράτος είχε αποδειχθεί ένας σύμμαχος που μπορεί να «εκθέτει» τους υποστηρικτές του και να τους γίνεται «βάρος» επικοινωνιακά ή πολιτικά. Με την επίθεση στο Ιράν, ο Νετανιάχου υπενθύμιζε στη

Μετά τον «πόλεμο των 12 ημερών»

(συνέχεια από σελ. 27)

Όμως οι πυρηνικοί δεν μπορούσαν να λύσουν την απουσία (σοβαρής) αεροπορίας και (λειτουργικής) αεράμυνας. Με το Ισραήλ να ελέγχει τον αέρα, το Ιράν μπορούσε να «απαντά», αλλά δεν ήταν σε θέση να «αμυνθεί».

Αυτός ο παράξενος πόλεμος έπαιρνε τη μορφή δοκιμασίας αντοχής. Κοινωνικής-οικονομικής απέναντι στις καταστροφές που προκαλούσε ο αντίπαλος. Αλλά και στρατιωτικής, ανάλογα τα «αποθέματα» του καθενός. Μέσα σε 12 μέρες, οι κοινωνικές αντοχές δεν πρόλαβαν να δοκιμαστούν, καθώς επικράτησε το αρχικό ανακλαστικό της συσπείρωσης απέναντι στην εξωτερική απειλή. Η ιρανική κοινωνία απέρριψε την ισραηλινή επιθετικότητα, ακόμα και μέσα από τις φυλακές του ιρανικού καθεστώτος, ακόμα και από εργατικές συλλογικότητες που αντιμετωπίζουν την πιο άγρια καταστολή. Η ισραηλινή κοινωνία μπήκε σε «λειτουργία επιβίωσης» και συσπειρώθηκε γύρω από την ηγεσία της καθώς η «ιρανική απειλή» εμφανίστηκε στον ουρανό του Τελ Αβίβ ως αυτοεκπληρούμενη προφητεία. Σε έναν πόλεμο, οι εσωτερικές ανατροπές προκύπτουν συνήθως μέσα από τη μεγάλη χρονική του διάρκεια ή στις στιγμές μιας (αποφασιστικής) έκβασής του. Δεν έφτασαν τα πράγματα εκεί. Όσον αφορά τις στρατιωτικές αντοχές, καθώς περνούσαν οι μέρες, ο αριθμός των πυραύλων που εκτόξευε το Ιράν έφθινε διαρκώς, πέφτοντας από τους αρχικούς 40 ή 30 (σε κάθε «κύμα») σε μονοψήφιο αριθμό, ενώ ποτέ δεν υλοποιήθηκε η αρχική απειλή για «1.000 πυραύλους». Αλλά ενώ ο αριθμός μειωνόταν, η δυνατότητα να διαπεράσουν την ισραηλινή αεράμυνα (που δούλευε «στα κόκκινα») αυξανόταν.

Η αμερικανική παρέμβαση

Σε αυτό το σημείο ήρθε η παρέμβαση του Ντόναλντ Τραμπ, με τον βομβαρδισμό των πυρηνικών εγκαταστάσεων του Ιράν. Ήταν μια επίδειξη δύναμης. Οι πολυδιαφημισμένες μεγα-βόμβες και τα αεροπλάνα που έχουν την ικανότητα να τις μεταφέρουν και ρίχνουν διανύοντας τεράστιες αποστάσεις, δεν είχαν ξαναχρησιμοποιηθεί. Ήταν ένα «μήνυμα» προς την Τεχεράνη αλλά και ευρύτερα. Στο πεδίο των εμπορικών πολέμων, οι αλληλοπρόσφαλλες στροφές του Αμερικανού Προέδρου είχαν γεννήσει τον όρο... TACO στις γραμμές του αστικού Τύπου: Trump Always Chickens Out, ο Τραμπ στο Τέλος Πάντα Κωλώνει. Έχουμε ξαναγράψει ότι ο Τραμπ αξιοποιεί το γεγονός ότι θεωρείται «απρόβλεπτος και ικανός για όλα» και σημειώσαμε ότι ο κίνδυνος με

αυτήν τη μέθοδο «διαπραγμάτευσης» είναι ότι ίσως χρειαστεί κάποια στιγμή να το αποδείξεις, για να παραμείνει πειστικός ο ισχυρισμός. Απαντώντας στον κίνδυνο ενός γεωπολιτικού «TACO», ο Τραμπ πέρασε από την ρητορική απειλή στρατιωτικής ισχύος, σε μια επίδειξη της. Αλλά φρόντισε να επικοινωνήσει -δημόσια και ιδιωτικά- ότι επιδιώκει «όλα να σταματήσουν εκεί».

Διατάζοντας τον βομβαρδισμό του Ιράν, έδωσε μια «νίκη» στον Νετανιάχου, που είχε επενδύσει πολλά στο κλίμα «Κύριε Πρόεδρε, Απλά Κάντε Το!» -το οποίο είχε κυριαρχήσει μέσα στο Ισραήλ- και του άνοιξε μια διέξοδο τερματισμού του πολέμου. Έχοντας ήδη προκαλέσει μεγάλη καταστροφή στο Ιράν και χωρίς σαφή «αποστολή», ο Νετανιάχου ήταν εύκολο να ανακοινώσει ότι αυτή «εξετελέσθη», με τη βοήθεια του πανίσχυρου συμμάχου που στάθηκε στο πλευρό του.

Ισορροπώντας με αυτόν τον τρόπο, ο Τραμπ ξεπερνούσε προσωρινά το εσωτερικό πρόβλημα που είχε προκύψει. Όπου τα κορυφαία και πιο λαοφιλικά στελέχη του MAGA είχαν βγει δημόσια στα κεραμίδια ενάντια σε έναν πόλεμο με το Ιράν, ενώ οι νεοσυντηρητικοί και οι φιλοσιωνιστές πίεζαν για αμερικανική εμπλοκή. Συνδυάζοντας έναν εντυπωσιακό βομβαρδισμό του Ιράν με την έκκληση για άμεση κατάπαυση του πυρός, ο Τραμπ τους ικανοποίησε όλους, αποφεύγοντας μια κλιμάκωση της εσωτερικής κρίσης στο συνασπισμό που τον στηρίζει.

Ταυτόχρονα, στέλνοντας το μήνυμα ότι επρόκειτο για μεμονωμένο χτύπημα και όχι αρχή πολέμου («εφόσον μείνει αναπάντητο και δεν σκοτωθούν Αμερικάνοι πολίτες») έδινε στην Τεχεράνη την επιλογή διεξόδου. Η ιρανική

ηγεσία ανταποκρίθηκε. Το χτύπημα στην αμερικανική βάση στο Κατάρ ήταν προορισμένο να αποτύχει. Με την έγκαιρη προειδοποίηση του Ιράν, η βάση είχε εκκενωθεί ενώ η αεράμυνα του Κατάρ ήταν έτοιμη να καταρρίψει τους πυραύλους (πλην ενός). Αντίστοιχη μορφή είχε πάρει το 2020 η «απάντηση» του Ιράν στη δολοφονία του Σολέϊμάνι. Ήταν και τότε «χορογραφημένη», αλλά αποτελούσε -έστω κι έτσι- ένα σκαλί στη σκάλα της κλιμάκωσης: η πρώτη φορά που κράτος στόχευε απευθείας αμερικανική βάση μετά τον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο. Η επανάληψη αυτής της μεθόδου φέτος δείχνει ότι η ιρανική ηγεσία ήθελε να αποφύγει οτιδήποτε θα παρέπεμπε σε «νέο σκαλοπάτι κλιμάκωσης» ως προς τη σχέση με τις ΗΠΑ, οτιδήποτε θα έσπαγε κάποιο νέο «ταμπού» και θα ρίσκαρε μια νέα απάντηση του αμερικανικού στρατού. Το «επιχείρημα» του πρώτου αμερικανικού βομβαρδισμού αποδείχθηκε πειστικό για το ιρανικό καθεστώς και το ένστικτο αυτοσυντήρησής του.

Τι προκύπτει ως προκαταρκτικός απολογισμός από όλα αυτά;

Ο «Αξονας της Αντίστασης»

Στις 12 ημέρες του πολέμου, καταγράφηκε η αποδυνάμωση του λεγόμενου «Αξονα της Αντίστασης», με τη μορφή της απροθυμίας ή αδυναμίας του να απαντήσει στο μέγεθος της επίθεσης που δέχτηκε το Ιράν, από φόβο κλιμάκωσης της σύγκρουσης. Η Χεζμπολά, που λογιζόταν διαχρονικά ως η «πρώτη γραμμή αποτροπής» σε περίπτωση που το Ιράν απειλούταν, έμεινε έξω από τη μάχη. Είτε το πολυσυζητημένο οπλοστάσιό της έχει συρρικνωθεί (και

δεν «φυλάχθηκε» στον πόλεμο του φθινοπώρου του 2024 για την περίπτωση που το Ιράν δεχόταν αργότερα επίθεση...), είτε αντιμετώπισε τον πολιτικό περιορισμό της εμπλοκής του Λιβάνου σε πόλεμο για χάρη του Ιράν (σε μια συγκυρία που αντιμετωπίζει την κατηγορία ότι λειτουργεί ως «ιρανικός βραχίονας» κι όχι ως λιβανέζικο κόμμα από τους αντιπάλους της). Οι ιρακινές πολιτοφυλακές δεν στόχευσαν αμερικανικές βάσεις στο έδαφός τους. Οι Χούθι συνέχισαν να στοχοποιούν το Ισραήλ, αλλά απέφυγαν να ξανακλείσουν την Ερυθρά Θάλασσα. Το Ιράν δεν έκλεισε τα Στενά του Ορμούζ και επεφύλασσε μια συμβολική-«χλιαρή» απάντηση στον αμερικανικό βομβαρδισμό.

Αυτοί οι 20 μήνες, με την γενοκτονία στη Γάζα και την καταβρόχθιση της Δυτικής Όχθης, με την συντριπτική επίθεση στο Λίβανο, με τους σαρωτικούς βομβαρδισμούς στην Τεχεράνη, δεν δικαιολογούν τις θεωρίες που ισχυρίζονται ότι ο «Αξονας» διαθέτει μια στρατιωτική ισχύ την οποία δεν «ξοδεύει πρόωρα» γιατί την επιφυλάσσει για την ώρα της πραγματικής ανάγκης ή της αποφασιστικής αναμέτρησης με το Ισραήλ και τις ΗΠΑ. Πόσο μεγαλύτερη ανάγκη και πόσο πιο αποφασιστικές αναμετρήσεις σε σχέση με όσα πράττει το Ισραήλ τους τελευταίους 20 μήνες;

Όσοι εκτιμούν ότι ο «Αξονας» συγκροτήθηκε με στόχο μια αποφασιστική αναμέτρηση με το Ισραήλ, θα πρέπει να αναρωτηθούν αν διαθέτει όντως τη στρατιωτική δυνατότητα να το κάνει. Όσοι ισχυρίζομαστε ότι εξαρχής ο «Αξονας» δεν συγκροτήθηκε (από τη σκοπιά της Τεχεράνης...) με στόχο μια τέτοια στρατιωτική αναμέτρηση, αλλά

ως προληπτικό μέσο «αποτροπής» μιας επίθεσης στο Ιράν (από οποιονδήποτε...), διαπιστώνουμε σήμερα ότι αυτή η τακτική αντιμετωπίζει τα όριά της.

Οι επιδιώξεις των ΗΠΑ

Η συμμαχία ΗΠΑ-Ισραήλ κατέγραψε αυτήν την αδυναμία και κλήθηκε να αποφασίσει το βαθμό που θα την αξιοποιήσει. Στρατιωτική πίεση στο Ιράν για να χαμηλώσει τον πήχη στις διαπραγματεύσεις και να «ψαλιδίσει» τις φιλοδοξίες του; Στρατιωτική καταστροφή του πυρηνικού και του πυραυλικού του προγράμματος; Ανατροπή του καθεστώτος; Ο Νετανιάχου είχε κηρύξει τον πόλεμο με βάση τη φράση που αποδίδεται στον Ναπολέοντα: «Εμπλεκόμαστε. Και μετά βλέπουμε». Με ανοιχτό τον χαρακτήρα της «αποστολής», ήθελε να διερευνήσει (έμπρακτα...) τι μπορεί να πετύχει και μέχρι πού θα του επιτραπεί να φτάσει. Ήταν εξ αρχής σαφές ότι οι μεγάλοι στόχοι εξασφαλιζόνταν από την αμερικανική -έμμεση ή άμεση- συμμετοχή. Έγινε γρήγορα σαφές ότι οι «μάξιμουμ» στόχοι (ανατροπής του καθεστώτος ή πλήρους «αποστρατιωτικοποίησής» και «αποπυρηνικοποίησής» του) δεν μπορούν να επιτευχθούν από αέρος κι από μακριά, ούτε διέθεταν σοβαρό εσωτερικό έρεισμα. Θα απαιτούσαν μια χερσαία εισβολή και κατοχή, που θα έκανε τις πολυετείς περιπέτειες στο Ιράκ και το Αφγανιστάν να μοιάζουν με «βόλτα στο πάρκο» και την οποία θέλησε να αποφύγει ο Τραμπ.

Αυτά έκριναν τη διαχείριση του, καθώς αποκτάμε μια εικόνα για την εξωτερική του πολιτική. Ο Αμερικανός Πρόεδρος προτιμά τις διαπραγματεύσεις με τις υπαρκτές κρατικές ηγεσίες και αντιμετωπίζει τη στρατιωτική δράση ως «επιχείρημα» που ενισχύει τη θέση του στο τραπέζι. Η «ειρήνη μέσω δύναμης» σημαίνει ότι είναι πρόθυμος

να ρίξει βόμβες (και να πείσει την άλλη πλευρά ότι θα ξαναρίξει) αν η διαπραμάτευση δεν πηγαίνει όπως θα ήθελε, αλλά παραμένει έτοιμος να επιστρέψει σε αυτήν. Αν πειστεί ότι η στρατιωτική ισχύς θα αποδώσει και θα τον ενισχύσει, δε θα διστάσει να καταφύγει σε αυτήν. Αλλά παραμένει επιφυλακτικός απέναντι στους «αιώνιους πολέμους» που προϋποθέτει μια επιχείρηση αλλαγής καθεστώτος (τύπου Μπους), από τον φόβο ότι αυτοί μπορεί να πάνε στραβά. Η τακτική αυτή θα σημαίνει τραμπουκισμούς, απειλές και ένα δι-αρκές εκκρεμές ανάμεσα σε μια άδικη ειρήνη με το πιστόλι στον κρόταφο και τον κίνδυνο πολέμου «δια της διολίσθησης», στο βαθμό που η εκάστοτε διαπραμάτευση δεν πάει καλά και η περιορισμένη επίδειξη ισχύος δεν αποδειχθεί αρκετή...

Σήμερα η Ουάσινγκτον εκπέμπει και πάλι σήματα «επιστροφής στις διαπραγματεύσεις» με την Τεχεράνη. Από την πορεία τους θα δοθούν πολλές απαντήσεις που θα ολοκληρώνουν τον απολογισμό του πολέμου των 12 ημερών.

Προς ένα τελικό απολογισμό

Ένα μεγάλο ερωτηματικό είναι η αλήθεια γύρω από το μέγεθος της ζημιάς που υπέστη το ιρανικό πυρηνικό πρόγραμμα. Καταστράφηκε; Πήγε πίσω χρόνια; Πήγε πίσω μήνες; Όλες οι εκδοχές κυκλοφορούν στη δημόσια συζήτηση. Για αυτό θα απαιτηθούν εβδομάδες συλλογής πληροφοριών. Δεν ξέρουμε αν θα μάθουμε την αλήθεια ως ευρύ κοινό, αλλά θα την μάθει σίγουρα ο Στίβεν Γουίτκοφ, που περιμένει να εξακριβώσει τι πέτυχαν τα όπλα για να δει τι έχει να διεκδικήσει με το διάλογο.

Η ύπαρξη συμφωνίας και η μορφή της θα ολοκληρώνει τον απολογισμό.

Όπως γράφτηκε εύστοχα, ο απολογισμός του αραβοϊσραηλινού πολέμου του Γιομ Κιπούρ (1973) δεν μπορεί να γίνει ολοκληρωμένα χωρίς να ληφθεί η υπόψη και η συμφωνία Αιγύπτου-Ισραήλ στο Καμπ Ντέιβιντ (1977).

Αλλά κανείς δεν πρέπει να υποτιμήσει κι ένα άλλο σενάριο. Ο απολογισμός να αποδειχθεί «προκαταρκτικός» γιατί ο «πόλεμος των 12 ημερών» μπορεί να αποδειχθεί ένα ακόμα σκαλοπάτι στη σκάλα της κλιμάκωσης, δηλαδή το προλούδιο ενός πιο καταστροφικού κι αποφασιστικού πολέμου. Η αδυναμία ή απροθυμία του Ιράν να υλοποιήσει τις μεγάλες απειλές που εκτόξευε σε κάθε στάδιο της κρίσης, αν συνοδευτεί από σθεναρή στάση του στη διαπραμάτευση, μπορεί να προκαλέσει μια νέα αμερικανοϊσραηλινή επιθετικότητα. Στην αρχή αυτού του πολέμου, σχολιάζοντας τη διαχρονικά «μεσοβέζικη» τακτική του Ιράν, ο Ζιλμπέρ Ασκάρ ανακαλούσε τη ρήση του Σεν Ζυστ για την επανάσταση («όποιος την κάνει μισητή, σκάβει τον δικό του τάφο») για να την παραφράσει ως προς την στρατιωτική αντιπαράθεση του ιρανικού καθεστώτος με τις ΗΠΑ και το Ισραήλ.

Η «Ανατολή»

Είναι προφανές ότι η ιρανική ηγεσία, διαμορφώνοντας τις αποφάσεις της ως προς την «απάντηση» στον αμερικανικό βομβαρδισμό, πήρε υπόψη τις διαθέσεις (και τις συμβουλές...) -δυνητικών- μεγάλων συμμάχων. Εκεί επικράτησε διακριτική αδράνεια.

Η Κίνα ήταν η δύναμη που θιγόταν πιο άμεσα από την επίθεση κατά του Ιράν: Η πρόσβαση σε ιρανικό πετρέλαιο και φυσικό αέριο δυσκόλευε, οι διεθνείς τιμές αυξάνονταν. Αλλά ήταν και η δύναμη που θα θιγόταν από μια κλιμάκωση του πολέμου από το Ιράν (αν αυτό έκλεινε τα Στενά του Ορμούζ

ή χτυπούσε αμερικανικές βάσεις στα αραβικά κράτη του Κόλπου). Συνολικότερα, το Πεκίνο είναι αλλεργικό στους πολέμους που διαταράσσουν την ομαλή λειτουργία του παγκόσμιου συστήματος, γιατί γνωρίζει ότι αυτό λειτουργεί προς όφελός του κάθε μήνα και χρόνο που περνά. Είναι ακόμα πιο αλλεργικό σε ενέργειες που μπορεί να οδηγήσουν σε δική του -πρώρη- πολεμική εμπλοκή. Γιατί γνωρίζει ότι η άνοδος του αμερικανικού ιμπεριαλισμού επισφραγίστηκε από την ένοπλη παρέμβασή του (στον ΒΠΠ), αλλά και ότι η δυνατότητά του να παρέμβει με όρους νίκης είχε χτιστεί στις δεκαετίες που οι ΗΠΑ παρέμεναν άθικτες από τις πολεμικές περιπέτειες που ρήμαζαν άλλα μέρη του πλανήτη κι αποδυνάμωναν τους παλιούς κυρίαρχους...

Μεγαλύτερο ενδιαφέρον έχει η πολιτική της Ρωσίας. Αν και η σχέση της με το Ιράν είναι πιο βαθιά («στρατηγικός σύμμαχος») σε σύγκριση με τον οικονομικό-εμπορικό χαρακτήρα της σχέσης Ιράν-Κίνας, Ρώσοι αναλυτές εντόπιζαν τα «βραχυπρόθεσμα οφέλη» της επίθεσης που δέχτηκε η Τεχεράνη. Τα έσοδα της Μόσχας (που στηρίζουν την πολεμική της προσπάθεια) ευνοήθηκαν από την εκτίναξη των διεθνών τιμών, η διπλωματική προσοχή της «Δύσης» μεταφέρθηκε από την Ουκρανία στη Μέση Ανατολή (όπως και κάποιοι αμερικανοί Patriot...), η αβεβαιότητα για την ενεργειακή σταθερότητα στην περιοχή ενίσχυσε τις ρωσικές αξιώσεις απέναντι στο... Πεκίνο ως προς την αγορά ρωσικής ενέργειας.

Αυτά υπογραμμίζουν τις διαφορές συμφερόντων ανάμεσα και στα πλέον «αντιδυτικά» μέλη του «μη-δυτικού» κόσμου. Όμως «μεσοπρόθεσμα», η διακριτικότητα της Μόσχας αφορούσε και την ιδιαίτερη σχέση με το Ισραήλ, που διαχρονικά δυσχεραίνει τις προσπάθειες του Ιράν να αποκτήσει πρόσβαση σε πιο σύγχρονα ρωσικά όπλα (αεροπλάνα, συστήματα αεράμυνας). Άλλωστε η πρόσφατα εγκεκριμένη «στρατηγική συνεργασία» Μόσχας-Τεχεράνης είχε φροντίσει να μην περιλάβει ρήτρες «αμυντικής συνδρομής». Πολύ περισσότερο, ο Πούτιν δεν ήθελε να διαταράξει τη «χημεία» που αναπτύσσει με τον Τραμπ και τους δι-αύλους συνεννόησης που έχει αποκτήσει με τις ΗΠΑ. Η δημόσια «κόκκινη γραμμή» της Μόσχας ήταν η χρήση... πυρηνικών όπλων κατά του Ιράν. Ένα ενδεχόμενο που δεν βρισκόταν στο τραπέζι και μια έμμεση δήλωση ότι όλα τα άλλα... επιτρέπονται.

Κατά τη γνώμη μου, υπήρχε ένας πήχης εμπλοκής της Μόσχας ή και του Πεκίνου (έστω έμμεσα, εξοπλίζοντας αποφασιστικά το Ιράν), με πραγματική «κόκκινη γραμμή» την απειλή κατάρρευσης ενός φιλικού και χρήσιμου σε αυτές καθεστώτος. Αλλά οι «φιλικές συμβουλές» στην Τεχεράνη μάλλον ήταν να κάνει ό,τι μπορεί ή ίδια για να αποφευχθεί μια τέτοια περιπέτεια...

Η γενοκτονία στη Γάζα φτάνει σε

Του Πάνου Πέτρου

Ένας από τους στόχους του Νετανιάχου όταν εξαπέλυσε αεροπορικούς βομβαρδισμούς κατά του Ιράν, ήταν και να απομακρυνθεί η διεθνής πολιτική, διπλωματική, δημοσιογραφική προσοχή από τα εγκλήματα που διαπράττει το Κράτος του Ισραήλ στα παλαιστινιακά εδάφη.

Με τον πλανήτη να παρακολουθεί τις ανταλλαγές πυραύλων, να αναρωτιέται για τις πιθανότητες κλιμάκωσης, να βομβαρδίζεται με αλλοπρόσβαλλες αναρτήσεις του Προέδρου των ΗΠΑ στα σόσιαλ μίντια, το μεγαλύτερο έγκλημα της σύγχρονης εποχής υποβαθμίστηκε ως «φόντο» ενός περιφερειακού πολέμου.

Καθώς αυτό συνέβη κι επειδή μπορεί να ξανασυμβεί στις επόμενες εβδομάδες και μήνες της ταραχώδους κι αβέβαιης περιόδου στην οποία έχει μπει η Μέση Ανατολή, οφείλουμε να μην ξεχάμε τη Γάζα.

Η «διεθνής κοινότητα» συζητά επί μακρόν το ενδεχόμενο μέτρων πίεσης κατά του Ισραήλ ενώ σέρνει απρόθυμα τα πόδια της... «όχι ακόμα». Οι κυβερνήσεις και οι αξιωματούχοι που δηλώνουν ρητά αντίθετοι στην προοπτική εξαναγκαστικής «μεταφοράς» του Παλαιστινιακού πληθυσμού, συμπεριφέρονται λες και αυτή θα συμβεί «ξαφνικά» ένα πρωί, με

κάποια επίσημη ανακοίνωση που θα κηρύσσει την έναρξή της. Εν τω μεταξύ το σιωνιστικό σχέδιο βρίσκεται σε πλήρη εξέλιξη...

Τα Κέντρα του Θανάτου

Η λιμοκτονία, οι καθημερινές δολοφονίες, η καταστροφή όλων των ζωτικής σημασίας υποδομών δεν έχουν άλλο στόχο πέρα από το να καταστήσουν τη Λωρίδα της Γάζας μια κόλαση στην οποία κανείς δεν θα μπορεί να ζήσει. Το τελευταίο και πιο χυδαίο απάνθρωπο μέρος αυτού του σχεδίου αφορά τα λεγόμενα «Κέντρα Διανομής Τροφίμων» που έστησε ο Ισραηλινός Στρατός από κοινού με αμερικανικές εταιρίες σκυρίτι και το σκιάδεσ «ανθρωπιστικό ίδρυ-

μα» Gaza Humanitarian Foundation (GHF) από το οποίο αποχώρησε καταγγέλοντας ακόμα και ο άνθρωπος που είχε επιλεγεί ως CEO του, άνθρωπος με παρελθόν στις αμερικανικές μυστικές υπηρεσίες (!).

Οι δυνάμεις εισβολής/κατοχής, αφού σφράγισαν τη Λωρίδα της Γάζας εξωθώντας τον πληθυσμό σε ακραία πείνα και αφού απομάκρυναν κάθε οργανισμό που δρούσε στο πεδίο για την ανακούφιση των Παλαιστινίων, ανέθεσαν στο σκιάδεσ GHF τη «διανομή βοήθειας».

Τα εκατοντάδες κέντρα διανομής που λειτουργούσαν οι Υπηρεσίες του ΟΗΕ και άλλες ανθρωπιστικές οργανώσεις για να μπορούν να καλύψουν με επάρκεια και αξιοπρεπείς συνθήκες τις ανά-

γκες 2 εκατομμυρίων ανθρώπων, αντικαταστάθηκαν από... τέσσερα κέντρα της GHF. Ένα βρίσκεται στο Διάδρομο Νετζαρίμ, που κόβει τη Λωρίδα στα δύο και τα άλλα τρία βρίσκονται στο νοτιοδυτικό άκρο της Λωρίδας, στα παράλια της Ράφα. Τόσο ο μικρός αριθμός, όσο και η τοποθεσία (μακριά από περιοχές όπου παραμένει μεγάλος όγκος Παλαιστινίων), δείχνει ότι δεν έχουν στηθεί με γνώμονα την διευκόλυνση της πρόσβασης σε τρόφιμα.

Συγκεκριμένα, η τοποθεσία έχει επιλεγεί με γνώμονα να «ρυμουλκίσουν» τον πληθυσμό της βόρειας Γάζας έξω από αυτήν και να εξωθήσουν τον κύριο όγκο των Γαζαίων στο νοτιοδυτικό άκρο της Λωρίδας. Αυτό εξηγεί την αλλαγή

Η «σιωπηλή» καταστροφή της Δυτικής Όχθης

Αν οι πολεμικοί τυχοδιωκτισμοί του Νετανιάχου σε Ιράν, Λίβανο κ.ά. αποσπούν ενίοτε τα βλέμματα από τη Γάζα, αυτή παραμένει στις σκέψεις και στις καρδιές εκατομμυρίων ανθρώπων του διεθνούς κινήματος αλληλεγγύης στον Παλαιστινιακό λαό.

Αλλά η δίκαιη προσοχή που προκαλεί το μέγεθος της θηριωδίας και η οριακή κατάσταση στη Γάζα, έχει προκαλέσει μια υποτίμηση των συστηματικών σιωνιστικών εγκλημάτων και της κλιμάκωσής τους στη Δυτική Όχθη.

Αν η Γάζα είναι «πρόβλημα», από το οποίο το Κράτος του Ισραήλ θέλει να απαλλαγεί, η Δυτική Όχθη αποτελεί «έπαθλο» το οποίο ορέγεται ιστορικά ο σιωνισμός. Και στη σκιά της γενοκτονίας στη Λωρίδα της Γάζας, ο Ισραηλινός Στρατός προωθεί και τα σχέδια προσάρτησης της Δυτικής Όχθης.

Είναι γνωστές οι συνθήκες ζωής στη Δυτική Όχθη των εκατοντάδων στρατιωτικών σημείων ελέγχου και των συ-

χνών επιδρομών του στρατού Κατοχής. Αλλά κι εδώ υπάρχει κλιμάκωση κι επιτάχυνση. Καθώς ο Νετανιάχου πήγαινε σε πόλεμο με το Ιράν, οι IDF επέβαλαν ολοκληρωτικό λοκντάουν στη Δυτική Όχθη. Από την εξαιρετικά δύσκολη μετακίνηση, οι Παλαιστίνιοι αντιμετώπισαν μια πλήρη παράλυση, με τις δυνάμεις κατοχής να υψώνουν παντού νέους μεταλλικούς φράχτες. «Κάθε χωριό έχει πλέον μια πύλη, έχουμε παγιδευτεί», δηλώνει Μαχφούζ Φάουλια σε σχετικό άρθρο της Jewish Voice for Peace για τα παλαιστινιακά χωριά.

Οι πολεμικές επιχειρήσεις του Ισραηλινού Στρατού στη Δυτική Όχθη διαφέρουν από προηγούμενες, καθώς έχουν ως στόχο την ολοσχερή καταστροφή των προσφυγικών καταυλισμών. Η μαρτυρική και ηρωική Τζενίν, αυτή η «σφηκοφωλιά» στην σιωνιστική αργκό, καταστράφηκε σημαντικά το 2002 και ξαναχτίστηκε από τους Παλαιστίνιους πρόσφυγες. Οι σημερινές επιδρομές μοιάζουν να θέλουν να

αποτρέψουν μια τέτοια εξέλιξη. Οι IDF έδιωξαν τους κατοίκους του προσφυγικού καταυλισμού τον περασμένο Γενάρη και εμποδίζουν την επιστροφή τους. Ανατινάζουν ολόκληρα μπλοκ πολυκατοικιών και ισοπεδώνουν με μπουλντόζες τα σοκάκια και τους στενούς δρόμους, ενώ εγκαθιστούν κάμερες παρακολούθησης και χτίζουν στρατιωτικά φυλάκια. Κάθε φορά που οι τοπικές Παλαιστινιακές Αρχές επιχειρούν να επισκευάσουν υποδομές (νερό, ρεύμα), καταστρέφονται ξανά την επόμενη μέρα από τις δυνάμεις Κατοχής.

Οι δυνάμεις Κατοχής επιχειρούν να «αναπλάσουν» τον προσφυγικό καταυλισμό, του οποίου η δομή (σοκάκια, μικροί δρόμοι, γειτονιές, τρύπες μεταξύ τοίχων σπιτιών) διευκόλυνε παραδοσιακά την Παλαιστινιακή Αντίσταση να δρα απέναντι στις σιωνιστικές επιδρομές. Μαζί με τη στρατιωτική στόχευση, υπάρχει και η πολιτική. Η «ανάπλαση» του καταυλισμού στοχεύει στη

μετατροπή του σε μια ακόμα «φυσιολογική» γειτονιά της πόλης της Τζενίν. Γιατί τα πάντα σε αυτόν τον καταυλισμό αντανakλούσαν την προσφυγική ιδιότητα και την πεποίθηση ότι μια μέρα οι κάτοικοι θα γυρίσουν στις εστίες από τις οποίες εκδιώχθηκαν πριν 77 χρόνια. Σύμφωνα με τον Μοχάμεντ Αλ Σαμπάγκ, επικεφαλής της Λαϊκής Επιτροπής του καταυλισμού, είναι η πρώτη φορά που οι σιωνιστικές απειλές για ολοσχερή καταστροφή του γίνονται πράξη σε τέτοια έκταση και διάρκεια.

Τα Ισραηλινά ΜΜΕ ισχυρίζονται ότι η στρατιωτική επιχείρηση στην Τζενίν είναι «πilotος» για τη μοίρα που επιφυλάσσει ο στρατός Κατοχής στα άλλα 18 προσφυγικά στρατόπεδα της Δυτικής Όχθης, «εφόσον αυτά λειτουργούν όπως η Τζενίν». Στις 20 Ιούνη, το Ανώτατο Δικαστήριο (αυτή η «Ιερή Αγγελάδα» του φιλελεύθερου Σιωνισμού στην αντιπαράθεσή του με τον ακροδεξιό) ενέκρινε την καταστροφή 90 κτιρίων στην Τζενίν. Την ίδια μέρα, Ισραηλινές

νέα ύψη απανθρωπιάς

πλεύσης του ακροδεξιού υπουργού Μπεζαλέλ Σμότριντς, που ενώ επί μήνες κραύγαζε «καμιά βοήθεια στους Άραβες!», αποδέχτηκε τα κέντρα διανομής, γνωρίζοντας ότι αυτά εντάσσεται στο σχεδιασμό της «Μεταφοράς» των Παλαιστινίων. Από τις 11 Μάη, ο Νετανιάχου δήλωνε σε σύσκεψη ότι «η παροχή βοήθειας θα έχει ως προϋπόθεση να μην επιστρέφουν οι Γαζαίοι στα μέρη από τα οποία ήρθαν στα Κέντρα Διανομής».

Η σιωνιστική προπαγάνδα ισχυρίζεται ότι στόχος είναι να «σπάσει το μονοπώλιο της Χαμάς» στη διανομή της βοήθειας. Ασφαλώς, αν κανείς θέλει να σπάσει ένα μονοπώλιο σε συνθήκες στέρξης, έχει την επιλογή να πλημμυρίσει το πεδίο με αφθονία. Ο πραγματικός στόχος του Ισραήλ είναι να επιβάλει το δικό του μονοπώλιο πάνω στη διανομή βοήθειας (τα κέντρα βρίσκονται κοντά σε βάσεις των IDF), για να την μετατρέψει σε εργαλείο.

Ο αρχικός σχεδιασμός συγκέντρωσης των Παλαιστινίων γύρω από τα Κέντρα Διανομής, δεν έχει λειτουργήσει. Το μακρύ ταξίδι ως τα Κέντρα Διανομής κάνουν κυρίως όσοι έχουν ακόμα τη φυσική αντοχή να διανύσουν την απόσταση και να επιστρέψουν πίσω στις οικογένειες και τις κοινότητές τους κουβαλώντας τρόφιμα μιας βδομάδας. Ο κύριος όγκος του πληθυσμού της βόρειας της Γάζας δεν κάνει το μεγάλο και δύσκολο ταξίδι, παραμένοντας στις θέσεις του, ενώ ο Ισραηλινός Στρατός δυσκολεύεται να εμποδίσει όλους όσους πηγαί-

νουν ως τα Κέντρα Διανομής να παραμείνουν εκεί –καθώς κάνουν το ταξίδι με την ελπίδα να επιστρέψουν με τρόφιμα για τα αγαπημένα τους πρόσωπα.

Όμως η στασιμότητα του σχεδίου «Μεταφοράς» με αυτήν τη μέθοδο, δεν σημαίνει ότι το Ισραήλ θα σταματήσει να τη επιδιώκει. Σημαίνει ότι θα καταφύγει σε κλιμάκωση, νέες καταστροφές και αυξημένα επίπεδα φονικής βίας.

Αυτό συμβαίνει στα ίδια τα Κέντρα Διανομής, που έχουν μετατραπεί σε «παγίδες θανάτου». Σύμφωνα με τον Αχμέντ Αχμέντ (ψευδώνυμο) και την Ιμπτισάμ Μάχντι, δημοσιογράφους από τη Γάζα, οι Παλαιστίνιοι αποκαλούν «Hunger Games» τις σκηνές που εξελίσσονται καθημερινά σε αυτά τα Κέντρα, όπου πεινασμένοι συρρέουν για να αποσπάσουν όποια βοήθεια μπορούν, εν μέσω πυρών από τον Ισραηλινό Στρατό.

Οι ανταποκρίσεις των δύο Παλαιστινίων δημοσιογράφων στο +972mag, γεμάτες από προσωπικές ιστορίες και μαρτυρίες συγκλονίζουν. Όλες οι αφηγήσεις κατοίκων της Γάζας συγκλίνουν στην ίδια διάθεση: Ξέρουν ότι μπορεί να πεθάνουν, αλλά δεν έχουν άλλη επιλογή. Για τους ίδιους που λιμοκτονούν, αλλά και για τις οικογένειές τους. Συνεχίζουν να κινούνται προς τα λίγα φορτηγά ακόμα και αφού αρχίσουν τα ξαφνικά αδικαιολόγητα Ισραηλινά πυρά. Ελπίζουν να γυρίσουν με φαγητό για τα παιδιά τους. Ρισκάρουν να μην γυρίσουν ποτέ πίσω σε αυτά, ή να γυρίσουν με

άδεια χέρια –και ειλικρινά δεν μπορούμε να γνωρίζουμε τι θεωρούν χειρότερο.

Η κλιμάκωση της βίας απέναντι στο «αδιέξοδο» του σχεδίου μαζικής μεταφοράς παίρνει και άλλες όψεις: Ειδικά στη βόρεια Γάζα, παίρνει τη μορφή της ολοκλήρωσης της Καταστροφής. Διέρρευσαν στον Τύπο οι δηλώσεις του Νετανιάχου σε μια συνεδρίαση της Κοινοβουλευτικής Επιτροπής Εξωτερικών Υποθέσεων και Άμυνας: «Καταστρέφουμε όλο και περισσότερα σπίτια. Δεν έχουν πουθενά να επιστρέψουν. Η μόνη φυσιολογική έκβαση είναι ότι οι Γαζαίοι θα θελήσουν να φύγουν από τη Λωρίδα. Το βασικό μας πρόβλημα είναι οι χώρες υποδοχής».

Γκέτο της Γάζας;

Καθώς ο λαός της Γάζας αρνείται να αποχωρήσει και οι χώρες υποδοχής αποτελούν «πρόβλημα», στα Ισραηλινά ΜΜΕ γίνεται λόγος για τη λύση τριών «περιοχών συγκέντρωσης» μέσα στη Λωρίδα της Γάζας, όπου θα επιχειρηθεί να στοιβαχτεί ο Παλαιστινιακός πληθυσμός. Οι χάρτες που διέρρευσαν δείχνουν ότι τα 2 εκατομμύρια Παλαιστίνιοι της ήδη πυκνοκατοικημένης Γάζας θα πρέπει να εγκλωβιστούν σε ζώνες που αποτελούν λιγότερο από το 40% της μικροσκοπικής Λωρίδας γης.

Οι «περιοχές συγκέντρωσης» θα είναι ασφυκτικά μικρές. Θα προβλέπουν απαγόρευση εξόδου. Θα αποτελούν ερείπια με απουσία βασικών για την δι-

αβίωση υποδομών. Δεν είναι «περιοχές συγκέντρωσης», αλλά «στρατόπεδα συγκέντρωσης».

Ούτε αυτό το σχέδιο είναι δεδομένο ότι θα πετύχει. Μπορεί να συναντήσει σήμερα την άρνηση των Παλαιστινίων να κλειστούν στις «ζώνες». Μπορεί να προκαλέσει αύριο «εξεγέρσεις των γκέτο». Μια τέτοια αντίσταση θα λειτουργήσει ως «αφορμή» για ακόμα μεγαλύτερα εγκλήματα. Οι τελευταίοι 20 μήνες δείχνουν ότι κάθε αποτυχία των Σιωνιστών να κάμψουν το λαό της Γάζας, δεν προκαλεί υποχώρηση αλλά κλιμάκωση της απανθρωπιάς των μεθόδων εθνοκάθαρσης.

Όπως καταλήγει σε σχετικό άρθρο του ο Γκάντι Αλγκάζι στο +972mag:

«Ο 20ός αιώνας μας έδειξε, ξανά και ξανά, πόσο γρήγορα ριζοσπαστικοποιούνται οι ένοπλες δυνάμεις όταν επιχειρούν υπό το δόγμα ολοκληρωτικού πολέμου ενάντια σε άμαχους πληθυσμούς. Σε τέτοιες συνθήκες ανέρχονται στη διοικητική ιεραρχία οι πιο αφοσιωμένοι στην καταστροφή –άνθρωποι όπως ο Ισραηλινός Στρατηγός Οφέρ Βιντέρ. Το πέρασμα από ένα αποτυχημένο σχέδιο μεταφοράς πληθυσμού στην πλήρη εθνοκάθαρση, στην κλιμάκωση αυτής της καταστροφής πέρα από οτιδήποτε έχουμε δει ως τώρα, δεν προϋποθέτει κάποιο μεγάλο σχέδιο. Αρκεί η σιωπή μας»...

Για άλλη μια φορά. Δεν σταματάμε να μιλάμε για την Παλαιστίνη. Δεν θα σταματήσουν, αν δεν τους σταματήσουμε.

δυνάμεις κλιμάκωναν τις επιθέσεις τους στους καταυλισμούς στην Τουλκαρέμ και στην Νουρ Σαμς.

Η επίθεση στους καταυλισμούς είναι η άλλη όψη της επίθεσης στην UNRWA. Πρόκειται για μια –τουλάχιστον συμβολική– επίθεση στο δικαίωμα της Επιστροφής.

Παράλληλα, το Ισραήλ συνεχίζει την αρπαγή και τον εποικισμό. Στις 29 Μάη, ανακοινώθηκε η έγκριση 22 νέων εποικισμών στη Δυτική Όχθη. Πρόκειται για τη μεγαλύτερη και ταχύτερη επέκτασή τους εδώ και δεκαετίες, ενώ συνοδεύεται από τη νομιμοποίηση διάφορων «τετελεσμένων» που είχαν επιβάλει στο έδαφος οι ακροδεξιοί σιωνιστές έποικοι.

Όπως και με τη βίαιη μεταφορά του πληθυσμού της Γάζας, έτσι και με την προσαρτηση της Δυτικής Όχθης, είναι μια υποτιθέμενη «κόκκινη γραμμή» των διεθνών κυβερνήσεων. Αλλά και σε αυτήν την περίπτωση, είναι ένα σχέδιο που βρίσκεται ήδη σε εξέλιξη χωρίς φανφάρες και μεγάλες ανακοινώσεις.

Οι πολλαπλές επιθέσεις στο δικαίωμα στην Επιστροφή, η γενοκτονία στη Γάζα και τα σχέδια εθνοκάθαρσής της, η αρπαγή της Δυτικής Όχθης, η ενί-

σχυση του «εβραϊκού χαρακτήρα» του Κράτους του Ισραήλ, συγκλίνουν όλα μαζί σε μια στρατηγική: Η κυβέρνηση Νετανιάχου δεν «διαχειρίζεται» το Παλαιστινιακό, αλλά επιχειρεί να το λύσει, με τους όρους του (Μεγάλου) Ισραήλ.

Το εμπόδιο είναι πάντα το ίδιο επί δεκαετίες. Η επίμονη Παλαιστινιακή... ύπαρξη, που συμπυκνώθηκε στο σύνθημα «Existence is Resistance». Και η ακλόνητη συλλογική τους υπομονή κι επιμονή, η αμετάφραστη λέξη «Σου-

μούντ». Η Παλαιστινιακή Αντίσταση κρατά το μέτωπο ανοιχτό επί δεκαετίες. Αλλά η νίκη της περνά από την ενεργοποίηση πολύ μεγαλύτερων δυνάμεων, στον αραβικό κόσμο και στις δυτικές «μητροπόλεις»...

Πάντειο Πανεπιστήμιο, 27-28 Σεπτέμβρη 4ο Φεμινιστικό Φεστιβάλ

Της Κατερίνας Σεργίδου

Το φεμινιστικό φεστιβάλ οργανώνεται για 4η συνεχή χρονιά στην Αθήνα, στις 27 και 28 Σεπτεμβρίου στο Πάντειο Πανεπιστήμιο με κεντρικό σύνθημα Πόλεμος παντού – Ανυποχώρητα στον αγώνα για ζωή. Φέτος περισσότερο από ποτέ νιώθουμε ότι απέναντι στον πόλεμο που μαίνεται παντού, οι φεμινισμοί μας χρειάζεται να υπερασπιστούν ανυποχώρητα την ευάλωτη ζωή.

Τα εμπόλεμα μέτωπα είναι πολλά. Στην Παλαιστίνη και στην Γάζα ο πόλεμος εξοντώνει με τη μορφή γενοκτονίας, ενώ στη Μέση Ανατολή εξαπλώνεται με όρους κυριαρχίας και καταστολής. Την ίδια στιγμή ο πόλεμος στρέφεται και ενάντια στα εργαζόμενα άτομα και στη νεολαία στις χώρες της Δύσης. Οι ακροδεξιές και anti-gender πολιτικές είναι η άλλη όψη του στρατιωτικού πολέμου, είναι ο τρόπος να πειθαρχήσουν και να κατασταλούν, στο εσωτερικό της κάθε χώρας όσες και όσα δεν υπακούουν στο δόγμα πατρίς-θρησκεία-οικογένεια.

Στο Φεμινιστικό Φεστιβάλ όπως και τα προηγούμενα χρόνια, θέλουμε να δοθεί χώρος σε κάθε γυναίκα, θηλυκότητα, λοατκι+ και σύμμαχο άτομο που αντιστέκεται στον πόλεμο, που αναζητά έναν χώρο συνάντησης, αγώνα, ψυχαγωγίας και γνώσης. Και αυτό γιατί δεν ξεχνάμε ότι σε συνθήκες πολέμων, εθνικών και ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών, αποικιοκρατίας και ενίσχυσης της πολιτικής των συνόρων και της καταστολής υποφέρουν και πλήττονται πολλαπλά όλα εκείνα τα άτομα που δεν χωράνε στον στρατιωτικοποιημένο, νεοφιλελεύθερο/νεοσυντηρητικό κόσμο: οι πιο φτωχές, οι τρανς, οι μετανάστες και οι προσφύγι-σες, οι ανάπηρες. Σε αυτές, αυτούς και αυτά είναι αφιερωμένο το φετινό μας φεστιβάλ. Στις αξιοβίωτες ζωές που έχουν δικαίωμα στο πένθος αλλά και στη ζωή.

Από τις δολοφονίες μετανασ(ρι)ών και προσφυγισσών/ων στα σύνορα μέχρι την επίθεση στα έμφυλα δικαιώματα των τρανς και άλλων λοατκι+ ατόμων, από την επίθεση στα αναπαραγωγικά δικαιώματα γυναικών και ατόμων με

*** Να αναζητήσουμε τα εργαλεία αντίστασης απέναντι στις πολιτικές που επιτίθενται στο φύλο, στη σεξουαλικότητα, στην αναπαραγωγή, στη φροντίδα, στην εργασία, στη ζωή. Να τραγουδήσουμε, να χορέψουμε, να σχεδιάσουμε το μέρος από το οποίο θα αντισταθούμε ανυποχώρητα στον πόλεμο.**

μήτρα μέχρι τις γυναικοκτονίες και την στρατιωτικοποίηση της Ευρώπης, ο φασισμός, ο σεξισμός και ο νεοφιλελευθερισμός πολεμούν κάθε ζωή που αντιστέκεται στη βία και τον πόλεμο.

Στο φετινό μας φεστιβάλ αντιστεκόμαστε στον γενικευμένο πόλεμο σε εδάφη και σώματα και

υπερασπιζόμαστε τη ζωή ανυποχώρητα και με σιγή.

Γνωρίζουμε καλά ότι σε αυτή τη διεθνή εμπόλεμη κατάσταση, που η Ελλάδα και η Ε.Ε. στηρίζουν το κράτος-δολοφόνο του Ισραήλ, (επαν)εξοπλίζονται πολεμικά, και με την πολεμική απειλή να γίνεται εντονότερη, όλο και περισσότερο

θα συνδέεται η ελευθερία φύλων και σεξουαλικότητας με την υπογεννητικότητα, την ευαλωτότητα και την ανάγκη «υγιών», «δυνατών» και πεισμένων σωμάτων που θα ενισχύσουν στρατούς και σύννομα είτε πολεμώντας στα μέτωπα, είτε στηρίζοντας τους πολέμους και δικαιολογώντας τις αιτίες τους. Όλο και περισσότερο θα στραγγίζουν τη χρηματοδότηση για τις κοινωνικές ανάγκες για να χρηματοδοτούν τους πολεμικούς εξοπλισμούς. Στις εμπόλεμες ζώνες της ζωής μας, ταυτότητες και μοντέλα σχέσεων που αμφισβητούν τα δίπολα και τους παραδοσιακούς έμφυλους ρόλους στοχοποιούνται ως απειλητικά για τη νεοφιλελεύθερη-καπιταλιστική κανονικότητα.

Στο φεστιβάλ μέσα από συζητήσεις και workshops θέλουμε να συζητήσουμε για τους πολλαπλούς πολέμους και το κόστος τους στις ζωές μας, αλλά ταυτόχρονα να εμπνευστούμε, να γνωριστούμε, να συζητήσουμε, να αποφασίσουμε, να δράσουμε.

Φέτος, το Φεστιβάλ στήνει ξανά έναν ζωντανό ελεύθερο χώρο για συζήτηση, ψυχαγωγία, σκέψη και φροντίδα. Έναν χώρο που αναγνωρίζει ότι η φεμινιστική πάλη δεν μπορεί να είναι μονοσήμαντη –είναι ταυτόχρονα ταξική, αντιρατσιστική, τρανσφεμινιστική, αντιπολεμική, αποαποικιοκρατική και αντιφασιστική.

Μέσα από συζητήσεις, προβολές, εκθέσεις, ταινίες, συναυλίες, drag shows, διαδραστικό παιδότοπο κ.α επιχειρούμε να δώσουμε σχήμα και φωνή στις ανάγκες και τα βιώματά μας. Να αναζητήσουμε τα εργαλεία αντίστασης απέναντι στις πολιτικές που επιτίθενται στο φύλο, στη σεξουαλικότητα, στην αναπαραγωγή, στη φροντίδα, στην εργασία, στη ζωή. Να τραγουδήσουμε, να χορέψουμε, να σχεδιάσουμε το μέρος από το οποίο θα αντισταθούμε ανυποχώρητα στον πόλεμο.

Γιατί το σώμα μας είναι πεδίο μάχης – αλλά και σ'Οργής

Γιατί δεν υπάρχει ειρήνη χωρίς δικαιοσύνη

Γιατί, όπως λένε οι αδελφές μας στη Λατινική Αμερική, ζωντανές μας θέλουμε.

Γιατί η γη ανήκει στους λαούς και όχι στους στρατούς

Πόλεμος παντού – Ανυποχώρητα στον αγώνα για ζωή